

Giới thiệu Tôi Quên Mất Lý Do Mà Mình Tự Sát

Nhiều lúc quần quanh trong những suy nghĩ khiến cuộc trở nên bế tắc không lối thoát khiến con người trở nên bi lụy đến cùng cực, truyện Tôi Quên Mất Lý Do Mà Mình Tự Sát chính là minh chứng cho điều này. Xuyên suốt câu chuyện bạn sẽ cảm nhận được những điều mà trước giờ chỉ tồn tại trong những câu chuyện, đầu đó lại bất gặp chút giống như xúc cảm của bản thân, đã từng xuất hiện trong cuộc sống, một truyện ngôn tình đáng đọc.

Tôi từ trên tầng thượng nhảy xuống, vừa vịn vào lại rơi xuống trước mặt một thằng bốn mắt, nó tất nhiên là sợ chết khiếp, trợn trừng cặp mắt nhìn tôi không chớp nổi. Tôi bị nó nhìn chăm chăm đến là khó chịu, nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy trai đẹp nhảy lầu à!

Kết quả là thằng nhóc đó lo tay, sách vở ôm trong lòng rơi vãi tứ tán dưới đất, còn có một tờ bài thi đáp lên trên mặt tôi, rất nhanh chóng bị máu thấm ướt. Tôi thẫn thờ nhìn một lượt tổ tông nhà nó, sau đó bỗng nhiên ý thức được, tôi đã quên mất lý do tự sát của mình.

Cái chết cũng như là một sự giải thoát nhưng cũng lại là một nỗi đau còn dai dẳng hoài, có khi đó là sự ra đi rất nhẹ nhàng nhưng cũng có khi để lại vết thương lòng. Vậy đâu mới là thông điệp của truyện, tất cả rồi sẽ còn lại gì đây, tiếp nối như thế nào nữa bằng một cái kết không vẹn toàn hay sẽ đi đến cùng với những điều bất ngờ.... Những xúc cảm không tên này liệu có thể vạch rõ ra được không, mời bạn theo dõi những truyện khác cùng thể loại như: Âm Áp Như Xưa, Người Phụ Nữ Của Tổng Giám Đốc,...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Quên Mất Lý Do Mà Mình Tự Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Người Tự Sát Và Người Chứng Kiến

Tôi nhảy từ trên tầng thượng xuống, vừa vịn vào lại rơi xuống trước mặt một thằng bốn mắt, nó tất nhiên là sợ chết khiếp, trợn trừng cặp mắt nhìn tôi không chớp nổi.

Kết quả là thằng nhóc đó lo tay, sách vở ôm trong lòng rơi vãi tứ tán dưới đất, còn có một tờ bài thi đáp lên trên mặt tôi, rất nhanh chóng bị máu thấm ướt.

Tôi thẫn thờ nhìn một lượt tổ tông nhà nó, sau đó bỗng nhiên ý thức được, tôi đã quên mất lý do tự sát của mình.

Tuổi còn trẻ, vừa mới đủ 18 tuổi, là một cậu ấm vô ưu vô lo sắp sửa tốt nghiệp cấp ba, nhưng tôi vốn chẳng thèm quan tâm đến chuyện thi tuyển sinh, vì thế nên tôi không thể nào vì áp lực bài vở mà tự sát được!

Mặt mũi trông cũng đẹp trai, từng bị khá nhiều cô bé học cùng trường chặn đường tỏ tình, hiện tại còn đang quen một cô bạn gái cùng tuổi.

Quan hệ với mọi người tốt đẹp, còn có một đám anh em tốt thường hay cùng nhau trốn tiết đi đánh dota.

Gia đình hòa thuận, hôn nhân của cha mẹ mỹ mãn, định kỳ mỗi tháng còn cho tôi tiền tiêu vặt, còn có một bà chị đang học đại học.

Vậy thì, tại sao tôi lại đi tự sát?

Tôi lồm cồm bò dậy, đứng ở dưới khu phòng học đưa mắt nhìn xe cấp cứu đưa thi thể của tôi đi mất. Đám người đi tới đi lui này, chẳng hề hay biết mà xuyên qua thân thể của tôi...

Lãnh đạo nhà trường đâm ngực đậm chân, hận chết tôi tại sao lại cứ phải tự sát ở trường học thế này. Không nói ảnh hưởng đến tiếng tăm của nhà trường đi, nhưng mà giữa đám học sinh, nhất định chuyện này càng truyền lại càng dữ dội, tỷ lệ nhập học năm tới chắc chắn sẽ giảm mạnh.

Xe cảnh sát cũng rất nhanh đã theo đến nơi, ánh mắt của tất cả mọi người nhanh chóng di chuyển lên trên người ông anh cảnh sát hình sự đẹp trai vận bộ đồng phục trắng thớm. Chỉ có thằng bốn mắt vừa nãy chứng kiến cảnh nhảy lầu của tôi là đứng đó không xa, dè dặt nhìn về phía tôi.

Tôi thử vẫy vẫy tay với nó, nó hoảng đến độ thụt lùi vài bước, đứng phải một người đang qua đường.

Khóe miệng tôi giật giật. Tại sao sau khi nam chính biến thành linh hồn, người gặp được lại không phải là một thiếu nữ xinh đẹp đa sầu đa cảm, mặc cup C và biết thông linh? Mà lại là một thằng bốn mắt quá đỗi bình thường, từng ai là người đó đến phải mang thai vậy!!!

Tuyệt đối không thể nào có bất kỳ quan hệ với thằng nhóc này! Ông đây không muốn cùng một thằng otaku (1) bốn mắt diễn cái vở “người ma chưa dứt tình” đâu!

Tôi bực bội dựng thẳng ngón tay giữa về phía thằng mất kiếng kia, sau đó xoay người cực bảnh, xoay bước đi về phía cổng trường. Phải nhanh chóng đuổi theo xe cấp cứu thôi, không biết đám bác sĩ lòng dạ đen tối đó xử lý thi thể của tôi như thế nào nữa đây?! Trong bệnh viện chắc có thể gặp được ba mẹ. Mẹ và chị chắc là đau lòng khóc đến ngất đi luôn quá, còn ba tôi chắc là rất kích động mà liên tục nhấn mạnh rằng, “Con trai tôi tuyệt đối không thể tự sát”...

Ai mà biết, chân trước tôi vừa bước ra khỏi cổng trường thì chân sau đã về tới phía dưới khu phòng học!

Đợi đã...

Nâng cao tinh thần, vận khí, tập trung sức lực toàn thân vào đôi chân, tôi dùng đến tốc độ chạy nước rút 800 m lao thẳng về phía cổng trường. Ra khỏi cổng trường tôi phanh gấp, ngừng lại, vẫn là ở phía dưới khu phòng học...

Lách đến tường rào của trường học, tôi thử cố gắng leo ra ngoài giống như hồi trước cúp tiết đi net. Chân vừa giẫm lên hàng rào, nháy mắt đã về đến khu dưới phòng học.

... Tại sao?????

Tại sao ra không được???

Chẳng lẽ giống như trên phim, chết ở đâu thì vĩnh viễn bị giam cầm ở nơi đó, cuối cùng thì trầm luân thành oán linh?

Không không không! Phim phiêu đều là xạo hết! Đều là do đạo diễn và biên kịch chế bậy chế bạ!

Không có linh hồn oán hận gì hết! Chết là chết! Biến thành một đồng tro cốt, bay theo gió, hoặc là chôn sâu dưới đất, không có cái chuyện... Vậy tôi bây giờ là cái tình huống gì vậy trời!!!

Thật sự là vĩnh viễn đi không khỏi chỗ này hả?

Vĩnh viễn, bị nhốt ở ngôi trường mà tôi đã chờ đợi suốt ba năm qua, phiền chán cùng cực, từng thề là dù có tốt nghiệp thì tôi cũng không bao giờ quay trở lại hả?

Rõ ràng là thêm nửa tháng nữa thì tốt nghiệp.

Chờ chút!

Nếu như phim ảnh không phải tất cả đều là dối trá thì trong tình huống bình thường, người ta sau khi chết sẽ không thể trở thành linh hồn mà sẽ trực tiếp luân hồi chuyển thế. Trừ phi, còn có tâm nguyện gì đó chưa hoàn thành, hoặc là khúc mắc nào đó khó có thể quên được...

Có phải là chỉ cần tìm ra được lý do tự sát của mình thì tôi sẽ hóa giải được những oán hận trong lòng, có thể rời khỏi ngôi trường học chết tiệt này mà đi đâu thai chuyển thế?

... Nhưng mà, làm sao mà tìm???

Một, tôi là ma. Người bình thường đều nhìn không thấy, sờ không thấu, hơn nữa càng nghe không được tôi nói cái gì.

Hai, tôi đã đánh mất toàn bộ ký ức trước khi chết, đối với tất cả mọi chuyện đều hoàn toàn không có chút đầu mối.

Chán nản ngồi bệt xuống vũng bùn dưới đất, mặt trời chói lọi đang tỏa nhiệt lượng cực đại để nướng chín mặt đất này, thế mà tôi lại chẳng cảm nhận được dù chỉ một tia nhiệt độ.

Đợi đã, hình như tôi đã quên mất điều gì đó.

___ Thăng mắt kiếng!

(1) Nguyên văn (宅男) - trạch nam. Từ trạch có nghĩa là "ở trong nhà", và bây giờ từ này được dùng như từ Trung hóa của otaku vậy.

[Người chứng kiến]

Tôi tin chắc mình có thể nhìn thấy anh ta...

Người tên là Giang Dương, đàn anh khóa trên học lớp 12...

Chính xác hơn là, hồn ma của người tên là Giang Dương, đàn anh khóa trên học lớp 12.

Vén vén chỉ có nửa ngày trời, tên của anh ta đã truyền đến tận từng góc ngách của ngôi trường này.

Mỗi một người đều đang bàn tán về anh ta, lãnh đạo và các thầy cô họp khẩn cấp, cổng trường đóng kín lại, toàn bộ đều vì anh ta.

Tôi tận mắt nhìn thấy anh ta tự sát, thậm chí còn có vài giọt máu tươi của anh ta bắn lên giày của tôi. Tôi cảm thấy như thế đã đủ xúi quẩy lắm rồi, không nghĩ đến chuyện tiếp theo còn làm tôi tuyệt vọng hơn...

Cận thị hơn 9 độ, có khi ngay cả con chữ ở trước mũi tôi còn nhìn không rõ, thế mà bây giờ lại có thể nhìn thấy hình dáng của anh ta cực kỳ sắc nét.

Rõ ràng đã ngã đến máu thịt lẫn lộn, rõ ràng đã chết đi rồi, rõ ràng là ngay cả thi thể cũng đã bị xe cấp cứu mang đi mất, thế nhưng anh ta đến một cọng tóc cũng chẳng bị tổn hại, đứng ở dưới khu phòng học, thậm chí còn vẫy tay chào tôi!

Mặt trời gay gắt như vậy, thế mà chiều không ra được bóng của anh ta.

Anh ta đứng trong dòng người qua lại, thảnh thơi lại có người bên cạnh không hề hay biết mà xuyên qua thân thể của anh ta.

Tôi hoảng hốt bỏ chạy!

Nhất định đây là do mấy đêm nay ngủ không ngon, liên tục thức đêm thức hôm rất dễ bị hoa mắt.

Tôi tự trấn an bản thân.

... ..

"Muốn thi 100 điểm à?"

Buổi tối tự học hôm đó, đang lúc tôi chuyên tâm học hành chuẩn bị ứng phó với mấy ngày thi tháng sắp tới, bên tai chợt nghe thấy một loạt tiếng nói cười của nam giới.

Trong lòng đột nhiên dâng lên một dự cảm xấu, tôi cứng đờ cả lưng, từ từ xoay đầu lại. Quả nhiên! Giang Dương đang đứng ở bên cạnh tôi, như không có chuyện gì mà mỉm cười với tôi, "Có thể giúp tôi một chuyện không?"

Phản xạ có điều kiện, tôi cất lên tiếng thét chói tai rồi té khỏi ghế.

Đứng nguyên tại chỗ, Giang Dương nhún mày bĩu môi trách móc, "Sao mà giống đàn bà con gái vậy!"

"Tiền Tiểu Đạo! Cậu kêu quái gì vậy? Làm phiền mọi người học hành! Ghi sổ! Hết giờ đi tìm giáo viên chủ nhiệm!" Ủy viên kỷ luật dùng sức vỗ bàn cái bốp, phòng tự học vốn yên tĩnh liền nổi lên một trận cười trộm.

Mọi người đều nhìn không thấy anh ta!

Tất cả mọi người đều cho tôi là thằng khùng!

Tôi run lấy bầy gắng sức đứng dậy ngồi vào chỗ của mình. Tôi chôn đầu mình vào đồng sách tham khảo, làm thế nào cũng không dám ngẩng đầu nhìn anh ta.

"Này."

"Này!"

"Này! Thằng mất kiếng!" Giang Dương ngồi chồm hồm rồi chui tọt xuống gầm bàn của tôi. Anh ta ngửa đầu tròn mắt nhìn tôi, bực bội lên tiếng gọi, "Mày cũng nên gâu một tiếng đi chứ thằng khốn!"

Tôi dùng sức bịt tai lại, sau đó đột ngột đứng dậy, im hơi lặng tiếng chạy ra khỏi phòng học.

Tôi khóa mình trong phòng vệ sinh, hai tay ôm lấy đầu ngồi xồm trên bồn cầu, trong miệng luôn mồm lẩm nhẩm, "Nam mô a di đà Phật..."

Giang Dương rất nhanh chóng đã tìm thấy tôi. Cách cánh cửa, anh ta thở dài, "Tao nói chứ, có ai trốn quỷ mà trốn trong toilet không vậy trời? Xin hỏi, chú mày đang tự tìm đường chết đó hả?"

"Đừng có vào đây!" Tôi gào lớn, giọng run lấy bầy, "Xin anh đó!"

Giang Dương trầm mặc, dường như là đang suy nghĩ gì đó.

Lâu thật lâu, lâu đến nỗi tôi nghĩ rằng anh ta đã đi mất rồi, tôi mới dè dặt mở cửa ra. Kết quả, tầm mắt tôi đối diện với thân thể đang dựa vào bồn rửa tay của anh ta. Tấm gương trên tường tất nhiên là không có hình ảnh phản chiếu nào của anh ta cả.

Tôi khóc không ra nước mắt chuẩn bị đóng cửa lần nữa thì Giang Dương mở miệng nói, "Tôi chỉ muốn nhờ cậu giúp một việc."

Giọng điệu nhẹ nhàng rất nhiều. Hoặc là nói, có pha lẫn một chút sự bất đắc dĩ.

"Thế giới này, không, ít nhất là ở trong ngôi trường này, hình như chỉ có một mình cậu là có thể nhìn thấy tôi." Giang Dương bắt đầu nhếch nhếch khóe miệng, "Cho nên, người có thể giúp tôi chỉ có mình cậu."

Giống như là màn mở đầu của một bộ phim ảo tưởng.

Lại vừa giống phần bắt đầu của một bộ tiểu thuyết.

Cách khe cửa rất hẹp, tôi cùng với đàn anh học khóa trên lớp 12 Giang Dương, vì tự sát mà biến thành linh hồn, bốn mắt nhìn nhau.

Trừ việc không có bóng ra, anh ta hình như cũng chẳng còn đáng sợ lắm nữa.

"Tôi quên mất lý do mình tự sát," giọng điệu nhẹ nhàng như nói ra câu, "Tôi quên mang cây bút chì 2B". Anh ta cười nói, "Cậu đi điều tra giúp anh đi."

Ánh sáng yếu ớt của bóng đèn trong phòng vệ sinh cứ nhấp nháy liên hồi, làm cho bầu không khí xung quanh như một cảnh trong phim kinh dị. Cuối cùng, tôi cũng ý thức được rằng mình ngu đến cỡ nào khi trốn vào phòng vệ sinh!

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Tôi Quên Mất Lý Do Mà Mình Tự Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: May Mắn Và Xui Xẻo

[Người may mắn]

Một năm, toàn thế giới có gần 1 triệu người tự sát.

Lý do để người ta tự sát rất nhiều: học hành, sự nghiệp, bệnh tật, quan hệ, tình cảm, tiền tài... bất cứ áp lực nào kể trên cũng có thể dẫn một con người đến tinh thần sa sút và lựa chọn con đường tự sát để chấm dứt tất cả.

Trung tự, hình thức tự sát cũng rất nhiều: uống thuốc, treo cổ, nhảy lầu v.v...

Tôi rất coi thường những người tự sát. Yếu đuối! Nhát gan! Không tài cán! Lúc cùng đường chỉ biết dựa vào cái chết để trốn chạy tất thảy!

Ngay cả dũng khí để tự sát cũng có, vậy tại sao không có dũng khí sống cho tốt mà giải quyết hết tất thảy những điều không như ý muốn kia?

Thế mà, người khinh bỉ những người tự sát sâu sắc tôi đây, tự mình cuối cùng lại lựa chọn con đường tự sát.

Còn cố ý chọn dây lầu của trường học luôn lúc nhúc người.

Trước khi tự sát, chắc chắn là não của tôi bị shit bao phủ rồi chẳng?

Lúc còn sống, tôi luôn luôn cực kỳ may mắn. Thi 60 điểm đạt yêu cầu thi tôi thi được 60.5 điểm. Mua đồ uống Khang Sư Phụ, mở nắp chai chắc chắn lại được thêm một chai nữa.

Không ngờ rằng sau khi chết lại thành một kẻ xui xẻo.

Xui xẻo bị nhốt ở trường học, xui xẻo gặp phải cái tên Tiền Tiểu Đạo yếu đuối, nhát gan lại vô tích sự kia.

Hôm đó ở trong nhà vệ sinh, tôi dùng hết nước hết cái mà khuyên bảo Tiền Tiểu Đạo cả nửa ngày trời, dùng lý để nói cho thấu, dùng tình để lay cho động, cực kỳ vất vả mới khuyên được thẳng nhóc bước từ phòng vệ sinh ra ngoài. Kết quả, tôi vừa đến gần, nó ngay lập tức dùng tốc độ của tia chớp phóng mất tiêu!

Nếu như ông đây có thể gặp được thẳng nhóc đó lần nữa, nhất định sẽ tặng cho nó một cú đá xoay...

_____ Ngay giữa mặt!!!

Cho dù tôi có khinh bỉ Tiền Tiểu Đạo từ tận đáy lòng đi chăng nữa thì nó cũng là cọng rom cứu mạng duy nhất của tôi.

Từ sau đêm đó, chúng tôi bắt đầu cuộc đại chiến mèo và chuột.

Nó đi đến đâu là tôi theo ngay đến đó. Nó đi học - tôi đi theo, đi vệ sinh - tôi đi theo, đi nhà ăn - tôi cũng đi theo... nói tóm lại, chỉ cần thẳng nhóc lú đầu vào trường học là tôi liền lập tức xuất hiện sau lưng nó, giống như một linh hồn hộ mệnh vô cùng tận tụy vậy.

Từ từ tôi phát hiện, tên Tiền Tiểu Đạo này không chỉ bên ngoài là giống một thẳng bò đi, mà ngay cả bên trong nó cũng là một thẳng bò đi.

Rõ ràng không phải ngày nó trực nhật, thế mà mỗi khi tan học nó đều chậm rì rì cầm lấy cây chổi, một thân một mình quét dọn hết phòng học. Hình như ngày nào cũng như thế. Mấy đứa trực nhật đều dùng giọng điệu "đương nhiên phải thế" mà nói với nó, "Bảng đừng có quên lau, rác đừng có quên đổ đó!"

Nó còn ôm đồm cả bài vở của mấy đứa vô lại trong lớp. Mỗi lần giáo viên thông báo bài tập xong là mấy đứa xấu xa đó không hẹn mà cùng ném vở bài tập lên bàn thẳng nhóc, nói mà chẳng có chút thân thiện, "Nhớ mà nộp cho đúng hạn!"

Tiết thể dục, nó cũng luôn luôn phờn như cún mà theo sau đuôi nhặt bóng cho người ta. Học sinh nam nữ lập nhóm luyện tập bóng chuyền, bóng rổ, cầu lông, chỉ có nó là trơ trọi đứng ở một bên, chẳng ai chú ý đến sự tồn tại của nó.

Tất cả đó đều là những chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn được. Mỗi ngôi trường, mỗi lớp học ít hay nhiều đều sẽ có một đứa như thế. Có thể là một đứa học sinh kém cỏi luôn luôn đội sổ, hoặc cũng có thể là một đứa quái dị có tính cách lầm lì. Tóm lại là đứa đó sẽ luôn bị cả lớp cho ra rìa, trở thành thứ để mọi người cười cợt, sai khiến, là đối tượng để phát tiết.

Tiền Tiểu Đạo chính là một loại người như vậy, không biết phản kháng, nhẫn nhục chịu đựng, chẳng có chút cảm giác tồn tại gì, kiểu nhân vật bất hạnh hết sức kinh điển.

Bất hạnh là bệnh có thể lây nhiễm. Đi theo nó lâu ngày, tôi sợ mình vĩnh viễn không có ngày đầu thai mất!

"Có thể không đi theo tôi được không?" Vẻ mặt của Tiền Tiểu Đạo như đưa đám.

"Tra ra lý do tự sát, anh đây bảo đảm nhất định biến mất ngay lập tức." Tôi mỉm cười với nó.

"Tôi lại không phải là thám tử danh tiếng!" Nó lấy hai tay ôm đầu, hết sức phiền não.

Tôi lặng lẽ thờ dài, thật sự phải nhờ vào khúc củi mục chết tiết này hay sao?

Sớm biết vậy thì trước khi nhảy lầu tôi đã tìm một đứa chứng kiến có IQ cao một chút rồi mới nhảy.

... ..Cho nên nói, tại sao cứ nhất định phải là thằng nhóc đó cơ chứ!!!

Hơi lơ là một chút, thằng oắt đó lại biến mất khỏi tầm nhìn của tôi.

Phòng học, căn tin, nhà vệ sinh, sân trường: đều không nhìn thấy bóng dáng của nó.

Cho đến khi có tiếng nói quen thuộc truyền đến từ phòng dụng cụ.

"Xin hỏi bên ngoài có ai không?"

"Xin hỏi bên ngoài có ai không?"

"Xin hỏi..."

Cái tên Tiền Tiểu Đạo bị nhốt ở phòng dụng cụ kia đang không ngừng gõ vào cửa sắt.

Người bình thường có bị nhốt trong phòng dụng cụ không???

Vừa nhìn đã biết bị người khác chơi rồi!

Cách cánh cửa, tôi lừa gạt trời gầm lên với nó "Mày ăn phân mà lớn hả!?"

Bên trong chẳng có động tĩnh, chắc là đã nhận ra giọng nói của tôi.

Tôi xuyên qua cửa vào phòng dụng cụ, phát hiện ra thằng nhóc đang ôm đầu gối, núp ở một góc tường run lẩy bẩy.

"Ông đây lại chẳng ăn thịt mày, mày sợ con mẹ gì!" Tôi hung hăng nói.

Nó chôn đầu giữa hai đầu gối, chẳng hó hé nửa lời.

"Thử đập cửa coi!" Tôi nhìn không nổi lên tiếng đề nghị.

Tiền Tiểu Đạo bỗng nhiên tỉnh ngộ rồi đứng lên, nó nhấc chân một cách nhẹ nhàng, không nhanh không chậm, đập một cái.

Tôi mặt mũi đỏ trán, "Quả nhiên là ăn phân mà lớn."

Tiền Tiểu Đạo quyết định bỏ cuộc, ngồi xồm xuống đất, "Thôi đi, đợi ngày mai trời sáng vậy."

Ở cái phòng dụng cụ tối đen nhỏ xíu này qua đêm?

"Tao đi đây, chủ mày ở đó từ từ đợi." Tôi dứt tay vào túi, chuẩn bị đi khỏi.

Tiền Tiểu Đạo gấp gấp gờ tay ra định bắt lấy cánh tay của tôi, chụp một cái vào không khí, tay chân nó hạ cánh một cách cực kỳ buồn cười.

"Làm gì vậy?" Tôi nói.

"Một mình... tôi sợ." Nó ấp a ấp ứng.

Mới vừa nãy, thẳng khi này còn vừa nhìn thấy tôi đã toàn thân run cầm cập, lúc nào cũng cách xa tôi ba thước.

"Sao nào, không sợ anh đây nữa hả?" Tôi hừ lạnh.

"Bởi vì tôi phát hiện," Tiền Tiểu Đạo ngẩng đầu nhìn tôi chăm chú, nhưng mà cặp kính chết tiệt của nó quá thực quá dày, tôi chẳng thể nhìn rõ ánh mắt của nó, "So với người đã chết như anh, người sống còn đáng sợ hơn nhiều."

... .. Ngộ tính cực cao.

"Muốn anh mày ở chỗ quý quái này với chủ mày à?" Tôi nhướn mày.

Tiền Tiểu Đạo gật đầu lia lịa.

"Vậy bắt đầu từ mai, giúp anh mày điều tra lý do tự sát của mình."

"Tôi lại không phải là thám tử nổi tiếng..."

"Gặp sau." Tôi xoay bước về phía cửa.

"Được!" Tiền Tiểu Đạo dùng giọng điệu thấy chết không sờn mà nói, "Tôi nhất định điều tra!"

"Nếu như dám nuốt lời," Tôi tiến đến bên tai nó, cất giọng xa xăm, "Ông đây sẽ theo ám chú mày cả đời."

Nó rung mình một cái, gật đầu liên tục.

Vậy phải ngoan không!

[Kê xui xẻo]

Ánh nắng buổi sớm xuyên qua cửa sổ phòng dụng cụ rồi chiếu xuống mặt tôi.

Tôi mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy Giang Dương đang đứng xoay lưng về phía tôi, ở bên cửa sổ, trầm mặc nhìn ra bên ngoài.

Dưới tia nắng mặt trời chiếu xuống, không ngờ rằng thân hình của anh ta lại biến thành một màu trong suốt. Giống như không khí có sắc màu.

Loại không khí chỉ mình tôi là có thể nhìn thấy.

Tôi nín thở, mắt không chuyển mà dán vào bóng lưng của anh ta, cho đến khi anh ta quay đầu lại, bức bối trừng mắt nhìn tôi một cái, "Bên ngoài có người đến, nhanh chóng gõ cửa đi!"

Tôi vội vàng đứng dậy gõ cửa, "Xin hỏi bên ngoài có ai không?"

"Là Tiền Tiểu Đạo ư?" Một nữ sinh lộ đầu qua cửa sổ nhìn vào.

Là lớp trưởng Mộ Dung Tuyền của lớp tôi.

Hôm nay, cô cài một chiếc kẹp tóc màu hồng, gương mặt tròn trịa chìm trong ánh nắng sớm mai càng thêm trắng sáng.

"Là tớ." Tôi thấp giọng nói.

Mộ Dung Tuyền rất ngạc nhiên, "Ông ở đây suốt đêm sao?"

"Ừ."

"Này, rõ ràng là tôi nhờ mấy cậu khóa nó lại nửa tiếng rồi thả ra mà." Cô quay người lại phàn nàn với mấy đứa con trai theo sau.

"Tôi qua đá bóng đá đến trễ quá mà." Thằng con trai đáp.

"Ít nói nhảm, mở cửa ra đi."

Quả nhiên là do cô ta xúi giục.

Mộ Dung Tuyền là cháu gái của hiệu trưởng, đáng vẻ lại xinh đẹp, đám con trai trong lớp đều nghe lời của cô. Cô kêu bọn chúng nhốt tôi ở phòng dụng cụ thì bọn chúng liền nhốt tôi lại, cô kêu bọn chúng ném cặp sách của tôi vào toilet thì bọn chúng liền đem cặp sách của tôi đi ném.

Có lẽ có một ngày, cô kêu bọn chúng giết tôi, thì bọn chúng sẽ chẳng chút lưỡng lự mà giết tôi mất.

Tôi chân chừ đứng nguyên tại chỗ, cho đến khi cánh cửa sắt của phòng dụng cụ bị dùng sức kéo ra.

Mộ Dung Tuyền đứng ở trước cửa cười với tôi, nụ cười còn rạng rỡ hơn cả ánh mặt trời.

"Đám đi báo cáo với chủ nhiệm lớp là giết cậu đó." Cô nhẹ nhàng nói, giọng nói thật êm tai dễ nghe.

Tôi nuốt nuốt nước miếng, cố gắng nặn ra một nụ cười, "Ừm."

Cô liếc tôi một cái rồi xoay người rời khỏi.

Giang Dương liếc xéo tôi, "Chú mày là M nặng à?"

(*M: Masochist – Người khổ dâm*)

Tôi ho khù khụ, "Không phải."

"Mày thích nó à?"

"Không có."

"Nó đã điều động cả lớp để chơi mày vậy mà mày còn giữ lấy dáng vẻ thẳng đờ mới biết yêu, còn nói là không thích nó?"

"Không có."

"Nhưng mà cũng thật nhìn không ra, đáng vẻ xinh xắn vậy mà nội tâm lại thật độc ác, thật đáng lời vào trại cải tạo thanh thiếu niên đánh cho một trận."

"... .. Đừng có nói cô ấy như vậy."

"Mày còn nói không thích nó?"

"... .. Không có."

"Hình như gặp con bé ở đâu rồi thì phải," Giang Dương sờ sờ cằm suy nghĩ, nhưng cả nửa ngày cũng không ra kết quả, "Chú mày lên lớp trước đi, tan học lập tức triển khai điều tra."

... .. Triển khai điều tra.

Suýt chút thì quên mất vụ này...!

Theo chỉ thị của Giang Dương, trước tiên tôi đi tìm cô bạn gái Viên Lễ của anh ta.

Dọc đường đi, Giang Dương cứ lải nhải miết về chuyện tình cảm lãng mạn giữa anh ta và Viên Lễ: như thế nào quen biết, thế nào yêu nhau rồi thế nào củi khô bốc lửa. Tôi ngờ nghệch phớt lờ với anh ta, cho đến khi anh ta dừng bước, ánh mắt chăm chú dính lên trên người một nữ sinh đang đứng ở hành lang.

Cô gái đó cột tóc đuôi ngựa, trên người là bộ đồng phục chính chu, tay cầm một quyển sách tham khảo, dựa người vào lan can chăm chú lật xem.

Nếu như tôi đoán không sai, cô gái đó chính là...

"Tiểu Lễ, anh đến rồi." Giang Dương lẩm bẩm nói. Anh ta bước nhanh tới trước, đưa tay ra định sờ vào mặt của cô gái, nhưng lại vô lực xuyên qua.

Chị ta vẫn chẳng chút phản ứng, lật tiếp một trang sách.

"Xin hỏi, chị là Viên Lễ phải không?" Không đành lòng nhìn vẻ mặt chán nản của Giang Dương, tôi lên tiếng nói.

Viên Lễ gấp sách lại, ngẩng đầu nhìn về phía tôi, đầu mày khẽ nhăn lại, "Cậu là?"

"Em là Tiền Tiểu Đạo, là ... ưm... bạn của Giang Dương." Khi nói đến hai chữ Giang Dương, tôi cố ý hạ thấp giọng xuống. Hiện tại chị ta chắc là đang chìm ngập trong đau khổ, người bạn trai yêu thương đột nhiên tự sát, chắc là chị ta chịu cú shock không hề nhỏ.

"Có chuyện?" Mặt của Viên Lễ chẳng chút biểu tình.

Tôi sững sốt, không nên có cái phản ứng này chứ! Người con gái vừa mới mất đi bạn trai, bình thường không phải là vừa nhắc đến tên người bạn trai đó là hai mắt đỏ mọng, đau buồn rơi lệ hay sao?

Giang Dương ở bên cạnh cũng nhăn mày không hiểu.

"Em muốn hỏi một chút, chị có biết tại sao anh ấy lại, ờ... tự sát không?" Tôi ấp a ấp úng.

Viên Lễ lạnh lùng nhìn thẳng vào tôi rồi nói, "Loại chuyện này tại sao lại đi hỏi tôi?"

"Bởi vì chị là bạn gái của anh ta...."

"Chú ý," Viên Lễ cao giọng ngắt lời tôi, "là BẠN - GÁI - CŨ."

Tiếng chuông vào lớp vang lên một cách chói tai.

"Từ giây phút Giang Dương ngừng thở, quan hệ yêu đương giữa tôi và anh ta đã tự động chấm dứt, vì thế bây giờ tôi chẳng phải là bạn gái gì đó của anh ta hết, tất cả mọi chuyện liên quan đến anh ta dừng có mà đến hỏi tôi." Viên Lễ nhẹ nhàng ném lại một câu rồi xoay người, bước vào phòng học.

Tôi ngây người tại chỗ. Tôi nhìn thấy vẻ mặt của Giang Dương khó có thể tin vào những gì mình vừa nghe thấy. Anh ta theo Viên Lễ đi vào trong phòng học, còn không ngừng nói gì đó bên tai chị ta.

Tất nhiên là Viên Lễ chẳng nghe thấy gì hết, chỉ chuyên chú ngó lên bảng đen và vở ghi chú.

Quen biết, yêu nhau, cũi khô bốc lửa.

Chớp mắt, biến mất sạch sẽ.

Giang Dương chẳng qua cũng chỉ mới chết có mấy ngày.

.... . Đợi đã, vừa nãy có phải là chuông vào học không vậy?!

Tôi thờ không ra hơi chạy về phòng học của mình, vậy mà cuối cùng vẫn bị phạt đứng.

Tôi ử rù đứng dựa vào tường trên hành lang lớp học, nhìn thấy Giang Dương đang xoay bước đi về phía tôi.

"Không đợi anh mà đã chạy, chú mày giỏi!" Anh ta vung nắm đấm về phía tôi.

Dù biết anh ta chẳng đụng được vào tôi nhưng tôi vẫn theo bản năng tránh qua một bên.

"Cô bạn gái của anh, hình như là đang giấu giếm cái gì đó." Tôi do dự mở miệng.

"Bạn gái con mẹ gì," Giang Dương hừ lạnh, "là bạn gái cũ!"

"Chắc chị ấy gặp phải chuyện gì đó mới có thái độ như vậy," Tôi an ủi, "chắc chắn là có ẩn tình."

Họa từ miệng mà ra!

Ánh mắt âm thầm của Giang Dương nhất thời lại lóe sáng lấp lánh, "Đúng không? Tao cũng nghĩ như vậy đấy, Tiểu Lễ không thể nhẫn tâm như thế được! Cho nên chú mày nhanh đi điều tra xem Tiểu Lễ rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì đi! Bây giờ đi ngay lập tức!"

"Nhưng tôi đang bị phạt đứng mà." Tôi khóc không ra nước mắt.

Trước giờ tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ rơi vào bước đường phải theo dõi con gái nhà người ta. Còn là theo dõi một chị học trên tôi hai khóa nữa chứ!

Giang Dương không cách nào ra khỏi cổng trường, nên chỉ có mình tôi đơn độc chiến đấu.

.... .

Sau khi tan học, Viên Lễ thay đồ bình thường, một bộ váy liền thân màu xanh lục, mái tóc đen dài buông xõa, trông cực kỳ thành thực.

Chị ta không ngồi xe bus về nhà mà lại đi thẳng đến một quán bar.

Tôi cũng lóng ngóng đi vào, nhìn thấy Viên Lễ đang bị một thanh niên tóc vàng ôm vào ngực.

"Hôm nay có một thằng tự xưng là bạn của Giang Dương đến tìm em, hỏi em về lý do tự sát của Giang Dương." Viên Lễ cau mày, "Nhưng trước giờ em chưa từng nghe Giang Dương nói qua về nó."

Tên thanh niên tóc vàng chẳng bận tâm, cười cười, "Em cứ trực tiếp nói với thằng nhóc đó, Giang Dương là bị ông đây bức chết đấy."

Viên Lễ không lên tiếng. Chị ta thuần thục đốt một điều thuốc, ngậm vào miệng rồi nhả ra một vòng khói.

Xuyên qua làn khói thuốc, ánh mắt của Viên Lễ trực tiếp chiếu thẳng vào mắt tôi.

Tôi lao đảo một cái, nghiêng ngả bỏ chạy.

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Quên Mất Lý Do Mà Minh Tự Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Yêu Đơn Phương

[Người được yêu]

Người sau khi chết sẽ chẳng bao giờ nằm mơ nữa.

Không thấy buồn ngủ, chẳng còn cảm thấy nóng lạnh, người không thấy mùi vị.

Bốn phía yên tĩnh như chết, nửa cái bóng người cũng chẳng có. Tòa nhà ký túc xá xa xa đã tắt đèn từ sớm, toàn bộ đen như mực.

Tôi nằm trên băng ghế tại sân tập, nhìn lên bầu trời đêm dày đặc sao trời.

Lần đầu tiên hôn Viên Lễ cũng là dưới cảnh trời đầy sao như thế này. Tôi nhẹ nhàng ôm lấy bả vai của cô ấy, cúi đầu hôn lên đôi môi của cô.

Ánh mắt sáng ngời của cô ấy lúc đó còn mê người hơn cả các vì tinh tú.

Khi đó, tôi tin chắc rằng chúng tôi yêu nhau.

Nhưng mà, cũng chỉ có một mình tôi tin chắc vào điều đó mà thôi.

Tôi xòe bàn tay ra, hướng lên bầu trời đầy sao, nhẹ nhàng nắm chặt lại.

Chỉ là một nắm hư vô.

Buông cánh tay xuống, gương mặt ngu ngốc của Tiền Tiểu Đạo thỉnh thoảng xuất hiện trong tầm mắt của tôi.

Tôi sợ hết hồn, "Nửa đêm nửa hôm mày chạy đến trường học làm quái gì?"

... .. Chẳng lẽ là lo tôi một tình buồn bã, nên cố ý đến bầu bạn?

Tiền Tiểu Đạo ngồi xuống bên cạnh tôi thở hổn hển, hình như nó vừa mới chạy đến đây.

Tôi nhăn nheo chờ nó hít thở bình thường trở lại, sau đó nó nói, "Tôi quên mang cặp sách về."

... .. Tôi có thể cho nó một đấm không???

"Thăm dò được tin tức gì không?"

"Không có." Tiền Tiểu Đạo trả lời rất nhanh.

"Viên Lễ cô ấy...."

"Tan học là chị ấy về thẳng nhà luôn, sắp sửa thi tuyển sinh, áp lực của chị ấy nhất định rất lớn." Tiền Tiểu Đạo ngắt lời tôi.

Thành tích cả năm của Viên Lễ không nhất cũng nhì, nhắm mắt cũng có thể thi được vào ngôi trường đại học tốt nhất của thành phố.

Cô ta có áp lực con khi!

"Không có chuyện gì thì tôi về nhà trước đây, ngày mai còn phải đi học." Tiền Tiểu Đạo dè dặt nói.

"Cút đi!" Tôi bực bội phất tay ý bảo nó biến khỏi tầm mắt của tôi.

Cho dù thế nào thì tôi cũng đã chết rồi.

Cái chuyện không thể thay đổi được này, dù có buồn phiền thế quái nào đi nữa cũng chẳng làm được gì hết. Việc có thể làm là chấn chỉnh tinh thần, đi..

"Anh muốn đến ký túc xá nữ?!" Tiền Tiểu Đạo thấy tôi đi về phía ký túc xá nữ, nó vội vàng theo sau lưng tôi hô to kêu nhỏ, "Như vậy thật không có đạo đức!"

"Cái trò đạo đức là dùng để trói buộc loài người," tôi liếc mắt, "anh đây đã chết rồi, không còn là loài người nữa, bạn Tiểu Đạo à."

Lợi ích lớn nhất của việc biến thành ma đó chính là có thể chẳng chút e ngại mà đi vào nhà tắm của ký túc xá nữ, nhìn cho no mắt. Chuyện tốt đẹp như vậy mà tôi có thể bỏ qua sao?

"Đợi một chút!" Tiền Tiểu Đạo cuống quýt chặn trước mặt tôi, gương mặt nhỏ nín nhịn đến đỏ bừng cả lên. Nó lôi đi động từ trong túi ra, loay hoay một hồi, sau đó giơ ra trước mặt tôi. "Tôi không về nữa, ở lại đây cùng với anh. Anh dùng điện thoại của tôi xem chút video đi, tôi cầm cho anh xem."

Điện thoại truyền đến tiếng kêu rên đầy kích thích của nữ diễn viên người Hàn.

Tôi cố kìm nén xúc động, hít sâu một hơi nói, "Ông muốn xem đá bóng."

"Nhưng mà bây giờ không có trận cầu trực tiếp.... Cúp Châu Âu phải nửa tháng nữa mới có." Tiền Tiểu Đạo bối rối.

"Không cần chú mày nói thì ông đây cũng biết!"

Trước khi tự sát mấy ngày, tôi còn cực kỳ hào hứng bàn tính với mấy thằng anh em đến lúc đó đi Quảng trường quốc tế xem hay là đi bar xem nữa mà.

Viên Lễ mắng tôi vô nghĩ vô lo, sắp sửa thi tuyển sinh rồi mà còn không biết khăn trương.

Lúc đó, tôi cười nói với cô ta, chuyện duy nhất trên thế giới này có thể làm tôi khăn trương chính là lúc xem đá banh.

Vậy mà, cuối cùng tôi lại chẳng đợi được đến Cúp Châu Âu.

"Đến lúc đó tôi nào tôi cũng sẽ cùng anh xem truyền hình trực tiếp." Tiền Tiểu Đạo giơ cao điện thoại trong tay cười với tôi, "Nếu xem qua điện thoại không đã thì tôi sẽ lấy trộm cái notebook ở nhà mang đến đây. Cho nên, đừng có buồn."

... .. Loại người ngu xuẩn.

"Con mắt nào của mày nhìn thấy ông đây buồn?" Tôi hừ lạnh, "So với Cúp Châu Âu, chú mày vẫn nên nhanh chóng tra ra lý do tự sát của anh mày đi."

Tiền Tiểu Đạo chẳng hề nhúc nhích, nó cúi đầu nhìn chăm chăm xuống mũi chân của mình.

Qua hơn nửa ngày nó mới mở miệng, "Tại sao... .. sao anh lại khẳng định là anh tự sát chứ?"

Tôi sửng sờ.

"Thành tích của tôi không tốt, quan hệ với mọi người cũng rất tệ, từ nhỏ đến giờ cũng chưa kết được người bạn nào. Có một ngày, mấy thằng con trai lấy nhật ký của tôi rồi đọc to chuyện tôi yêu đơn phương Mộ Dung Tuyền trước mặt mọi người. Đối với Mộ Dung Tuyền mà nói, bị loại người như tôi đây thích là một loại sỉ nhục. Thế là từ đó về sau, dưới sự chỉ đạo của cô ấy, cả lớp bắt đầu gạt tôi ra rìa." Tiền Tiểu Đạo thấp giọng nói, "Cho dù là vậy, từ trước đến nay tôi cũng chưa từng nghĩ đến chuyện tự sát."

Nó ngẩng đầu nhìn chăm chú vào tôi, "Anh thật sự là tự sát sao?"

Tôi quên rất nhiều chuyện.

Nhưng ngày hôm đó, trên sân thượng, đích thực, rõ ràng là tự mình tôi nhảy xuống.

Chỉ có duy nhất chuyện này, trước sau như một đều khắc sâu trong đầu tôi, cho dù thế nào cũng quên không được.

"Có phải chú mày tra ra được cái gì rồi không?" Tôi hỏi.

Tiền Tiểu Đạo ấp a ấp úng, "Không có gì hết."

Tôi ngẩng đầu nhìn trời sao, "Tao hình như đã quên hết tất cả những chuyện không vui, trong đầu chỉ còn lại những kỷ ức tốt đẹp, ngay cả một chút buồn phiền cũng chẳng tồn tại."

Mà trách nhiệm của Tiền Tiểu Đạo chính là giúp tôi tra ra những thứ đã bị quên lãng, bị chôn giấu trong một xó xỉnh của sự tăm tối.

"Như vậy... .. rất tốt mà." Tiền Tiểu Đạo nói.

"Tốt con khi." Tôi lừa nó một cái, "Tao phải làm cho rõ ràng. Để cho anh mày phải dùng đến tự sát để giải quyết, rốt cục là cái chuyện quái quỷ gì."

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiền Tiểu Đạo ngủ say như chết trên băng ghế dài.

Mấy học sinh đi qua nhìn nó rồi che miệng cười trộm.

Vào lúc tôi nhìn không được nữa mà chuẩn bị đánh thức thằng nhóc, một thùng nước đột nhiên từ trên trời rơi xuống dội thẳng vào đầu của Tiền Tiểu Đạo.

Mộ Dung Tuyền ném thùng nước rỗng qua một bên, hai tay khoanh lại nhìn Tiền Tiểu Đạo bị giật mình đột ngột ngồi bật dậy.

"Nhìn cái dáng vẻ của ông, chắc là cả đêm qua không về nhà chứ gì?" Mộ Dung Tuyền tiến sát vào nó, nhẹ giọng nói, "Cho nên miễn phí giúp ông tắm một cái, không cần cảm ơn tôi đâu."

Những người đứng xem xung quanh được một trận cười vang dội.

"Phản kháng cho tao!" Tôi nhìn thằng nhóc Tiền Tiểu Đạo đang cứng đờ cúi thấp đầu, nói.

Tiền Tiểu Đạo chẳng hề động đậy.

"Nếu như mày thật sự thích nó, muốn có được nó, thì phản kháng cho anh mày đi." Tôi lên giọng, "Chẳng có đứa con gái nào thích một đứa chết nhát cả!"

Tiền Tiểu Đạo vô lực nhìn về phía tôi, toàn thân ướt đầm đang run lên từng đợt, còn đám người Mộ Dung Tuyền đã nghênh ngang bỏ đi mất.

Tôi hận rèn sắt không thành thép, xoay người bỏ đi. Khi đi ngang qua bên cạnh Mộ Dung Tuyền, tôi nghe thấy đứa con gái bên cạnh con bé nói, "Tiểu Tuyền, cậu có phải là quá ác rồi?"

Một đứa con gái khác cười mỉa, "Ai biết nó dám có suy nghĩ không an phận với Tiểu Tuyền chứ!"

"Cũng đúng, Tiền Tiểu Đạo sao có thể so với anh Giang Dương được chứ!"

Mộ Dung Tuyền ngừng bước chân, gương mặt giận tái dán mắt vào đứa con gái vừa nói ra hai chữ Giang Dương. Con bé lạnh lùng nói, "Ai cho cô nói ra tên của anh ấy hả?"

Tôi nhìn chằm chằm vào mặt Mộ Dung Tuyền, đầu óc xoay chuyển cực nhanh, sau đó răng rắc một tiếng rồi đột nhiên bùng tỉnh.

Khó trách tại sao ngày hôm đó ở phòng dụng cụ thấy cô ta quên mất, thì ra con bé chính là "cái đuôi" trong truyền thuyết.

Chính là con bé lớp 10 học cùng trường luôn len lén đi theo sau lưng tôi, mỗi ngày đều mang một chiếc kẹp tóc khác màu, hay bị mấy thằng bạn thân cười nhạo là cái đuôi trung thành của tôi.

Lúc còn sống, tôi chẳng bao giờ để ý đến cô ta, chỉ cho rằng đó là một con nhóc mê trai. Thình thoảng quay đầu lại mà nhìn thấy bóng dáng của con bé thì tôi cũng chỉ cau mày, sau đó tiếp tục làm gì thì làm nấy.

Thậm chí ngay cả mặt của con bé tôi cũng chẳng nhớ ra.

Tôi chép miệng, quay đầu lại, nhìn thấy thằng nhóc Tiền Tiểu Đạo mới vừa vội vàng đuổi theo tôi đó, đang trưng cái vẻ mặt ngây ngốc, đứng ở sau lưng Mộ Dung Tuyền.

[Kẻ yêu đơn phương]

Mộ Dung Tuyền thích Giang Dương.

Mộ Dung Tuyền thích Giang Dương.

Mộ Dung Tuyền thích Giang Dương.

Mộ Dung Tuyền.....

“Mày rót cuộc muốn đực mặt ra tới khi nào hả?” Giang Dương không nhịn được cắt ngang suy nghĩ của tôi.

Tôi hoàn hồn lại. Bây giờ đang trong tiết thể dục, các bạn cùng lớp đều đã lập đội luyện tập bóng rổ, còn tôi thì vẫn như cũ, chỉ đứng ở một góc mà nhìn.

“Trình độ bóng rổ của mày thế nào?” Giang Dương hỏi.

“... .. Chưa chơi qua.”

Khóe miệng của Giang Dương co giật, “Mày có còn là con trai không?”

Tôi yên lặng cúi đầu.

“Ngẩng đầu lên, nhìn anh mày này.” Giang Dương xoay bước về phía sân tập, thực hiện động tác nhồi bóng, bật cao, làm một tư thế ném rổ tiêu chuẩn.

Nếu như trong tay anh ta mà có bóng, nhất định trái bóng đó sẽ vào rổ ngon ơ.

Nhưng anh ta sẽ không bao giờ cầm bóng lại được nữa.

“Giống như lúc này tao vừa làm mẫu, mày đi làm một lần đi.” Giang Dương dặn dò.

“... .. Hả?” Tôi đứng yên tại chỗ.

“Ôm bóng một mình đi tập đi.”

Tôi thật thà nhặt quả bóng trên đất lên, học cái tư thế vừa rồi của anh ta, vung về ném bóng về phía rổ.

_____ Trúng ngay đầu của Mộ Dung Tuyền.

“Ngon lắm!” Giang Dương bật ngón tay cái lên.

Mặt tôi như đưa đám, tro mắt nhìn sắc mặt đặng đặng sát khí của Mộ Dung Tuyền đang trừng mắt về phía tôi, cô ấy dùng sức ném quả bóng rổ vào mặt tôi.

Cho nên, tôi lại bị nhốt vào phòng dụng cụ cả một buổi trưa.

... ..

Buổi chiều hôm đó.

“Mọi người đem sách vở trên bàn cất hết lại, bắt đầu thi nào.”

Tôi kinh ngạc nhìn thầy chủ nhiệm đang cầm xấp đề thi trong tay, mới giật mình nhớ ra hôm nay là ngày thi tháng!

Từ sau khi Giang Dương xuất hiện, tôi chưa từng học tập nghiêm túc qua.

Tôi u oán nhìn cái kẻ tên Giang Dương đang bắt chéo hai chân ngồi trên bàn giáo viên, anh ta có chút há hê nói, “Bớt đau buồn đi.”

Tôi tiếp tục u oán nhìn anh ta.

Anh ta nhảy khỏi bàn giáo viên, đưa mắt nhìn người xung quanh trong phòng, hỏi, “Ai là người có thành tích tốt nhất trong lớp chú mày?”

Tôi lẳng lặng chỉ vào lớp phó học tập ngồi ở bàn dưới.

Anh ta ngồi dựa vào bàn học của lớp phó học tập, nhìn chăm chú vào tờ bài làm, nói, “Cầm bút lên đi, tao bắt đầu đọc đáp án đây.”

... .. Kiểu này hình như không được tốt lắm thì phải?

Tôi lưỡng lự, nhưng ngay sau đó nghĩ đến nếu như thi hỏng thì sẽ có kết quả gì, cho nên lập tức cầm lấy bút, mong chờ nhìn Giang Dương đọc đáp án.

Mang theo tâm tình kích động và áy náy sau khi thi xong, tôi thể hiện sự cảm ơn vô cùng thành khẩn với Giang Dương.

Anh ta hài lòng gật đầu, nói: “Thật sự muốn cảm ơn anh mày thì đi mà đi làm quen với Mộ Dung Tuyền đi.”

“Hả?” Tôi kinh hãi.

“Con bé đó là một đứa cuồng bám đuôi, thường hay bám sát theo hông tao, chắc nó phải biết chút tin tức gì đó.” Giang Dương lộ ra vẻ mặt suy nghĩ cặn kẽ.

Giang Dương.

Rõ ràng chỉ cần tôi thành thật nói cho anh ta biết là có thể thoát khỏi sự dằn dụa với anh ta.

Rõ ràng lúc mới đầu tôi còn khiếp hãi sự tồn tại của anh ta.

Rốt cuộc thì tôi ở đây do dự cái gì chứ!

Vì lần sau nếu có bị nhốt ở phòng dụng cụ thì không còn phải ở một mình nữa? Vì vào tiết thể dục không cần phải đơn độc một mình đứng ở một góc? Vì lúc bị người khác bắt nạt có người để dựa vào? Vì có thể thuận lợi mà qua các đợt thi cử?

Vì có thể khiến cho anh ta đem theo ký ức tốt đẹp, vô ưu vô lo ở bên cạnh tôi?

Tôi gật đầu nói, “Biết rồi.”

Giang Dương nhướng mày, dường như rất bất ngờ tôi có thể đồng ý nhanh như vậy, “Không từ chối sao?”

“Sớm làm rõ tất cả mọi chuyện phút nào thì anh có thể sớm hoàn thành tâm nguyện, đi đầu thai chuyển thế phút đó.” Tôi nói.

Giang Dương không lên tiếng, bước chân đi theo sát tôi cũng dừng lại, vì ở phía trước kia chính là cổng trường.

Anh ta xoay đầu nhìn tôi, hai tay nhét vào trong túi quần, vẻ mặt biểu hiện như chẳng có vấn đề gì xảy ra.

Tôi chân chính tỉnh thần, cười với anh ta, “Anh có sách nào muốn xem không? Ngày mai tôi mua rồi đem đến trường cho.”

Giang Dương hừ lạnh, “Anh mày không thích đọc sách.”

“Manga nào?”

Giang Dương trầm tư một chút rồi đáp, “Tài phim của Sora Aoi vào điện thoại của chú mày...”

Không đợi anh ta nói hết, tôi đã sầm mặt quyết đoán xoay người đi thẳng ra ngoài cổng trường.

Vừa bước ra khỏi cổng, tôi đã nhìn thấy Mộ Dung Tuyền đang bước một mình trên đường.

Hôm nay cô ấy mang chiếc kẹp tóc màu xanh lục.

Tôi cố gắng ép mình đến gần cô ấy, ậm ừ nói, “Lớp... lớp trưởng, tớ muốn hỏi cậu...”

“Biến khỏi tầm mắt của tôi!” Mộ Dung Tuyền chẳng thèm liếc mắt nhìn tôi lấy một cái, nói mà không chút nề nang.

“Tớ muốn hỏi cậu vài chuyện liên quan đến Giang Dương!” Tôi nói một hơi.

Nếu như bây giờ trên tay Mộ Dung Tuyền mà có axit sunphuaric thì chắc chắn sẽ chẳng chút do dự dội thẳng vào tôi mất.

Thừa lúc nín thở của cô ấy chưa bùng nổ, tôi nói tiếp, “Lý do tự sát của anh Giang Dương, cậu có biết không?”

Cô ấy xụ mặt, “Tôi bảo ông biến!”

“Có quan hệ với bạn gái Viên Lễ của Giang Dương sao?” Tôi như lợn chết không sợ nước nóng tiếp tục đi hỏi, thế là đâm sầm vào một người.

Tôi liên tục xin lỗi, ngẩng đầu lên nhìn người mình vừa đụng phải, hóa ra lại là Viên Lễ.

Chị ta cũng chẳng nhìn tôi lấy một cái, tiếp tục đi về phía trước.

“Hung thủ giết người.” Mộ Dung Tuyền bên cạnh đột nhiên bật ra một câu.

Viên Lễ dừng bước chân, xoay mình lại nhìn Mộ Dung Tuyền, “Cô nói cái gì?”

“Cô ấy... cô ấy đang nói chuyện với tôi!” Tôi đứng chần chừ trước mặt Mộ Dung Tuyền, trưng ra bộ mặt tươi cười.

“Hôm đó ở bar tôi thấy cậu.” Đôi mắt của Viên Lễ lạnh lẽo nhìn tôi, “Cậu theo dõi tôi?”

Tôi ập a ập ứng, “Tôi thấy chị cùng với một thanh niên tóc vàng... ôm ấp nhau.”

“Vậy thì thế nào?” Viên Lễ bực bội nói.

Không đợi tôi lên tiếng, Mộ Dung Tuyền đã xông lên xô Viên Lễ, đánh giọng chửi mắng, “Hôm đó anh ấy vô tình thấy cô với tên tóc vàng đó ở cùng nhau, anh muốn đến kéo cô đi, cô lại cho anh ấy một cái tát, mặc cho tên tóc vàng chế nhạo giễu cợt anh ấy, tôi tận mắt nhìn thấy! Cô làm anh ấy đau lòng! Cô hại chết anh Giang! Cái đồ đê tiện không biết xấu hổ!”

Lòng tôi chợt lạnh ngắt.

Quả nhiên, Viên Lễ không nói hai lời đã túm lấy cổ áo của Mộ Dung Tuyền chuẩn bị giáng một cái tát xuống. Tôi liền vội vàng kéo lấy cánh tay của chị ta, nắm đấm của chị ta hạ xuống mặt tôi. Trọng tâm không vững, tôi ngã nhào trên mặt đất.

“Chị như vậy là không đúng.” Tôi bung mặt nói, “Chị không cảm thấy chút áy náy gì với anh ấy sao?”

“Áy náy?” Ánh mắt của Viên Lễ lạnh như băng, “Tại sao tôi phải thấy áy náy với một kẻ hèn nhát? Chỉ vì bị bạn gái phản bội mà tuyệt vọng tới mức nhảy lầu tự sát? Kẻ chết nhát như vậy, vốn không đáng với tình cảm tôi bỏ ra! Nếu như hấn ta nghĩ cái chết có thể giành được sự đồng cảm và áy náy của tôi, thì thật quá ngây thơ rồi!”

“Hon nữa, cho dù tôi áy náy thì như thế nào? Người cũng đã chết mất rồi. Người chết, chẳng thể nào nhìn thấy những buồn vui ly hợp của người sống nữa. Cho dù các người bây giờ tìm tôi đối chất, trút giận cho hấn ta, thì cũng có một ngày sẽ quên hấn ta mất thôi, quên lãng đến triệt để. Cho nên đều tỉnh lại đi.”

“Tôi sẽ không quên anh ấy!” Mộ Dung Tuyền âm ức hét to.

Viên Lễ đánh giá Mộ Dung Tuyền thấp hơn chị ta một cái đầu, khoe môi cong lên đầy giễu cợt, “Nếu nhớ không lầm, cô chính là cái đuôi thường hay đi theo Giang Dương? Nhìn bộ dạng chắc cô đối với Giang Dương hấn là rất si tình nhỉ, nhưng vào cái ngày hấn ta nhảy lầu thì cô đang ở đâu? Sao lại không đi theo hấn?”

Ánh mắt Mộ Dung Tuyền sầm lại, không lên tiếng nữa.

“Ngu xuẩn!” Viên Lễ chán ghét ném lại hai chữ, sau đó không hề quay đầu mà đi khỏi.

Mộ Dung Tuyền đưa mắt nhìn bốn phía, nhặt lấy một cục gạch muốn đuổi theo sau. Tôi vội vàng bò dậy ngăn cô ấy lại, nói, “Thôi đi.”

“Thôi cái đầu nhà ông!” Cô ấy hung hăng đẩy tôi ra, “Lúc nào đến phiên cái đồ bỏ đi nhà ông quản tôi?”

“... .. Xin lỗi.” Tôi thấp giọng nói.

“Xin lỗi cái con khi.” Nước mắt của Mộ Dung Tuyền chảy dài xuống, “Tôi sẽ không quên anh ấy, tuyệt đối không bao giờ quên.”

Tôi đưa tay muốn vỗ về cô ấy, cuối cùng vẫn buông thông tay xuống.

“Hôm đó tôi vốn muốn đi theo anh ấy, tôi biết anh ấy rất khó chịu, tôi rất muốn an ủi anh ấy. Nhưng đột nhiên anh ấy xoay người lại nói với tôi – Đừng đi theo tôi nữa.”

“Tôi cứ tưởng mình bị người ta ghét bỏ rồi, cho nên mới không đi theo anh ấy nữa.”

“Đó là lần cuối cùng anh ấy nói chuyện với tôi.”

“Nếu như tôi vẫn cứ đi theo anh ấy, nói không chừng đã có thể kéo anh ấy lại, nói không chừng anh ấy cũng sẽ không chết.”

“Tôi không nên dừng lại.” Mộ Dung Tuyền dùng hết sức che mặt lại, nước mắt lọt qua kẽ tay thấm ra ngoài, “Tôi không nên dừng lại.”

Tôi lấy từ trong cặp ra một chiếc khăn giấy, đưa về phía cô ấy.

Như tôi dự đoán, cô ấy không nhận lấy mà còn dùng sức gạt bỏ.

Tôi nhặt khăn giấy rơi xuống đất, lại đưa về phía cô ấy.

Cô ấy lại gạt ra.

Tôi lại nhặt lên lần nữa.

Cô ấy sầm mặt rút một tờ khăn giấy ra, vừa lau nước mắt vừa nói với tôi, “Dám nói chuyện hôm nay ra thì tôi sẽ giết ông.”

“Ừ.” Tôi thấp giọng nói.

Hai chúng tôi nhếch nhác đứng ở đầu đường, một người đang nước mắt đầm đìa, một người thì mặt mũi bầm dập, đều là vì cùng một người.

Con người đó, bây giờ hấn là rất cô độc chẳng?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Quên Mất Lý Do Mà Minh Tự Sát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Người Bạn Duy Nhất

[Phản bội]

Đời này tôi chưa từng làm qua chuyện tốt nào.

Đờ người già qua đường, không nhặt của rơi, rửa chân cho cha mẹ, một chuyện cũng chưa từng làm qua.

Cho nên từ trước đến nay tôi chưa từng nghĩ, sau khi chết đi mình lại làm một chuyện từ đầu đến cuối tuyệt đối là một chuyện cực tốt ____ dắt mũi to hồng cho người ta.

Không biết từ khi nào, Tiền Tiểu Đạo và Mộ Dung Tuyên đã bắt đầu thân thiết với nhau.

Tuy rằng lúc nhàn rỗi Mộ Dung Tuyên vẫn còn chống hông chỉ đạo Tiền Tiểu Đạo làm trâu làm ngựa, nhưng tối thiểu cũng không hất cả thùng nước lên mặt thẳng nhóc nữa.

Tất cả những chuyện này đều là công lao của tôi hết.

Là do anh đây tính toán trước để cho Tiền Tiểu Đạo đi tiếp cận Mộ Dung Tuyên để moi tin tức. Mặc dù căn bản thẳng nhóc đó chả moi được con mẹ tin tức gì hữu dụng hết.

Hơn nữa rõ ràng là Tiền Tiểu Đạo đã đem ông mai tôi đây ném lên tận chín tầng mây rồi.

“Này,” trong tiết thể dục, tôi hướng về phía thẳng nhóc Tiền Tiểu Đạo đang mắt không chớp nhìn Mộ Dung Tuyên, hô lớn, “Con bé đó một bình thường, hai thấp lùn, ba hung dữ, rốt cuộc thì có cái gì tốt?”

Con bé đó mà so với Viên Lễ, quả thực là khác biệt như khi Yoci so với tiên nữ vậy.

Tiền Tiểu Đạo sững người, cả nửa ngày mới phản ứng được là tôi đang nói đến Mộ Dung Tuyên, lắp bắp nói, “Cô ấy rất... rất lương thiện.”

“Lương thiện?! Mày chắc chắn là mày mới nói lương thiện của hiền lành tốt bụng ấy hả?!!!” Tên Tiền Tiểu Đạo này quả nhiên là một đứa M nặng chằng?

“Cô ấy đã đồng ý giúp tôi cùng tra lý do tự sát của anh rồi”. Tiền Tiểu Đạo nói, “Cô ấy rất để ý đến chuyện của anh.”

Rất tốt, lúc tán tỉnh ve vãn nhân tiện điều tra lý do tự sát của tôi, lúc khanh khanh ta ta tiện thể suy nghĩ lóe sáng, “Ài, hình như chúng ta đã quên mất một con quỷ xui xẻo tên Giang Dương rồi!”

“Cô ấy rất thích anh.” Tiền Tiểu Đạo không tự nhiên nói.

“Từ thích đến mức trở thành cuồng theo dõi quả thật cực khổ cho con bé quá.” Tôi hừ lạnh.

“Anh phải lạnh lùng như thế sao?” Đột nhiên Tiền Tiểu Đạo nâng cao âm lượng, “Cho dù anh không thích cô ấy thì cũng không nên rẻ rúng tình cảm của cô ấy đối với anh chứ?!”

Đây là lần đầu tiên tôi thấy Tiền Tiểu Đạo tức giận.

_____ Nếu như đây có thể tính là tức giận.

Có vợ liền quên mẹ, câu nói này thật chẳng sai chút nào. Mới có mấy ngày thôi mà đã dám lớn tiếng với ông đây rồi kìa!

Tôi trầm mặc đứng song song với Tiền Tiểu Đạo, cho đến khi Mộ Dung Tuyên đột nhiên lộ đầu ra vỗ vai Tiền Tiểu Đạo một cái, “Ông một mình đứng ngăn người ở đây làm gì vậy? Tôi khát rồi, đi mua cho tôi chai nước lạnh đi.”

“Được.” Tiền Tiểu Đạo đáng vẻ rất nô tài lập tức xoay người chạy về phía căn tin.

Tôi đứng nguyên tại chỗ nhìn theo bóng lưng xa dần của thằng nhóc, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Thật ra Tiền Tiểu Đạo chẳng có nghĩa vụ giúp tôi điều tra bất cứ chuyện gì hết.

Nó chỉ vừa vận xui xẻo chứng kiến cảnh tự sát của tôi, vừa vận xui xẻo có thể nhìn thấy tôi khi tôi đã biến thành linh hồn.

Lúc bắt đầu, có thể nó vì sợ hãi mới chịu khuất phục tôi, nhưng từ từ, nó sẽ phát hiện ra, tôi chẳng qua chỉ là một con ma xui xẻo chẳng tạo ra được chút uy hiếp gì đến nó. Cho dù nó có chọn lựa không đếm xỉa gì đến tôi, thì tôi cũng chẳng thể làm gì được nó nữa.

Trước sau gì, Tiền Tiểu Đạo cũng sẽ như những người khác, từ từ lãng quên tôi.

Không đợi Tiền Tiểu Đạo ở sân tập nữa, tôi tự mình đi đến phòng học của Viên Lễ.

Lúc người ta thương cảm, người đầu tiên nghĩ đến quả nhiên là cô bạn gái dịu dàng đáng yêu của mình.

Nếu có thể ôm cô ấy một chút thì tốt biết bao.

Giống như bình thường, Viên Lễ đang dựa vào ban công đọc sách. Lúc tôi còn sống, tôi rất thích thừa lúc cô ấy đang chăm chú đọc sách đến trêu chọc cô, giành lấy sách trong tay cô ấy, hoặc là che mắt của cô ấy lại rồi hôn trộm một cái.

Cô ấy luôn bắt đắc dĩ mà mắng tôi, nhưng trong đáy mắt luôn luôn là sự dịu dàng.

Chúng tôi cùng nhau dựa vào ban công, phóng tầm mắt lên bầu trời xanh không bờ bến. Lúc đó tôi đã thảnh thơi, sau khi tốt nghiệp, nếu như có thể học chung một trường đại học thì tốt rồi.

Tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên.

Viên Lễ buông sách xuống, lấy điện thoại trong túi ra, đưa mắt nhìn bốn phía, chắc rằng không có ai khác mới bắt máy.

“Chuyện gì vậy?” Giọng nói rất dịu dàng.

Tôi vô thức đi lên trước. Vì ở rất gần, tôi có thể nghe thấy rất rõ ràng giọng nói từ điện thoại truyền đến.

“Nhớ em chứ sao.” Giọng nam quen thuộc, là Trần Hoa Sam, hàng xóm của tôi, người anh em cùng lớn lên từ nhỏ.

“Anh phiền lắm đó.” Viên Lễ cười nhẹ.

“Cái thằng Tiền Tiểu Đạo đó không có tim em nữa chứ?” Trần Hoa Sam hỏi.

“Không có.”

“Lần sau nó còn quấy rầy hỏi chuyện của Giang Dương nữa, anh sẽ tìm người xử lý nó.”

“Tạm thời không cần đâu.”

“Vậy tôi nay đến chỗ anh nhé?”

Viên Lễ dừng lại vài giây, nói, “Ừm.”

Bỗng nhiên tôi ý thức được gì đó, chân lùi lại mấy bước, thân thể không cẩn thận xuyên qua ban công ngã thẳng xuống dưới.

Giống như cái lần nhảy từ trên sân thượng xuống, tôi nằm trên vũng nước bùn, trên đầu là bầu trời vô bờ bến. Chỉ là không giống như lần trước, sẽ chẳng có ai ném ánh mắt lên người tôi, bị đóng máu thịt bầy nhầy này làm cho mặt mày biến sắc. Còn tôi, cũng chẳng cảm nhận được đau đớn nữa.

Không biết vì sao mà tầm nhìn bắt đầu mờ nhạt, tôi đưa tay dùng sức dụi mắt, nhìn thấy Tiền Tiểu Đạo đang lao đảo chạy về phía tôi.

“Giang Dương! Giang Dương!” Tôi nghe thấy cậu ta đang gọi tên tôi liên hồi.

Nhưng tôi lại chẳng phát ra được bất kỳ âm thanh nào.

Dường như Tiền Tiểu Đạo quên mất tôi là hồn ma, cậu ta vươn tay ra muốn kéo tôi dậy, cho nên đương nhiên là xuyên qua thân thể tôi.

Cánh tay của cậu ta dừng lại giữa không trung, chất lỏng trong suốt ứa ra từ khoeo mắt, rơi xuống mặt tôi.

Cảm giác ấm nóng.

Tôi sững người, lập tức ngồi dậy sờ giọt nước mắt của Tiền Tiểu Đạo vừa rơi trên mặt, lòng bàn tay hơi ẩm ướt.

... .. Đây là tình huống gì?

Theo lẽ thường, giọt nước mắt đó không phải sẽ xuyên qua người tôi rồi rơi xuống đất sao?

“Giang Dương, anh không sao chứ?” Tiền Tiểu Đạo kề gương mặt thối của cậu ta gần sát bên tôi, cặp kính của cậu ta gần như sắp sửa rớt xuống mũi tôi được.

Tôi đưa tay sờ vào mặt cậu ta, không hề bắt ngờ, bàn tay của tôi như không khí xuyên qua cơ thể cậu ta.

Giọt nước mắt vừa nẩy chắc là ảo giác chăng?

“Khóc cái đầu mày.” Tôi hung hăng nói.

Cậu ta vội vàng lấy tay áo lau mặt, đáp ứng, “Tôi tưởng là anh xảy ra chuyện rồi.”

“Chết cũng chết rồi, còn có thể xảy ra chuyện gì?” Tôi phui mông bò dậy, xoắn bước về phía trước.

Tiền Tiểu Đạo yên lặng đi theo sau tôi.

Tôi dừng bước lại, Tiền Tiểu Đạo cũng dừng theo.

“Chuyện của Viên Lễ, mày không cần phải giấu anh.” Tôi nói.

Tiền Tiểu Đạo không lên tiếng.

“Bởi vì anh đây chẳng thể méo nào mà vì cái loại chuyện khốn kiếp đó tự sát được!” Tôi chửi.

Hôm đó là sinh nhật của Viên Lễ, tôi mang theo món quà đã lựa chọn tỉ mỉ kỹ càng đi tìm cô ta, thế mà lại tận mắt nhìn thấy Trần Hoa Sam ôm dính lấy Viên Lễ, không chút kiêng kỵ mà hôn lên môi cô ta. Viên Lễ chẳng chút phản kháng, cũng không tránh né, mà hạnh phúc đón nhận nụ hôn của hắn. Tôi bước từng bước đến gần, vừa cười vừa nói, “Hai người làm gì vậy?”

Trần Hoa Sam đẩy Viên Lễ về phía sau lưng mình, khiêu khích nhìn tôi, “Như mày vừa thấy.”

Vậy mà mới hôm qua, tôi còn đến nhà hắn cùng nhau chơi game.

Tôi vẫn luôn cho rằng hắn là người bạn thân thiết nhất đời này của tôi.

“Viên Lễ, em qua đây.” Tôi nói.

Viên Lễ đứng phía sau Trần Hoa Sam không hề nhúc nhích.

Tôi đi lên kéo cô ta, cô ta vùng vẫy một hồi. Tôi càng nắm càng chặt, cô ta giận tái mặt, gờn bàn tay kia lên giáng cho tôi một cái tát, “Giang Dương, xin anh tự trọng, chúng ta quen được bỏ được.”

Quen được bỏ được *.

(* Nguyên văn [好聚好散] Hào tụ hảo tán – Phải nói là độ phủ phàng của nguyên văn hơn hẳn câu được dùng ở trên.)

Quen nhau ba năm, từ lúc có tình cảm với nhau, bày tỏ, yêu đương thắm thiết, rồi đến hôm nay là quen được bỏ được.

Đây chính là tình yêu.

Tối hôm đó tôi một mình chạy đến một quán ven đường uống rất nhiều rượu. Sắp thi tốt nghiệp rồi, người khác đều sống chết học hành, còn tôi lại giống vai nam chính trong một bộ phim, vì cái gọi là tình yêu và tình bạn mà tràn đầy chán nản lẫn thất vọng.

Bây giờ nghĩ lại, thật là ấu trĩ buồn cười.

Tôi biết ngày hôm đó Mộ Dung Tuyên luôn len lén đi theo sau lưng tôi.

Con bé đó đúng là cái đuôi vút không được.

Thích, rốt cuộc là cái gì?

Chỉ cần đối phương có tướng mạo hợp mắt, thêm vào tính cách thú vị, là có thể đi nói với đối phương, tôi thích bạn.

Tôi thích bạn.

Hình như câu này rất tùy tiện cũng có thể nói ra được.

Cho nên, nếu như tôi mà hỏi Mộ Dung Tuyền rốt cuộc thích tôi ở điểm nào, e rằng con bé cũng sẽ ấp a ấp úng chẳng trả lời được.

Tôi đã chết rồi, con bé rất nhanh sẽ quên mất tôi, yêu một người khác, trở thành cái đuôi của người khác.

Tất cả mọi chuyện sẽ biến mất hết.

Toàn bộ tan biến.

“Ít nhất tôi sẽ không biến mất.” Tiền Tiểu Đạo đứng sau lưng tôi nói nhỏ.

Tôi quay đầu nhìn cậu ta, đang tính mở miệng thì một quả bóng rổ bay thẳng vào đầu của Tiền Tiểu Đạo.

Mộ Dung Tuyền dừng dừng nổi giận từ xa chạy tới, “Tiền Tiểu Đạo! Tôi kêu ông đi mua nước lạnh mà!”

Mắt kiếng của cậu ta bị rơi xuống đất, cậu ta lúng túng ngồi xổm xuống mò nhặt. Mộ Dung Tuyền chạy tới cũng chẳng thèm phanh lại, không hề do dự, con bé hạ chân xuống cặp kiếng kia.

[Bạn bè]

Giang Dương không phải vì bị Viên Lễ phản bội mà tự sát.

Anh ta không phải vì cái lý do yếu đuối đó mà tự sát, thật tốt.

Hôm nay thư viện rất ít người, chỗ tôi đang ngồi khá khuất mắt, không có ai chú ý đến sự tồn tại của tôi, nên tôi hạ thấp giọng, hỏi Giang Dương đang ngồi bên cạnh, “Không phải hôm đó anh rất buồn sao? Sau đó sao mà thoát khỏi bóng ma trong lòng vậy?”

Cùng lúc bị bạn gái và bạn thân phản bội, cho dù là ai cũng không dễ dàng gì chịu đựng được.

Nếu như đổi lại là tôi..

Ài, tôi không có bạn thân, càng không có bạn gái, thật sự là tưởng tượng không nổi cái loại cảm giác đó.

Ánh mắt của Giang Dương u buồn hướng ra ngoài cửa sổ, “Sau này tao bận đánh dota, quên mất chuyện này.”

Này!!!

“Ngoài chuyện của Viên Lễ và Trần Hoa Sam, anh còn nhớ chuyện gì khác nữa không?”

“Không.”

“...”

“Trang này xem xong rồi, lật mau đi.” Giang Dương nóng nảy thúc giục.

Tôi thật thà lật sang trang kế tiếp của cuốn One Piece đang đặt trên bàn.

Anh ta đến rất gần tôi, cúi đầu chăm chú nhìn vào cuốn truyện, giống như là đã bị cuốn hút vào nội dung của câu chuyện.

Tôi cố gắng dán mắt vào cuốn sách Anh vẫn trên tay, nhưng khóe mắt vẫn không thể không chế mà nhìn về phía bên cạnh.

Làn da trắng sứ, lông mi thật dài, đôi môi rất đẹp.

Chẳng trách sao Mộ Dung Tuyền lại thích anh ta.

Anh ta đột nhiên đứng thẳng dậy, quay mặt nhìn về phía tôi, nói. “Chú mày đang nhìn gì vậy?”

Tôi hết hồn, phản xạ có điều kiện, nói, “Nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.”

Giang Dương cũng theo hướng cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ thấy Mộ Dung Tuyền đang lè loi một mình luyện ném rổ.

_____ Cũng thật trùng hợp làm sao.

“Mặt trời bên ngoài hình như rất gắt.” Giang Dương như đang có điều suy nghĩ.

Tôi không hiểu ý của anh ta.

“Đi đưa bình nước lạnh cho con bé hay bung dù gì đó đi.” Anh ta liếc mắt, “Thích người ta thì phải cố gắng tranh thủ.”

Tôi ngẩn người.

Hôm trước anh ta còn ở trước mặt tôi oán trách Mộ Dung Tuyền, thế mà bây giờ lại chủ động muốn tôi đi tranh thủ cô ấy.

Thật ra tận sâu dưới đáy lòng anh ấy rất dịu dàng ấm áp.

“Hồi trước con bé chơi mày ác như vậy, đợi khi có được trong tay rồi nhất định phải báo thù cho ra trò.” Giang Dương nói tiếp.

_____ Coi như hồi nãy tôi chưa nói gì hết đi.

... ..

Mặc dù Giang Dương không phải vì chuyện của Trần Hoa Sam và Viên Lễ mà tự sát, nhưng tôi vẫn quyết định đi tìm Trần Hoa Sam hỏi cho rõ ràng.

Tôi biết Trần Hoa Sam nửa học kỳ hai của lớp 12 đã bị cho thôi học, sau đó thì làm việc ở bar rượu.

Còn về nguyên nhân thôi học, hình như là bởi vì kéo bè kéo lũ đánh nhau với người ngoài trường, đến nỗi đánh gãy cả xương của người ta.

“Anh Giang Dương cũng tham gia trận đánh nhau đó, nhưng lại chẳng bị phê bình cảnh cáo gì hết chứ đừng nói đến bị đuổi học.” Mộ Dung Tuyền nói.

Tôi cố gắng khuyên cô ấy không nên cùng tôi đi đến quán bar đó, sẽ có nguy hiểm. Cô ấy trợn trừng hai mắt, “Chuyện của tôi đến phiên ông quản sao!”

Trong quán bar khói thuốc mù mịt, âm nhạc đinh tai nhức óc làm tôi như muốn điếc đến nơi.

Mộ Dung Tuyền rất nhanh nhẹn xuyên quay đấm đông người đến bên quầy bar, gõ gõ quầy, nói với Trần Hoa Sam, “Cho tôi một ly bia!”

“Xin hỏi em đã thành niên chưa đấy cô bé?” Trần Hoa Sam bắt đầu dĩ cười cười.

“Vừa đủ 16!” Mộ Dung Tuyền vô cùng tự tin.

Trần Hoa Sam đưa cho cô một ly nước có gas, cô tỏ ra bất mãn, “Đây là thái độ phục vụ gì hả!”

Tranh luận không được với Trần Hoa Sam, cô ấy xoay người trút giận lên tôi, “Tiền Tiểu Đạo, ông đứng ngay ở đó làm gì!”

Nghe thấy tên của tôi, Trần Hoa Sam nhăn mày, nhìn tôi nói, “Mày chính là bạn của Giang Dương, Tiền Tiểu Đạo?”

Tôi đứng thẳng người dậy, “Đúng vậy.”

Hắn ta cười nhạo một tiếng, “Thì ra cái loại như Giang Dương còn có thể kết được bạn.”

“Anh có ý gì?” Mộ Dung Tuyền nói ra câu tôi muốn hỏi.

“Ý của tao là, cái loại người đó, vốn chẳng có tư cách mà kết bạn gì hết.” Trần Hoa Sam lạnh mặt, nhả ra từng từ từng chữ.

“Tại sao?” Tôi nắm chặt nắm đấm.

“Tại sao à?” Đột nhiên hắn ta giật thẻ tên trên đồng phục của mình xuống, ném lên mặt tôi, “Mày nói tại sao nào?”

“Tao vốn chẳng thể bị đuổi học,” nét mặt của anh ta trở nên rất u ám, “Tao vốn dĩ có một tương lai rất tốt đẹp, tao vốn dĩ cũng sẽ giống như mọi người, mỗi ngày đi học, tham gia thi tuyển sinh, nếu như không phải hôm đó Giang Dương đột nhiên muốn tao cùng nó đi đánh nhau thì tất cả đều sẽ không trở thành như bây giờ. Nó chẳng qua là nhà có chút tiền, từ nhỏ đã được thầy cô nuông chiều lên tới tận trời, thành tích không tốt cũng có thể vào trường cấp ba trọng điểm, cho dù tham gia đánh nhau cũng không bị đuổi học. Còn tao thì lại bị ép phải thôi học, trở thành một thằng hầu rượu trong quán bar.”

“Kể từ lúc đó, mỗi phút mỗi giây tao đều ước cho nó chết sớm một chút.”

“Cho nên tao mới tiếp tục vờ làm bạn với nó, chẳng có gì hơn là lừa chút tiền tiêu vặt của nó mà dùng thôi. Vậy mà nó còn thật sự nghe lời của tao, tao nói nhà tao có chuyện gấp cần dùng tiền, nó liền tin là thật. Không biết nó là ngu thật hay là chột dạ, cảm thấy áy náy với tao nên mới muốn đền bù? Tao dùng tiền của nó đi tán gái, dễ như trở bàn tay liền tán đổ được Viên Lễ. Nó cũng thật là đáng thương hại, quen con bạn gái ba năm, nói thay lòng là thay lòng. Nhưng nói cho cùng thì cũng tại nó không ra gì, giữ không được bạn gái của mình, chỉ chứng minh rằng nó chỉ là đồ bỏ. Lý do nó tự sát chỉ là do nó tự tạo thành thôi.”

Trần Hoa Sam khinh bỉ nhếch khóe môi, nở một nụ cười giễu cợt với chúng tôi.

Mộ Dung Tuyền kích động muốn hất ly nước ngọt trong tay của mình lên mặt anh ta, tôi giữ tay cô ấy lại, nhìn chằm chằm vào Trần Hoa Sam, nói, “So sánh như vậy, suy cho cùng cũng là do bản thân anh không tốt, lúc đầu chính anh tự mình đồng ý đi đánh nhau với Giang Dương, đánh gãy xương sườn

của người ta cũng do chính tay anh, cuối cùng thì lại đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu của Giang Dương, tự cho rằng mình là người bị hại nhiều nhất. Như vậy anh không phải còn phé thái hơn Giang Dương hay sao?”

“Mày cảm mồm cho tao!” Trần Hoa Sam giận quá hóa then, tung một nắm đấm vào mặt tôi. Mắt kính của tôi rơi xuống đất, tầm mắt liền trở nên mù mờ. Máu tươi theo khóe miệng trượt xuống, mùi máu tươi ngập đầy cả khoang miệng. Những người xem náo nhiệt xung quanh bắt đầu huyýt sáo. Tôi còn chưa kịp lau vệt máu nơi khóe miệng thì đã bị một cú đập trúng ngay bụng. Nỗi đau quặn thắt dữ dội lan khắp toàn thân, tôi ôm rịt lấy bụng của mình, quỳ bẹp dưới mặt đất.

“Tao quên nói cho mày biết một chuyện,” Trần Hoa Sam tiến tới gần tôi vừa cười vừa nói, “vào cái tháng Giang Dương tự sát, nhà nó bị phá sản. Nó không còn là một thằng công tử bột vô ưu vô lo nữa, không còn có thể tùy ý rút ra một chồng tiền mặt từ ATM nữa. Cho dù nó có chết thì cũng chẳng gây chút thiệt hại nào đến tao hết. Cho nên, tao mới đặc biệt cố ý nhân dịp đó mà tiết lộ ra chuyện của tao với Viên Lễ thôi, mục đích chính là tự mình ép nó đi vào đường cùng. Sao hả? Có phải là rất hận tao không? Mày có thể đi báo cảnh sát đó, xem thằng cảnh sát nào có thể vì thế mà định tội tao!”

Baang – một tiếng.

Nụ cười trên mặt Trần Hoa Sam cứng lại, máu tươi từ trên trán hắn ta chảy xuống.

Đám người vây xem có người hét ầm lên.

Tôi vứt chai rượu trên tay, từ dưới đất bò dậy, loạng choạng đứng thẳng người lên, “Trước tiên, lý do tự sát của Giang Dương chẳng chút liên quan gì tới Viên Lễ cả. Tiếp theo, đến cái tư cách nhắc đến tên của Giang Dương anh cũng không có. Cho nên, anh mới là kẻ phải cảm mồm lại.”

Sau đó tôi đẩy Trần Hoa Sam ra rồi kéo Mộ Dung Tuyên đang ngơ ngác bên cạnh dậy, rời khỏi quán bar.

Tôi chưa từng phủ nhận mình là một thằng chết nhất.

Cho dù người ta có đánh tôi, chửi tôi, cười nhạo tôi, ăn hiếp tôi, tôi cũng lặng lẽ mà chịu đựng, cô độc một mình nấp vào một góc mà run rẩy.

Giang Dương từng hỏi tại sao tôi không phản kháng lại. Tôi còn nhớ rất rõ, lúc nói những câu ấy, về mặt và giọng điệu của anh ta đều rất bức mình, thật ra phần nhiều hơn là anh ta chỉ muốn tôi khá khảm hơn thôi.

Anh nói với tôi, “Lúc bị đánh lên mặt, phản ứng đầu tiên chẳng lẽ không phải là dùng gấp mười lần sức mà đánh trả lại hay sao?”

Nhưng phản kháng thật sự có ích sao?

Sau khi phản kháng, đối phương nhất định sẽ phản kích lại, sau đó thì sẽ đánh qua đánh lại không ngừng, cuối cùng là chẳng hề vui vẻ gì mà tan rã, sau này còn có thể gặp phải sự trả thù càng nghiêm trọng hơn.

Tôi thà cứ khúm núm như vậy mà sống, cũng không muốn trêu chọc cho một thân đầy thị phi.

Chỉ trừ hôm nay.

Bởi vì người bị sỉ nhục và cười nhạo không phải là bản thân tôi.

Mà là anh ta.

Người bạn duy nhất của tôi.

Duy chỉ có anh ta là không được.

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Tôi Quên Mắt Lý Do Mà Minh Tự Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lần Đầu Gặp Gỡ

[Người đã chết]

Lúc Tiền Tiểu Đạo mặt mày bầm dập xuất hiện ở trường học, trong đáy lòng tôi nổi lên một cơn giận không tên.

“Có phải là mày đi tìm Hoa Sam rồi không?” Tôi nghiêm mặt hỏi.

“Hoa Sam?” Tiền Tiểu Đạo giương đôi mắt sưng vù nhìn tôi, “Anh gọi hần ta là Hoa Sam?”

Tôi tiếp tục hỏi, “Thật là bị nó đánh cho thành cái bộ dạng này sao?”

Tiền Tiểu Đạo không lên tiếng mà chỉ đi thẳng về phía lớp học. Sau đó cho dù tôi có nói gì đi nữa thì cậu ta cũng chỉ cúi đầu nhìn chằm chằm vào cuốn sách trên tay, chẳng thèm đếm xỉa đến tôi.

“Này, cùng lắm thì tao thay nó xin lỗi mày!” Tôi nói.

“... ..”

“Con người của nó chính là như vậy, nói chưa được ba câu đã động tay động chân rồi. Chỉ trừ hành sự có chút kích động ra thì thật ra con người cũng không tệ đâu.”

Tiền Tiểu Đạo đột nhiên buông cuốn sách trên tay xuống, “Trừ chuyện hành sự hơi kích động, trừ chuyện coi anh là cái máy rút tiền, trừ chuyện giành lấy bạn gái của anh thì con người của hần ta thật ra cũng không tệ, đúng không?”

Tôi sững người.

Lúc này cửa lớp bị một lực mạnh đẩy ra, Mộ Dung Tuyên hùng hổ đi vào, lôi từ trong cặp ra một hộp cơm nắm ném về phía Tiền Tiểu Đạo, “Đây là cơm nắm mẹ tôi làm, một mình tôi ăn không hết, cho ông một hộp!”

“Cám ơn!” Tiền Tiểu Đạo giống như là nhận được ơn huệ vô cùng to lớn, cười đàn hết cả mặt với Mộ Dung Tuyên.

Quả nhiên cho dù tâm tình có kém cỡ nào, người con gái mình thích vừa xuất hiện trước mặt thì sẽ lấy lại được tinh thần ngay.

“Vết thương của ông còn đau không?” Mộ Dung Tuyên dán mắt vào vết thương trên mặt Tiền Tiểu Đạo.

“Không đau nữa rồi.”

“Hôm qua dọa chết tôi được.” Mộ Dung Tuyên bĩu môi, nhưng ngay sau đó lại cười, “Nhưng mà cuối cùng thì ông cũng ra dáng đàn ông con trai rồi. Cái tên Trần Hoa Sam sau khi bị ông dùng chai rượu đập xong thì đến rằm cũng chẳng dám thả.”

“Chú mày vậy mà cầm chai rượu đập Hoa Sam!” Tôi kêu lên, “Nó có bị gì không?!”

Tiền Tiểu Đạo nãy giờ cứ cúi đầu yên lặng gặm cơm nắm đột nhiên ngừng động tác lại, nắm cơm trong tay càng nắm càng chặt, khiến cho cả nắm cơm bị nặn thành từng mảnh.

“Tiền Tiểu Đạo! Ông làm gì thế!” Mộ Dung Tuyên bỏ một cú lên đầu Tiền Tiểu Đạo, “Đây là cơm nắm do chính tay tôi làm đấy!”

_____ Không phải là do mẹ cô làm sao?

“Đúng rồi, ông làm sao mà quen anh Giang Dương vậy? Quan hệ của hai người hình như rất tốt. Anh ấy là người như thế nào vậy?” Gương mặt đầy mong đợi của Mộ Dung Tuyên hướng về phía Tiền Tiểu Đạo.

Tiền Tiểu Đạo nhìn về phía tôi một cái, tất nhiên là không biết làm sao mà trả lời câu hỏi này.

Vào thời khắc mấu chốt quả nhiên vẫn cần ông đây ra tay.

“Trả lời theo tao nè.” Tôi đằng hắng rồi nói, “Giang Dương ấy hả, là một anh chàng có nghĩa khí, lương thiện, hào phóng, dám làm dám nhận.”

“Giang Dương là một thằng ngốc.” Tiền Tiểu Đạo nói.

“CMN nói ai ngốc hả?!” Mộ Dung Tuyên và tôi đồng thanh ré lên.

Tiền Tiểu Đạo ngẩng đầu, đôi mắt đằng sau mảnh kính nhìn thẳng về phía tôi, “Anh ta là một thằng ngốc dù biết rõ bạn bè đồ kị với mình nhưng vẫn cố gắng hết sức để vẫn hỏi tình bạn.”

Tiếng chuông vào lớp vang lên.

Tiền Tiểu Đạo không nhìn tôi nữa, cậu ta ngồi thẳng người dậy nhìn về phía bục giảng.

Người vào đi vào lớp không phải là giáo viên chủ nhiệm của bọn họ, mà là một gương mặt mới toanh.

Một người đàn ông ốm teo y chang một cây tre vậy.

Đôi mắt hẹp dài của ông ta khẽ nhắm lại, quét mắt một lượt khắp mọi người ngồi trong phòng học, cuối cùng tầm mắt rơi xuống trên người Tiền Tiểu Đạo, dừng lại vài giây rồi rất nhanh chóng dời đi.

“Giáo viên chủ nhiệm của các em bị bệnh về nhà điều dưỡng rồi, từ nay trở đi tôi sẽ làm giáo viên chủ nhiệm tạm thời của các em, chạy nước rút với các em đến kỳ thi cuối kỳ. Hy vọng mọi người sau này có thể giúp đỡ lẫn nhau.” Ông ta nói chuyện đầu ra đầy, xem ra có vẻ so với bà thím to hòng lúc trước còn hà khắc hơn nhiều.

Ông ta xoay người viết lên bảng một chữ “Lý”, tiếp tục nói, “Tôi họ Lý.”

Ngay lúc đó tôi liền quyết định sau này sẽ gọi ông ta là Lý Tong Teo.

Cứ như là Lý Tong Teo dính tiếng sét ái tình với Tiền Tiểu Đạo không bằng, ông ta cứ nhìn chăm chăm cậu ta với ánh mắt đầy ẩn ý. Ánh mắt của ông ta rõ ràng không có ý tốt, thậm chí sau khi tan học còn ngoắc ngoắc tay với cậu ta, “Em, theo tôi đến phòng làm việc một chuyện.”

Đầu tôi hiện lên vô số cảnh R, càng nghĩ thì càng ớn lạnh, liền vội vàng đi theo sau.

“Thương tích trên mặt em là sao thế?” Vào đến phòng làm việc, Lý Tong Teo hỏi trước.

“Không cẩn thận nên bị té.” Tiền Tiểu Đạo nói dối mà mặt không hề đỏ, tim không hề loạn.

Da mặt của cậu ta càng ngày càng dày lên rồi.

“Đạo gần đây có phải em luôn gặp phải vài chuyện xui xẻo không?” Cặp mắt nhỏ tinh ranh của Lý Tong Teo nhìn chăm chăm vào Tiền Tiểu Đạo. Điều này làm cho tôi rất không thoải mái.

Thằng nhóc này chẳng phải trước giờ đều rất xui xẻo sao?

Không đợi Tiền Tiểu Đạo trả lời thì Lý Tong Teo đã tiến đến gần cậu ta, gần như là dính lên tai của Tiền Tiểu Đạo, ra vẻ thần bí nhỏ giọng nói, “Cậu nhóc, hình như cậu bị thứ gì đó không sạch sẽ ám rồi.”

Tôi dờ ra tại chỗ, có chút chao đảo.

Gương mặt của Tiền Tiểu Đạo cũng tràn đầy vẻ kinh hoàng.

“Vừa hay đối với chuyện này tôi cũng nghiên cứu một chút.” Lý Tong Teo xoay người ngồi xuống, uống một ngụm trà, “Vừa nãy ở trong lớp, vừa nhìn thấy em là tôi đã cảm thấy đứa bé này âm khí rất nặng, ấn đường nổi đen, thân thể hư nhược quá mức, đây là điển hình bị quỷ nhập vào người. Nhìn thấy phản ứng vừa nãy của em, chắc là em cũng hiểu bản thân mình bị thứ gì ám rồi chứ gì?”

“Thầy... thầy đang đùa với em đó à?” Tiền Tiểu Đạo cười một cách miễn cưỡng.

“Em à, tôi khuyên em tốt nhất là không nên cứ u mê không chịu tình ngộ như vậy nữa. Người chết là người chết, cho dù khi còn sống nó có quan hệ tốt với em hơn nữa, một khi nó đã chết rồi thì chẳng còn là nó nữa. Có lẽ lúc đầu nó sẽ tỏ vẻ đáng thương để tranh thủ sự đồng tình của em, nhưng năm rộ tháng dài, nguyên khí của em sẽ dần dần bị nó hút cạn, do đó tốc độ tử vong của em sẽ càng ngày gia tăng. Cho dù nó không muốn hại em nhưng người và quỷ không thể chung đường, một khi đã ở gần thì tất phải có một chết.” Lý Tong Teo nhìn ngó xung quanh rồi nói, “Tôi cảm nhận được rồi, cái thứ đó hiện đang ở trong phòng làm việc này.”

“Không có!” Tiền Tiểu Đạo bỗng dưng chắn trước mặt tôi, giọng nói run rẩy, “Cái gì cũng không có!”

Lý Tong Teo cười lên, “Nhìn xem, em tự mình bại lộ rồi.”

Ông ta đứng dậy, đẩy Tiền Tiểu Đạo đang đứng chắn trước mặt tôi qua một bên, đứng trước mặt tôi từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt gần như nhắm thẳng về phía tôi, “Mặc dù tôi nhìn không thấy nó nhưng tôi có thể cảm nhận được thứ đó. Miễn là nơi nào có thứ đó thì nhất định sẽ lạnh lẽo cùng cực, quỷ khí dày đặc.”

“Mặc dù tôi chỉ là giáo viên chủ nhiệm tạm thời của em, nhưng tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm với từng học sinh trong lớp. Tôi quyết không để mấy thứ không sạch sẽ đeo bám học sinh của tôi.” Lý Tong Teo vỗ vỗ vai của Tiền Tiểu Đạo giống như một vị tiên bối đồn hậu, “Cho nên, tôi nhất định sẽ đuổi nó đi, để cho nó sớm ngày thăng thiên.”

Rõ ràng là trái tim của tôi đã ngừng đập, nhưng tôi vẫn cảm thấy được hô hấp không thông, giống như có một quái vật to lớn đang bao phủ lấy tôi, rục rịch ngóc đầu dậy, chuẩn bị nuốt gọn tôi trong một lần. Tôi liên tục lui về phía sau, lao đảo tháo chạy khỏi phòng làm việc.

[Người còn sống]

Làm thế nào tôi cũng tìm không được Giang Dương.

Thư viện, phòng dụng cụ, sân tập, căn tin, nơi nào tôi cũng tìm đến, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng của anh ta.

Mỗi lớp học tôi đều chạy vào để tìm, bị người ta dùng ánh mắt khác lạ nhìn chằm chặp vào cũng không thèm hay biết. Thậm chí tôi còn muốn xông vào ký túc xá nữ, nhưng bị di quản lý ký túc xá tóm lấy cổ áo ném ra ngoài.

Tôi vẫn luôn cho rằng anh ta sẽ mãi mãi ở bên cạnh tôi. Trường học từng bị tôi xem như địa ngục, vì có sự tồn tại của anh ta mà tràn đầy ánh sáng. Tôi đã quen với việc mỗi khi bước vào cổng trường thì đều có thể nhìn thấy anh ta đứng ở một chỗ không xa, hai tay nhét vô túi quần, khoe miệng khẻ cong lên, hướng về phía tôi mỉm cười. Chỉ cần có anh ta, cho dù người ta có hiếp đáp tôi như thế nào, cố ý chơi tôi như thế nào, thì tôi cũng không còn cảm thấy sợ sệt nữa. Vì tôi biết anh ta sẽ luôn ở bên cạnh tôi.

Tôi vẫn luôn cố ý bỏ qua sự thật rằng anh ta là người đã chết.

Rõ ràng là chẳng dễ dàng gì mới kết được bạn.

Anh ta dạy tôi chơi bóng rổ, dạy tôi biết phản kháng, dạy cho tôi biết thế nào là dũng khí.

Tại sao cứ phải đã chết rồi?!

Tại sao không thể gặp gỡ sớm hơn một chút, khi anh ta vẫn còn đang sống?!

Cho dù có thật sự phải chia tay, tôi cũng không muốn câu cuối cùng mà mình nói với anh ta là “Giang Dương là một thằng ngốc.”

Thật ra hai chúng tôi đều ngu ngốc.

Cho dù Mộ Dung Tuyền nhốt tôi vào phòng dụng cụ cá đêm, đem cặp sách của tôi ném vào toilet, hắt nước lên mặt tôi, thì tôi vẫn luôn tin tưởng rằng, chỉ cần dựa vào trái tim chân thành này, cô ấy nhất định sẽ có ngày rung động, sẽ nở ra nụ cười chân thật với tôi.

Giang Dương cũng nghĩ như vậy chẳng. Chỉ cần tiếp tục kiên trì, Trần Hoa Sam sẽ có ngày bị làm cho rung động, sẽ giảm bớt oán hận đối với mình, sẽ thật lòng thật dạ tiếp tục làm anh em tốt của anh ta.

Nhưng trên đời này, thứ dễ thay đổi nhất là lòng người, thứ khó thay đổi nhất, cũng là lòng người.

Mặc dù mấy ngày nay, Mộ Dung Tuyền vì quan hệ giữa tôi và Giang Dương đối với tôi đã có chút thân thiết, nhưng nếu người bên cạnh cười đùa hỏi cô ấy có phải đang giao du với tôi hay không, thì cô ấy vẫn là lộ ra vẻ mặt chán ghét, nói, “Tớ làm sao có thể giao du với cái đồ bỏ đi đó chứ!”

Mặc dù Giang Dương lòng mang áy náy, Trần Hoa Sam chỉ cần mở miệng là anh ta đều đáp ứng, nhưng khi anh ta lâm vào cảnh khó khăn, điều đầu tiên mà Trần Hoa Sam nghĩ đến không phải là giúp anh ta vượt qua gian khó, mà là thêm dầu vào lửa, cố ý hèn Viên Lễ trước mặt Giang Dương.

Cho nên, Giang Dương, chúng ta đều là đồ ngốc.

“Tiền Tiểu Đạo, giờ lên lớp mà ông ở sân tập này chạy loạn gì hả?” Mộ Dung Tuyền là lớp trưởng nên theo chỉ định của thầy Lý đến bắt tôi về phòng học.

Tôi đứng dưới ánh mặt trời chói chang, từng giọt mồ hôi mẹ từ trên mặt tôi tuôn ra, chảy dài, rơi xuống đất.

“Trời này nắng nóng muốn chết được, nhanh theo tôi về lớp đi.” Mộ Dung Tuyền tự mình đi về hướng mấy dãy phòng học.

“Tôi muốn tìm anh ta.” Tôi đứng tại chỗ bất động.

“Tìm ai?” Mộ Dung Tuyền thấy tôi không đi theo mình, không vừa lòng nhìn trừng trừng tôi.

Tìm ai?

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía tầng trên cùng của dãy phòng học, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đó.

Anh ta đứng trên tầng thượng, cách tôi rất xa. Nhưng chỉ cần liếc mắt là tôi đã nhận ra đó chính là anh ta.

Mặc kệ Mộ Dung Tuyền la hét sau lưng, tôi phóng như bay về phía dãy lầu phòng học mà chẳng hề quay đầu lại.

“Chú mày lên đây làm gì?” Giang Dương đánh giá kẻ thờ hồng học sau khi chạy thẳng lên đến sân thượng tôi đây, lông mày khẻ nhăn lại, “Không sợ bị tao hại chết sao?”

“Sợ, sợ chết đi được.” Tôi từng bước từng bước đến gần anh ta. Khi cách anh ta nửa mét, tôi đứng lại, “Nhưng so với chết, tôi còn sợ mất đi người bạn này hơn.”

“Mày đang đóng phim thần tượng à?” Giang Dương cười nhạo, “Không phải Lý Tong Teo đã cảnh báo mày rồi sao, không nên đến quá gần hồn ma. Cho dù lúc còn sống có tốt với người đó hơn nữa, sau khi chết rồi cũng sẽ hóa thành ác quỷ hại mày thôi. Và lại, khi còn sống chúng ta cũng chẳng chút may mắn quen biết.”

“Đây là nơi lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.” Tôi cười với anh ta, “Anh quên mất kỷ ức trước lúc tự sát, cho nên nhất định cũng không nhớ được chuyện này.”

Nụ cười của Giang Dương đông cứng trên mặt.

“Hôm đó cặp sách của tôi bị Mộ Dung Tuyền ném vào toilet, bài thi sách vở tất cả đều bị ướt nhẹp hết. Không có sách vở thì không thể vào lớp học được, giáo viên không cho tôi vào lớp nên tôi leo lên sân thượng, muốn đem mấy quyển sách vở ướt nhem đi phơi khô. Trong khi đang đợi sách vở khô ráo, tôi gục trên lan can nhìn bầu trời đến gần người. Cho đến khi một bàn tay đột nhiên đưa ra vỗ vỗ vai tôi, nói với tôi rằng, nhóc, cậu có chuyện gì nghĩ không thông?”

Người đó chính là Giang Dương.

Cho đến bây giờ, tôi vẫn còn nhớ rõ cảm giác khi bàn tay anh ta chạm vào vai tôi.

Đó là lần đầu tiên anh ta chạm vào tôi, cũng là lần cuối cùng.

Về mặt của anh ta rất nghiêm túc, hình như là cho rằng tôi đang muốn nhảy lầu tự sát. Tôi ngại ngại vò đầu, đem đầu đuôi câu chuyện kể cho anh ta nghe.

Giang Dương thở phào nhẹ nhõm, không tiếp tục để ý tôi nữa mà châm một điếu thuốc.

_____ Hút thuốc không tốt cho cơ thể.

Câu này tôi tìm trong lòng rất lâu, từ đầu chí cuối chẳng thể kiếm đủ dũng khí để nói ra.

Cho đến khi Giang Dương dùng cánh tay đẩy đẩy tôi, đưa hộp thuốc lá về phía tôi, “Một điếu không?”

“Hút thuốc không tốt cho cơ thể!” Tôi buột miệng nói ra.

Giang Dương cười nhạo. Con gió nhỏ vờn nhẹ mái tóc của anh ta, mùi thuốc lá nhàn nhạt theo gió bay vào mũi tôi.

Anh ta nhìn trời xanh, tôi nhìn anh ta, nghe thấy anh ta nhỏ giọng nói, “Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, cũng đừng nên tự sát.”

Lúc đó tôi nghĩ là anh ta nói với tôi.

Tôi nghĩ rằng anh ta đang khuyên tôi.

Nhưng lại không biết rằng anh ta đang nói với chính bản thân mình.

Sách vở rất nhanh chóng được hong khô, tôi thu dọn sách vở lại. Lúc sắp đi, tôi nhặt đầu thuốc lá anh ta vứt dưới đất, nói với bóng lưng của anh ta, “Tạm biệt.”

Anh ta không hề lên tiếng, càng không có xoay đầu nhìn tôi một lần.

Tôi bước đi rất chậm. Khi tôi xuống đến dưới lầu, một bóng dáng quen thuộc nặng nề rơi xuống ngay dưới chân tôi.

Máu tươi văng lên trên giày của tôi, sách vở bài thi vừa hong khô rơi vãi đầy đất, còn có một tờ đáp lên trên mặt Giang Dương, nhanh chóng bị máu tươi thấm ướt.

Trong lòng bàn tay của tôi, còn nắm thật chặt mẫu đầu thuốc lá kia.

Tôi nguyện tin rằng anh ta ngồi trên lan can hút thuốc không cẩn thận bị ngã xuống, nguyện tin rằng ai đó ở sau lưng đẩy anh ta một cái.

“Tôi xin thầy Lý rồi, thầy ấy đồng ý với tôi rằng, chỉ cần anh không vào lớp học của chúng tôi thì thầy ấy sẽ không quấy rầy anh đâu.” Tôi nói, “Tôi sẽ tận dụng thời gian sau khi tan học tiếp tục điều tra nguyên nhân tự sát của anh. Cho nên, anh đừng có nản lòng, có được không?”

Cho dù nhất định phải ly biệt, cho dù thật sự phải thắng thiên, cũng phải nên sau khi tôi đã giúp anh ta tìm ra được lý do tự sát, chứ không phải bị ông thầy Lý xuất hiện một cách đầy bí ẩn kia đuổi đi.

Gió nhẹ thổi qua, đầu tóc và áo sơ mi của Giang Dương vẫn không chút lay động.

Anh ta bắt đầu cười khổ, “Thật đúng là bị mày ám rồi.”

Hết chương 5

Chương 6: Chị Gái Em Trai

[Tôi thích cậu]

Cách ngày thi tuyển sinh một ngày, tôi đi đến lớp học của mình.

Lớp học quen thuộc, bạn học thân thuộc, thầy giáo thân quen, bảng đen quen mắt, trên đó còn viết, cách ngày thi tuyển sinh còn có 0 ngày.

Chỗ ngồi của tôi trống không, bên trên tích một tầng bụi mờ, xem ra đã mấy ngày rồi không có ai chạm đến.

Vì là ngày cuối cùng nên mọi người cũng không giống ngày thường, đem đầu vùi vào đồng sách vở tài liệu lớn trên bàn.

Có người đang viết lưu bút, có người đang ôm nhau thành đồng mà vẫn giả vờ hi hi chảy nước mắt, còn có người đang thu dọn sách vở chuẩn bị đi về nhà.

Có mấy thằng con trai vui vẻ đùa giỡn, không cẩn thận đụng ngã bàn của rồi. Chiếc bàn ngã xuống đất phát ra một âm thanh rất lớn, phòng học huyền não trong nháy mắt lặng xuống, gần như tất cả mọi người đều hướng về chỗ ngồi của tôi.

Một thằng con trai trong số đó phá vỡ bầu không khí bị đè nén này, nói với đứa đã đụng ngã bàn của tôi, “Còn không mau chóng dựng cái bàn đó dậy, coi chừng buổi tối Giang Dương tìm mày đây!”

Nó vừa nói vừa thè lưỡi ra bắt chước ma quỷ, “Ai cho người dựng vào bàn của ta... .. ai cho người dựng vào bàn của ta... ..”

Cả lớp cười lớn.

Sau khi cười xong, mọi người ai làm chuyện này, phải làm gì thì làm chuyện đó, chiếc bàn vẫn chẳng ai dựng dậy.

Mấy đứa con trai đụng ngã bàn của tôi, chính là mấy thằng anh em hay cùng tôi cúp tiết đi đánh dota.

Tôi chán chường rời khỏi chỗ đó.

Thật ra cũng chẳng có gì.

Tôi cũng không phải là Trương Quốc Vinh, ai có thể mãi mãi khắc ghi tôi một đời, mỗi khi có người nói ra lời si nhục tôi thì sẽ căm giận tức tôi đứng ra bênh vực tôi chứ?

Tôi trở về lớp của Tiền Tiểu Đạo. Dựa vào bức tường nơi cửa lớp, xuyên qua cửa sổ, nhìn vào Tiền Tiểu Đạo ngồi phía cuối dãy đang chăm chú ghi chép bài vở.

Cậu ta thỉnh thoảng đưa tay lên nâng mắt kính, tư thế cầm bút giống như một đứa học sinh tiểu học, đáng vẻ đàn độn đến chịu không nổi.

Tôi nhìn cậu ta không chớp mắt, cho đến khi cậu ta ngẩng đầu lên, nhếch miệng cười với tôi.

Tôi dùng khẩu hình quả măng cậu ta, “Học hành đàng hoàng vào.”

Cậu ta ngay lập tức ngồi ngay ngắn lại, nhìn lên bảng đen.

Lý Tong Teo không cho tôi bước vào lớp học của họ, tôi cũng không thể giúp cậu ta ăn gian được nữa, chỉ đành giám sát cậu ta nghiêm túc học hành.

Được nửa tiết học, hiệu trưởng bỗng nhiên xuất hiện ở trước cửa lớp của bọn họ, nói nhỏ với giáo viên một câu. Mộ Dung Tuyền bị kêu ra ngoài.

Nhớ không lầm thì, Mộ Dung Tuyền hình như là cháu gái của hiệu trưởng.

Hiệu trưởng luôn đối với cô ta như viên minh châu trên tay, cho nên khiến cho tính nết con bé trở nên cực kỳ ngang ngược khi ở trong trường học.

Về mặt của hiệu trưởng nhìn qua cũng chẳng có chút hiền từ gì, kéo Mộ Dung Tuyền qua một bên, trầm giọng nói, “Ông nghe giáo viên chủ nhiệm của cháu nói, kỳ thi tháng lần trước, cháu ở trong lớp lại chỉ được có hạng năm?”

Lại. Chi. Được. Có. Hạng. Năm.

Hiệu trưởng đại nhân, ngài khiến cho cái đứa trước giờ luôn xếp hàng thứ năm từ dưới đến lên là em làm sao mà chịu nổi đây?

Mộ Dung Tuyền đôi mắt nhìn thẳng ngang ngược thường ngày, yên lặng cúi thấp đầu, một tiếng cũng không dám hó hé.

Tôi nhìn vị hiệu trưởng trong mắt người ngoài xem cháu gái mình như một viên minh châu kia vùng tay lên, hung hăng tát lên mặt của Mộ Dung Tuyền, “Không thi được hạng nhất, mày để mặt mũi ông mày ở đâu? Kêu ông mày trước mặt nhân viên làm sao mà ngóc đầu lên nổi? Mấy ngày này đừng về nhà nữa, ở trong trường này tăng cường học tập cho ta! Một tuần sau ta sẽ kiểm tra mày một lần, nếu như dám làm sai một câu thì hè này mày khỏi mơ bước vào nhà một bước!”

Mộ Dung Tuyền cắn môi không nói, hiệu trưởng lớn tiếng quát. “Nghe rõ rồi thì thưa một tiếng cho ta!”

“Cháu biết rồi.” Giọng nói nhỏ như tiếng muỗi.

Hiệu trưởng nhìn xung quanh, xác định là không có ai nhìn thấy cảnh ban nãy mới hung hăng trợn mắt nhìn Mộ Dung Tuyền, “Đồ bỏ đi, vô tích sự!” Sau đó liền phất tay rời khỏi.

Khỏe miệng Mộ Dung Tuyền trầy xước, con bé không về lớp học mà lao đảo chạy ra phía dãy lầu lớp học. Mặt trời chói chang thiêu đốt da thịt của con bé, nung đến đôi má đỏ ửng lên.

Con bé trực tiếp chạy về phía sân tập, nhặt quả bóng trên mặt đất lên, ném rỏ mà chẳng ra dáng chút nào.

Phải nói là tôi rất hay thấy con bé ném rỏ. Bất kể là tiết thể dục hay là thời gian ngoài giờ học, thú tiêu khiển duy nhất của con bé chính là luyện ném rỏ. Thân hình thấp bé ném bóng lên rỏ to ra vô cùng trật tự, nhưng con bé cứ như bị quỷ nhập, không ngừng lặp đi lặp lại. Nếu cứ tiếp tục thế này, sợ rằng con nhỏ sẽ bị trúng nắng mất.

Tôi đến lớp của Tiền Tiểu Đạo, đi đến chỗ ngồi của cậu ta, nói, “Đến sân tập.”

Cậu ta khiếp sợ nhìn tôi, hạ thấp giọng nói, “Sao anh lại vào lớp vậy, thầy Lý mà biết thì...”

“Bớt nói nhảm, đến sân tập.” Tôi sốt ruột nói.

Tiền Tiểu Đạo mù mờ bị tôi hỏi thúc chạy đến sân tập, nhìn thấy con bé Mộ Dung Tuyền đang phát khùng liền hiểu ngay lập tức. Cậu ta mau chóng chạy lên trước, giành lấy trái bóng trong tay của con bé, hỏi, “Cậu làm sao vậy?”

Mộ Dung Tuyền gơ tay lên bụng kín mặt, không để cho Tiền Tiểu Đạo nhìn thấy vết thương và nước mắt trên mặt mình, “Đưa bóng cho tôi.”

“Xảy ra chuyện gì rồi sao?” Tiền Tiểu Đạo dè dặt hỏi.

“Tôi kêu ông trả bóng lại cho tôi!” Mộ Dung Tuyền hét lớn, nhào lên muốn giành lại bóng. Kết quả thân người lao đảo một cái, cả người mềm oặt rơi vào ngực Tiền Tiểu Đạo.

“Anh Giang Dương đã đồng ý với tôi, anh ấy đã đồng ý với tôi là sẽ dạy tôi ném rỏ.” Mộ Dung Tuyền lầm bầm tự nói với mình, ánh mắt ngưng tụ tại nơi tôi đang đứng. Nhưng tôi biết rõ rằng con bé nhìn không thấy tôi. “Tôi vẫn mãi ghi nhớ trong tim, nhưng anh ấy thì đã quên mất.”

Ánh mắt của Tiền Tiểu Đạo ngưng trọng lại, ôm chặt lấy Mộ Dung Tuyền, ngẩng đầu nhìn về phía tôi.

“Hôm đó trời mưa rất lớn. Vì thành tích môn thể dục của tôi rất kém nên lúc tan học bị ông nội phạt ra ngoài sân ném rỏ, ném không vào rỏ được mười trái thì sẽ không được phép về nhà. Làm cách nào tôi cũng ném không trúng, mệt đến nỗi ngồi bệt xuống mặt đất lấy lợi nước mưa. Anh Giang Dương bung dù che trên đầu tôi, nhặt lấy quả bóng bị mưa xối ướt sũng, dễ như trở bàn tay mà ném bóng vào trong rỏ. Anh ấy cười với tôi mà rằng, ném rỏ thật sự rất dễ, có cần anh dạy cho em không?”

“Anh ấy rõ ràng đã đồng ý sẽ dạy tôi ném rỏ, thế mà sang ngày thứ hai đã quên bém mắt tôi. Tôi lặng lẽ đi theo sau lưng anh ấy, hy vọng anh ấy có thể nhìn tôi một cái, có thể nhớ ra những lời anh ấy đã nói với tôi. Tôi cố gắng luyện ném rỏ, hy vọng khi đã ném được cực kỳ thuần thục rồi thì sẽ đích thân ném cho anh ấy xem, nói cho anh ấy biết, không cần anh ấy dạy thì tôi cũng có thể làm được rất tốt.”

“Anh ấy không nhớ ra những lời đã nói với tôi, không nhớ được gương mặt của tôi, không nhớ được tên của tôi, anh ấy chẳng nhớ gì cả.” Mộ Dung Tuyền vui đầu vào trong lòng của Tiền Tiểu Đạo, khàn giọng nói, “Tôi vẫn chưa ném bóng cho anh ấy xem, tôi vẫn còn chưa nói cho anh ấy biết, em thích anh.”

Hôm đó mưa rất lớn.

Mộ Dung Tuyền cả người đều ướt đẫm, tóc của con bé che kín hết cả mặt, ngay cả tướng mạo tôi cũng nhìn không rõ.

Tôi cho rằng đó chỉ là một trò đùa nhỏ nhỏ.

Tôi cho rằng đó chỉ là một cô nhóc thất tình đang nổi khùng, ngày hôm sau thì sẽ “sau cơn mưa trời lại sáng”, vui vẻ mà làm lành với bạn trai, như chưa từng có gì xảy ra.

“Anh ấy biết.” Tiền Tiểu Đạo dịu dàng an ủi Mộ Dung Tuyền, “Nói không chừng, lúc này anh ấy đang đứng kế bên cậu, đang nhìn cậu nữa đấy.”

Mộ Dung Tuyền dừng động tác lau nước mắt lại, rùng mình một cái, trừng mắt nhìn Tiền Tiểu Đạo, “Không biết an ủi người khác thì biến qua một bên!”

Tiền Tiểu Đạo không hề nhúc nhích, duy trì tư thế ôm Mộ Dung Tuyền.

Mộ Dung Tuyền đẩy cậu ta một hồi, cậu ta càng ôm chặt hơn.

“Ông muốn chết hả?” Mộ Dung Tuyền nghiêm mặt.

“Tôi thích cậu.” Tiền Tiểu Đạo nhìn thẳng vào Mộ Dung Tuyền, nhỏ giọng nói.

Về mặt Mộ Dung Tuyền lúng túng, gương mặt đỏ bừng ấp úng nói, “Ông ngậm miệng cho tôi.”

“Cho dù cậu không thích tôi, nhìn thấy tôi là ghét, nghĩ trăm cách để chơi tôi, thì tôi cũng vẫn thích cậu, Mộ Dung Tuyền.” Giọng điệu của Tiền Tiểu Đạo rất kiên định.

_____ Hình như không còn chuyện của tôi nữa thì phải?!

Tôi háng giọng, xoay người lại, hai tay nhét vào túi quần, đầu không chuyển mà rời khỏi.

[Chị gái]

Chủ nhật, tôi tự ý chủ trương đến nhà Giang Dương.

Giờ món đồ dinh dưỡng giá rẻ lên, tôi gõ cửa nhà anh ta.

Cha mẹ của Giang Dương rất hoan nghênh tôi đến, vừa gọt trái cây lại rót nước ngọt cho tôi. Giang Dương đã mất được một khoảng thời gian, gương mặt hai bác vẫn còn mang nét đau buồn, nhưng rõ ràng đã vui bớt được ít nhiều.

Chỉ có chị gái của Giang Dương là Giang Nam, lặng lẽ ngồi một bên lật album hình.

Qua ánh sáng nơi khoe mắt, tôi liếc thấy quyển album đó toàn bộ là hình của Giang Dương.

Giang Nam để tóc ngắn ngang vai, trông chỉ lớn hơn tôi vài tuổi. Chị ấy mặc một bộ đồ ngủ rộng rãi, gương mặt tái xanh tiêu tụy.

Em có thể xem cuốn album đó không?” Tôi dè dặt hỏi.

Giang Nam không lên tiếng, đưa cuốn album qua cho tôi.

Cuốn album này lưu giữ lại những tấm hình từ nhỏ đến lớn của Giang Dương.

Giang Dương lúc bốn tuổi ôm lấy món súng đồ chơi tự động, Giang Dương lúc mười tuổi mặc đồ rắn rí cổ làm ra vẻ mặt nghiêm túc, Giang Dương lúc 15 tuổi mặc áo sơ mi trắng đang cau mày.

Tôi ngẩng đầu, nhìn bức tường ngay chính giữa phòng khách đang treo bức di ảnh trắng đen của Giang Dương.

Giang Dương trong tấm ảnh bình thân chăm chú nhìn tôi, khoe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Đây là, Giang Dương của tuổi 18.

Tấm ảnh này luôn luôn nhắc nhở tôi, Giang Dương đã chết rồi, thật sự là đã chết rồi, xác đã bị thiêu thành tro, bị chôn sâu vào trong lòng đất. Anh ta sẽ không thể phục sinh, cũng chẳng thể trùng sinh. Tuy rằng giờ phút này anh ta đang ngồi trên xà đu nơi sân tập, một mình lúc ẩn lúc hiện đợi tới sáng ngày thứ hai để xuất hiện trước mặt tôi, nhưng thật sự là anh ta đã chết rồi.

(Phục sinh và trùng sinh đều là “sống lại”, nhưng phục sinh là sống lại tại ngay thời điểm người đó chết, còn trùng sinh là sống lại vào thời điểm trước khi người đó chết - đọc thêm thể loại truyện trùng sinh để hiểu rõ hơn.)

Nghĩ đến đây, lồng ngực của tôi lại khó chịu.

Còn chị gái ruột của Giang Dương, ngay bây giờ đang ngồi đối diện với tôi. Nhìn kỹ mà nói thì mặt mày của chị ấy cực kỳ giống Giang Dương, ngay đến động tác cau mày cũng rất giống.

Chị ấy có thể biết được lý do mà Giang Dương tự sát không nhỉ?!

Không đợi tôi lên tiếng hỏi, Giang Nam đã chủ động mở miệng nói, “Chị đã hỏi rất nhiều người rồi, cả bạn học và bạn bè của Giang Dương, tất cả đều nói rằng, lý do mà em chị tự sát đều bởi vì đứa bạn gái lăng nhăng kia.”

Không phải như vậy.

Có thể nhận ra Giang Nam vô cùng đau lòng. Bởi vì tự sát, có nghĩa là đối với xã hội loài người mất đi hết toàn bộ nhưng nhớ, là ích kỷ vứt bỏ tất cả những người, những việc mà bản thân không thể nào buông bỏ được, là không hề nghĩ lại mà một mình lao vào cái chết.

Chị ấy cho rằng, đứa em ruột của mình đã dứt khoát bỏ lại người cha, người mẹ đã dứt ruột đẻ ra mình, mà chỉ đơn giản bởi vì một đứa bạn gái lăng nhăng.

Mặc dù chỉ có tôi biết đó không phải là sự thật.

“Nếu như em nói cho chị biết Giang Dương không phải vì Viên Lễ mà tự sát thì chị có tin không?” Thừa dịp hai bác không có ở đây, tôi gom đống khí lại, hạ thấp giọng nói với Giang Nam.

Giang Nam sững người, đôi mắt tràn đầy kinh hãi.

“Em có thể vào phòng của Giang Dương xem một tí không?” Tôi nói.

Giang Nam chỉ chỉ căn phòng ngủ phía Nam.

Phòng ngủ của Giang Dương cực kỳ sạch sẽ. Vừa nãy từ bác gái mà tôi biết được, nơi này mỗi ngày đều do Giang Nam quét dọn.

Theo tính cách của Giang Dương thì chắc là anh ta sẽ không có thói quen viết nhật ký, nếu như có thể tìm thấy card điện thoại lúc còn sống của anh, tra một chút nhật ký cuộc gọi và tin nhắn thì chắc có thể tìm thấy chút manh mối nào đó. Nói không chừng, trong điện thoại còn có thể có lời trăng trối gì đó nữa.

“Lúc nó nhảy lầu, điện thoại cũng bị rơi vỡ nát, đã bị cảnh sát dọn dẹp rồi.” Giang Nam đi theo vào, nói.

Tôi chán nản thờ dãi, nhìn gương mặt của Giang Nam hẳn rõ sự mất mát hơn cả tôi, đột nhiên tôi nảy ra một suy nghĩ, sau đó tôi nói, “Chị có muốn gặp Giang Dương một chút, không, phải nói là, chị có muốn nói chuyện với anh ấy không?”

... ..

Ngày hôm sau, lúc tôi đưa Giang Nam đến trước mặt Giang Dương, nét mặt của Giang Dương cứ như là nhìn thấy quỷ.

“Tôi cảm thấy nhân lúc anh còn chưa đầu thai để cho anh được gặp người nhà của mình một chút, cho nên tôi đã nói tất cả mọi chuyện của chúng ta cho chị gái anh biết. Chị ấy tin tôi, hơn nữa còn muốn gặp anh nữa. Chắc là anh cũng rất nhớ chị ấy phải không?” Tôi cười với Giang Dương.

Anh ta nhanh bước quay đầu trở về, “Đột nhiên nhớ ra tao còn có việc, đi trước đây!”

“Này!” Tôi nhanh chân đuổi theo anh ta, “Anh đang cảm thấy ngại ngùng à?”

“Cả nhà mày mới ngại ngùng!” Giang Dương chửi, “Ông đây chỉ không am hiểu việc nói chuyện với chị mình bằng thân phận một hồn ma thôi!”

Tôi bất đắc dĩ cười cười, “Yên tâm đi, tôi sẽ làm mấy truyền lời cho hai người.”

Dưới những câu nói bất tận của tôi, cuối cùng thì Giang Dương cũng bị dụ đi tới.

“Hiện giờ Giang Dương đang ở bên cạnh em.” Tôi nói với Giang Nam.

Giang Nam nhìn về hướng Giang Dương đứng, bán tín bán nghi nói, “Tiểu Dương, em ở đây thật sao?”

“Đúng vậy.” Giang Dương lầm bầm.

“Anh ấy nói đúng vậy.” Tôi nói.

“Chị có thể hỏi vài câu để xác nhận một chút không?” Giang Nam vẫn giữ thái độ ngờ vực. Dù sao thì cái chuyện hoang đường này không phải là người bình thường nào cũng có thể chấp nhận trong chốc lát được.

“Được ạ.” Tôi nói.

“Có một năm, vào hè, cha mẹ vì vấn đề công việc nên đều vắng nhà, cơm trưa đều do chị nấu. Một hôm, nhà hết sạch rau, còn chị thì lười xuống nhà đi mua, sau đó chị nấu món gì cho em?” Giang Nam nghiêm túc nói.

“Giang Dương, trả lời nhanh đi!” Tôi thúc giục.

“Vô dưa hấu xào ớt xanh.” Giang Dương xụ mặt nói.

Tôi theo đó lặp lại một lần. Sau khi nhìn thấy Giang Nam gật đầu tỏ vẻ đáp án chính xác, khoe miệng của tôi co rúm muốn cười, nhưng bị Giang Dương hung hăng trừng mắt nên tôi lập tức nín lại.

“Còn có, lúc cấp ba chị yêu đương với một nam sinh cùng lớp, sau khi bị em phát hiện, câu đầu tiên em nói với chị là gì?” Giang Nam tiếp tục hỏi.

Mặt tôi tràn đầy mong chờ nhìn chằm chằm vào Giang Dương.

“... .. Hần ta có chỗ nào tốt hơn em!” Gương mặt Giang Dương đầy lúng túng.

Lần này tôi nhin không nổi nữa, phụt cười thành tiếng.

Ở trước mặt chị gái, Giang Dương tỏ ra đặc biệt ngoan ngoãn dễ thương.

Sau mấy lần xác nhận, Giang Nam cuối cùng cũng tin vào sự tồn tại của Giang Dương.

Chị ấy sững sờ trong chốc lát, giống như trong lòng đã trải qua sự tranh đấu vô cùng gian nan, rồi sau đó lão đảo ngời phịch xuống băng ghế, như đang lẩm bầm tự nói với bản thân, lại giống như đang nói với Giang Dương, “Em rốt cuộc là tại sao mà tự sát... .. tại sao... rốt cuộc là tại sao...”

Tôi bước lên trước an ủi chị ấy, “Chị ơi, hôm qua không phải em nói với chị rồi sao, Giang Dương quên mất lý do tự sát rồi, chúng ta không nên ép anh ấy nữa được không?”

“Quên hết rồi thì sao? Cái đồ phản bội!” Giang Nam khóc rống lên, hét về phía Giang Dương đang đứng, “Em không phải đã nói nếu sau này không có ai lấy chị thì sẽ nuôi chị suốt đời sao? Em nuôi đi! Nhanh nuôi đi nào!”

Giang Dương chậm chậm ngồi xồm xuống, hai tay ôm lấy đầu, cúi gằm mặt xuống.

“Giang Dương...” Tôi đưa tay ra muốn vỗ lên vai của anh ta, nhưng nhớ đến vô số lần vỗ hụt trước đây, vẫn là chán nản thu tay về.

“Tao với chị ấy ở bên nhau từ nhỏ, quan hệ lúc nào cũng giống như nước với lửa. Lúc nhỏ luôn là cả hai giành đồ chơi của nhau, tao giành không được thì lại khóc rống lên, mẹ tao lập tức sẽ chạy đến tóm lấy món đồ chơi trong tay của chị, vừa dỗ tao vừa nhét đồ chơi vào tay tao. Chị ấy giận dỗi đi về phòng của mình, không chịu ăn cơm cũng không xem phim hoạt hình, cho đến khi tao chịu không được mà đem đồ chơi trả cho chị thì chị ấy mới vui vẻ mà đi xem phim hoạt hình.”

“Tuy rằng thỉnh thoảng vẫn có những trận cãi nhau, đánh nhau nhỏ, nhưng trước sau gì cả hai vẫn là chị em thân mật kháng khí.”

“Tao nghĩ rằng mình sẽ tận mắt chứng kiến chị ấy tìm được một công việc vừa ý, quen biết một người bạn trai tốt đẹp, bước vào lễ đường, tận mắt nhìn thấy chị ấy mặc chiếc váy cưới trắng tinh xinh đẹp, kéo lấy tên chú rể may như trúng độc đắc đó mà bắt đầu cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào của mình.”

“Nhưng tao lại ở vào cái thời khắc mọi việc vẫn còn là ẩn số, vĩnh viễn dừng lại ở cái tuổi 18, dừng lại ở sân trường cấp ba.”

“Thậm chí tao còn không thể đợi đến ngày chị ấy tốt nghiệp đại học.”

“... .. Rốt cuộc tại sao lại trở thành như thế này?”

Giang Dương ngẩng đầu nhìn tôi, giống như một chú cún con đang đợi chờ được vỗ về, yếu ớt ngồi trước mặt tôi, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Thật muốn ôm lấy anh ấy.

Nhưng, dù có thế nào thì cũng không chạm vào được.

Mặc dù gần trong gang tấc, nhưng dường như lại cách xa tận chân trời.

“Tất cả đều sẽ tốt thôi.” Tôi nói.

Tâm trạng của Giang Nam dần dần ổn định, theo sự gợi ý của tôi, chị ấy tiến đến gần Giang Dương, nức nở nói, “Công ty của ba đã vượt qua khủng hoảng rồi, mẹ cũng khỏe hơn lúc đầu nhiều rồi, không còn mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt nữa, chỉ là nếu thỉnh thoảng nhắc đến em thì mọi người vẫn còn kim lòng không được mà rơi nước mắt. Điều khiến cho ba mẹ không thể quên được đó chính là lý do tự sát của em, mọi người đều từng cho rằng em vì chuyện của Viên Lễ và thằng nhóc Trần gia nhà kế bên, nhưng những lời của Tiểu Đạo đã làm thay đổi hoàn toàn suy nghĩ của chị.”

Giang Nam cười với Giang Dương, mặc dù chị ấy nhìn không thấy được anh ta, “Quên rồi cũng chẳng sao, cố gắng nhớ lại là được rồi, thật sự nghĩ không ra thì vẫn còn có chị và Tiểu Đạo ở đây. Sau này mỗi ngày chị đều sẽ đến trường học để thăm em, cho đến ngày em tìm ra được lý do tự sát của mình rồi yên tâm đi đầu thai, lúc đó chị cũng sẽ tự mình đưa tiễn em.”

“... .. Ừm.” Giang Dương cười lên, giống như tấm hình trắng đen treo trong phòng khách nhà họ, khoe miệng khê cong lên, giống một nụ cười đều, lại

giống như nụ cười phát ra từ nội tâm, mang theo sự ấm áp.

Tôi cũng cười theo.

Tất thấy đều sẽ tốt thôi.

Người đã chết sẽ yên tâm đầu thai, người còn sống sẽ quý trọng hiện tại.

Điều tiên quyết là, nếu như ngày hôm sau tôi không vô ý đi qua phòng làm việc của thầy Lý, nghe thấy cuộc đối thoại của Giang Nam và thầy Lý.

“Tôi đã đáp ứng em Tiền Tiểu Đạo, nếu như Giang Dương không vào phòng học của chúng tôi thì sẽ nương tay cho cậu ta.” Giọng của thầy Lý.

“Đây là sự tự giác của một người mang thân phận thầy giáo như thầy sao? Mặc kệ một hồn ma nhảy lầu tự sát đi dạo quanh tại trường học? Làm sao mà thầy biết nó không đi làm hại những học sinh khác ngoài Tiền Tiểu Đạo?” Giọng của Giang Nam.

“Cái này... ..”

“Giang Dương là em trai của em, em là người có tư cách nhất để cầu xin thầy diệt trừ nó. Cho dù hồn phi phách tán thì cũng hơn là làm cái loại cô hồn dã quỷ này.”

Tôi giật lùi mấy bước, bị bức tường lạnh như băng ở sau lưng ngăn lại.

_____ Sau này mỗi ngày chị đều sẽ tới thăm em, cho đến ngày em tìm ra được lý do tự sát, yên tâm đi đầu thai, lúc đó chị cũng sẽ tự mình đưa tiễn em

Cho đến ngày em đầu thai, chị sẽ tự mình đưa tiễn em.

Tự mình, đưa tiễn.

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Tôi Quên Mất Lý Do Mà Mình Tự Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tự Bạch Của Giang Nam

Mấy phút trước khi Giang Dương nhảy lầu, tôi nói với nó qua điện thoại: Cầu xin mày, đi chết đi.

Chúng tôi từng là chị em vô cùng thân thiết khăng khít.

Đương nhiên, chỉ là trông có vẻ thân thiết khăng khít thôi.

Giây phút khi nó mới chào đời, trong mắt ba mẹ, tôi đã bị mất đi ý nghĩa của sự tồn tại.

Một trái tim, có thể chia ra làm hai phần hay vài phần, nhưng chẳng thể nào chia được đều tăm tắp.

Những bậc cha mẹ có từ hai đứa con trở lên, chẳng thể nào cho mấy đứa con được sự quan tâm và yêu thương ngang bằng nhau.

Cho dù họ nguy trang thật tốt, chôn chặt tận sâu trong tim, thì sự thiên vị vẫn vô ý mà thấm ra ngoài.

Ví dụ như khi ba mẹ đến trường đón chúng tôi, đứa đầu tiên được dắt tay đều là Giang Dương, sau đó bàn tay kia mới đưa về phía tôi.

Ví dụ như khi có kết quả thi cử, ba mẹ đều chỉ chăm chăm mà an ủi cái đứa có thành tích đếm từ dưới lên là Giang Dương, “Lần sau cố gắng là được”, còn cái đứa thi được hạng nhất tôi đây thì chỉ đứng một bên, chẳng ai đoái hoài.

Ví dụ như lúc tôi và Giang Dương cùng giành nhau một món đồ chơi hay cái điều khiển TV, ba mẹ đều đương nhiên mà ra lệnh cho tôi nhường cho nó.

Làm chị gái thì phải nhường cho em trai. _____ Đây là lời kịch kinh điển nhất thế giới của bậc làm cha mẹ.

Vậy thì tôi nhường.

Từ khi còn bé xú, cho tới tận khi lớn khôn.

Mặc dù sự chán ghét và bất mãn trong lòng tôi đã nhiều đến mức sắp tràn ra khỏi lồng ngực rồi, nhưng tôi vẫn tận sức sắm trọn cái vai con ngoan chị tốt.

Bởi vì cái nhà này rất có tiền.

Công ty mà ba tôi kinh doanh càng ngày càng lớn mạnh, tiền tiêu vặt của chúng tôi cũng dần dần nhiều lên, tôi không cần phải giành máy tính, quà vật, điều khiển từ xa với Giang Dương nữa, không cần phải tranh giành bất kỳ thứ gì với nó nữa. Thứ mà nó có, tôi cũng có.

Tiền bạc có thể hoàn toàn làm thỏa mãn lòng hư vinh của tôi.

Mặc chiếc váy thướt tha mềm mại như tiên nữ, vai đeo chiếc cặp sách hàng hiệu, đi ở trong sân trường, đón nhận ánh mắt hau háu của đám nam sinh, khiến cho tôi cảm thấy rằng mình vẫn còn đang sống.

Tôi không phải là đứa con gái bé nhỏ đáng thương luôn bị lừa dối và luôn nhận lấy sự lạnh nhạt ở nhà kia.

Tôi cũng không phải là cái đứa chị gái đạo đức giả luôn nén nhịn giả vờ làm một người hiểu chuyện.

Cho đến khi ba tôi tuyên bố với cả nhà rằng công ty sắp bị phá sản.

Vì vấn đề tài chính, ba tôi thậm chí còn bị tạm giữ.

Váy đầm không còn, cặp sách không còn, đồ trang điểm không còn, máy vi tính cũng không còn, tất cả đều không còn nữa.

Tôi lại trở thành đứa bé gái đáng thương đó.

Tôi vốn tưởng rằng Giang Dương chỉ là một cậu ấm ngây thơ, so với tôi chắc nó chỉ có suy sụp hơn thôi, thế nhưng cái đứa vừa tròn 18 tuổi kia lại nhẹ nhàng vỗ lên vai của mẹ, giống như một người đã trưởng thành, nhỏ giọng khuyên bà đừng khóc nữa.

Tại sao?!

Tại sao một đứa thường ngày vô tâm như nó mà lại có khả năng chịu đựng mạnh mẽ như thế?

Tại sao cái đứa nhỏ hơn tôi bốn tuổi kia lại hiểu chuyện hơn cả tôi?

Bởi vì từ khi nó chào đời, ba mẹ đã cho nó sự thương yêu và quan tâm vô hạn. Họ đã một lòng một dạ giáo dục nó, yêu chiều nó, khiến cho nó trở thành một người có nội tâm mạnh mẽ như bây giờ.

Còn tôi.

Cái đứa từ nhỏ đã bị lừa dối là tôi đây.

Lại trở thành một tên hề ích kỷ, hẹp hòi, yếu đuối.

Như vậy không công bằng!

Chẳng công bằng chút nào cả!

Tôi lao đảo chạy đến quán bar tìm say. Buổi sớm ba giờ sáng, Giang Dương xuất hiện trước mặt tôi.

“Tự mình sa ngã như vậy có ích sao?” Nó bắt lấy cổ tay của tôi, lôi tôi ra khỏi quán bar.

“Mày biết mùi vị của phá sản là như thế nào sao?” Tôi vùng ra khỏi tay nó, “Phá sản, có nghĩa là mày không còn là cậu ấm nữa, bạn bè của mày sẽ chẳng còn cun cút theo sau mày, bạn gái của mày cũng chẳng cười ngọt như mía lùi với mày nữa. Chúng ta sẽ không còn nhà ở, chẳng còn cơm ăn, thậm chí còn phải bỏ cả học. Chỉ trong một đêm, chẳng còn gì cả.”

“Những thứ đó quan trọng đến vậy sao?” Giang Dương trầm giọng nói.

“Có phải mày muốn nói, chỉ cần người thân ở cùng nhau thì cửa ải khó khăn thế nào cũng sẽ vượt qua?” Tôi cười nhạo, “Đừng ngây thơ nữa! Những ngày tiếp theo, thứ chúng ta phải đối mặt chính là nỗi tuyệt vọng vô cùng tận! Nói không chừng có khi ba phải ngồi tù cả đời! Cho dù ba có may mắn ra được thì chỉ trong một đêm, từ tổng giám đốc biến thành một dân thường, ông ấy sẽ cảm thấy lạc lõng đến mức nào, ông ấy sẽ sa ngã, sẽ ném đồ đạc, sẽ tức giận. Còn người mẹ đang thời kỳ mãn kinh của chúng ta, bà sẽ rửa mặt bằng nước mát mỗi ngày, nói không chừng bà còn có suy nghĩ coi thường mạng sống của bản thân nữa.”

“Không đâu.” Giang Dương mệt mỏi nói.

Ngay cả bản thân mình nó còn thuyết phục không nổi.

Tôi cầm lấy một chai rượu, dồn sức đập vỡ, sau đó tôi nắm lấy mảnh bình nhọn hoắc chìa vào cổ tay mình, cười với nó, “Chết đi là xong, không cần phải chịu đựng nhiều áp lực như vậy nữa.”

Giang Dương phát một cái đánh bay mảnh miếng chai trong tay tôi, giọng điệu khẽ run rẩy, “Chị điên rồi à?”

Tôi ngồi bệt xuống đất, bụng mặt khóc nức nở.

Giang Dương ôm lấy tôi vào lòng, hạ giọng nói, “Đừng sợ, có em đây.”

Có em đây.

Có em đây.

_____ Chính tại vì có mày mà tao mới thành ra cái nông nổi này đây, sao mày cứ không chịu hiểu ra?

Dù rằng tôi đối với nó cảm hận đến cùng cực, nhưng nó lại đối với đứa chị gái tôi đây trước sau chẳng hề thay đổi.

Những lúc tôi bị ba mẹ quên lãng trong một xó xỉnh nào đó, nó lúc nào cũng có thể chạy đi tìm được tôi, đem hết tất cả sự khó chịu và lúng túng của tôi phơi bày ra cho tất cả mọi người thấy.

Tôi cố ý xào vò dưa hấu khó nuốt cho nó ăn, thế mà nó lại có thể ăn một cách ngon lành, còn giơ ngón tay cái lên khen ngon nức nở.

Lúc tôi quen người bạn trai đầu tiên, trong mắt nó thế mà lại toát ra vẻ đau buồn, tức tối hỏi tôi rằng nó có chỗ nào không bằng cái tên được gọi là bạn trai kia.

Thậm chí ngay cả người bạn gái sau này mà nó quen, trên người con bé đều có bóng dáng của tôi.

Đứa em trai đơn thuần ngu ngốc như vậy, khi nhìn thấy người chị gái thương yêu của mình suy sụp đến nỗi lấy miếng chai tự sát, trong lòng khẳng định sẽ kích động lắm.

Thật ra thì tôi cũng chẳng suy sụp đến mức đó.

Tiền bạc đúng là thỏa mãn được lòng hư vinh của tôi, nhưng dù sao thì đó cũng chỉ là vật ngoài thân.

Tùy tiện kiếm một người bạn trai có tiền là có thể giải quyết hết thảy mọi phiền não, tôi vốn chẳng cần phải lo phiền vì chuyện gì cả.

Chỉ là nhân cơ hội này kích động Giang Dương một chút thôi.

Chỉ là một cơ hội nho nhỏ.

Nghe xong những lời nói giả vờ đau khổ tuyệt vọng của tôi, mỗi khi nó nhìn thấy người cha cam chịu trong trại tạm giam, nhìn thấy người mẹ tiêu tụy mỗi ngày đều lấy nước mắt để rửa mặt, lại còn phải đề phòng người chị gái coi nhẹ mạng sống của bản thân mà tự sát, thì cho dù nội tâm của nó có mạnh mẽ hơn, e rằng cũng chẳng chịu đựng nổi áp lực như trong này.

Nhất là sau khi trải qua chuyện cả Viên Lễ và Trần Hoa Sam cùng nhau phản bội nó.

Nhưng nó vẫn cứ vô tâm như thường. Lúc ăn cơm, nó còn kể mấy câu nói đùa chán ngắt để cố gắng chọc cho mẹ cười, nó tranh làm việc nhà giúp mẹ để chia sẻ áp lực với bà, thậm chí nó còn giấu mẹ lên lên ra ngoài kiếm việc làm thêm.

Còn đứa suốt ngày chỉ biết ăn ngủ rồi lên mạng tôi đây, toàn bị bà mắng là thứ hàng lỗ vốn.

Nếu như nó không phải là em trai của tôi thì tốt biết mấy!

Nếu như nó không phải là em trai của tôi, tôi nhất định sẽ không giống như bây giờ, trong lòng luôn mang sự đố kỵ với nó, nói không chừng còn cảm thấy nó là một đứa trẻ tốt.

Mà chính vì nó là một đứa trẻ tốt cho nên mới khiến cho tôi càng tăng thêm vẻ u sầu và hèn mọn đến vậy.

Chỉ cần nó tồn tại thêm một ngày, tôi sẽ vĩnh viễn sống trong bóng tối mãi mãi không có kết thúc.

Nếu như nó chết quách đi thì tốt rồi.

Đây là mong đợi mà từ ngày còn bé tôi đã chôn sâu trong đáy lòng mình.

Giang Dương nào đâu có biết, lúc tôi ngồi ăn cơm cùng nó, lúc tôi ngồi chung một chiếc ghế salon cùng nó xem TV, lúc tôi cùng nó trên đường đi học,

trong lòng tôi tràn đầy, đều là _____ đi chết đi.

Tôi chẳng hận nó một chút nào, tất cả mọi chuyện hoàn toàn không phải lỗi của nó, nó chẳng qua chỉ là một đứa em ngây thơ khờ dại mà thôi, nhưng tôi vẫn mong mỏi nó chết quách đi.

Chỉ mới tưởng tượng một chút về mặt tuyệt vọng đau buồn của ba mẹ sau khi Giang Dương chết đi, là tôi lại có thể vui vẻ mà cười thành tiếng.

Cho nên.

Khi nó đang ở trước màn hình vì tính trầm tư suy nghĩ tìm công việc làm thêm, tôi ở sau lưng nó mà rằng, “Mấy năm trước ba mẹ có mua bảo hiểm cho chúng ta. Nếu như một trong hai chúng ta chết đi, công ty bảo hiểm sẽ bồi thường cho nhà chúng ta một khoản tiền lớn, như vậy thì ba và công ty có thể được cứu rồi.”

Cho nên.

Thân mình của Giang Dương khựng lại, nó quay đầu nhìn về phía tôi, đáy mắt ngập vẻ lo lắng.

Mặt tôi không chút biểu cảm nhìn thẳng vào nó, “Em sẽ không để chị chết, đúng không, em trai?”

Tất nhiên là nó không thể để tôi đi chết được.

Vì tôi là người chị gái mà nó yêu thương nhất.

Trước lúc Giang Dương nhảy lầu, mẹ tôi ở nhà cắt cổ tay. Tôi nhìn thấy bà cầm lấy lưỡi dao, tinh thần hoảng loạn đi vào phòng vệ sinh.

_____ Phụ nữ thời kỳ mãn kinh yếu đuối và không có trách nhiệm.

Tôi làm như không có chuyện gì, ngồi trên ghế salon xem TV, đến khi nghe thấy tiếng thân thể nặng nề ngã xuống từ phòng vệ sinh truyền đến.

Mắt tôi dán vào màn hình TV, tay bấm số điện thoại của Giang Dương.

“Mẹ vừa mới cắt cổ tay rồi.” Tôi nói, “Nhưng chị không tính đưa mẹ vào bệnh viện.”

Giang Dương chẳng nói gì, tôi nghe thấy tiếng gió vù vù từ ống nghe truyền tới. Lúc đó tôi còn chưa ý thức được rằng nó đang ở tầng cao nhất của trường học.

Có lẽ lúc đó nó chỉ muốn đi hóng gió, hoặc là đi hút thuốc.

“Cứ như thế mà chết cũng tốt, sống mệt mỏi quá rồi, không phải sao?” Tôi tiếp tục nói.

TV đang chiếu một đoạn quảng cáo, cô bé cột tóc đuôi ngựa nắm lấy bàn tay bé nhỏ của em trai mình, cẩn thận đi qua đường, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy nhau.

“Còn nhớ hồi trước em có nói, nếu như sau này chị không thể gả cho ai thì em sẽ nuôi chị cả đời không?” Giang Dương nhỏ giọng nói, ngữ điệu khe khẽ run rẩy, “Em bảo đảm, sẽ cố gắng kiếm tiền, em sẽ nuôi chị. Vì thế chị mau chóng đưa mẹ đi bệnh...”

Tôi lớn tiếng cắt ngang, “Nuôi tao? Mày lấy gì mà nuôi tao? Mày sắp tốt nghiệp trung học rồi, lên đại học phải tốn cả đồng tiền! Bỏ học đi kiếm việc làm? Một đứa ăn hại mới tròn 18 tuổi thì có thể làm quái gì? Cho nên nói, rút cuộc thì mày muốn ngây thơ đến tận khi nào hả?!”

Tôi nâng cao âm lượng, “Biết không? Làm chị em với mày 18 năm nay, chẳng có ngày nào mà tao không mong mày chết quách đi.”

“Sự tồn tại của mày, đối với tao mà nói là sự đau khổ lớn nhất.”

“Cho dù nhà chúng ta không bị phá sản, ba không ngồi tù, tao cũng vẫn hy vọng mày chết quách đi.”

“Cho nên, xin mày đấy, nhanh chóng chết đi.”

Sau đó tôi dứt khoát tắt máy.

Giống như là những trận cãi và bình thường giữa chị em

Sau khi gây lộn, sẽ làm lành, rồi cùng nhau nói chuyện cười đùa.

Lúc tôi đưa mẹ đến bệnh viện, mới biết được tin Giang Dương nhảy lầu.

Đứa em trai Giang Dương luôn luôn vô tâm, lạc quan hướng về phía trước, cuối cùng cũng như tôi mong muốn, chết rồi.

Người yêu tôi nhất thế gian này, chết rồi.

Trước lúc chết, Giang Dương chẳng để lại một lời nhắn nhủ nào.

Tất cả mọi người đều không biết rằng trước lúc nhảy lầu nó đã nói chuyện điện thoại với tôi. Điện thoại của nó đã vỡ nát, vậy mà sim điện thoại thì chẳng chút hư hại. Nhưng cuộc điện thoại cuối cùng với tôi đã biến mất khỏi sim điện thoại của nó. Trước khi Giang Dương nhảy lầu, nó còn tỉ mỉ xóa bỏ nhật ký cuộc gọi, vì không muốn tôi bị phiền phức bởi cuộc điều tra từ phía cảnh sát.

Nếu như bây giờ mà tôi nói, “Giang Dương, chị nói đùa với em thôi, chị chỉ nhất thời bị kích động, cho nên bây giờ em sống lại có được không...”, quả thật là quá mĩ mai.

Trong nhà, tấm di ảnh trắng đen treo trong phòng khách của Giang Dương.

Đó là tấm hình 3.5 x 5.3 cm mới chụp trong năm của nó.

Thằng bé trong tấm hình khẽ cười mỉm, còn ảm áp hơn cả ánh mặt trời.

Nếu như nhìn chăm chú vào vật nào đó trong thời gian dài, tâm mắt sẽ dần dần trở nên mờ mịt, sau đó không thể kìm lòng mà rơi nước mắt.

Đó là phản ứng sinh lý bình thường.

Cho nên, khi tôi nhìn di ảnh của Giang Dương, nhìn cho tới khi nước mắt chảy dài xuống khóe môi, thì đó nhất định chỉ là phản ứng sinh lý bình thường, chứ chẳng phải vì đang đau lòng.

Lúc đến trại tạm giam đón ba, dường như ông đã già thêm cả chục tuổi, được mẹ dìu lấy thì ông mới miễn cưỡng bước đi nổi. Khi về đến nhà, ông ôm lấy di ảnh của Giang Dương, nghẹn ngào khóc nức nở.

Đây chính là báo ứng.

Nhưng tôi lại chẳng có chút cảm giác sung sướng hả hê.

Bởi vì tôi bỗng nhiên ý thức được rằng, cho dù hiện tại họ có khổ đau hơn nữa thì cuối cùng dưới sự tác động của thời gian, họ cũng sẽ lãng quên hết toàn bộ. Họ sẽ từ từ quên mất họ đã từng có một đứa con trai tên là Giang Dương. Thình thoảng nhắc đến thì thờ dãi vài tiếng, chẳng hơn. Chẳng có người nào vì cái chết của ai đó mà đau thương suốt một kiếp người.

Đây chính là nhân loại.

Tôi quét dọn phòng của Giang Dương, dọn dẹp lại tủ sách của nó, lật giờ album ảnh của nó.

Tựa như đột nhiên ý thức được rằng nó giống như đứa em trai ruột thịt của tôi vậy.

“Kiếp sau, em đừng làm em trai của chị nữa.” Tôi nói với tấm hình Giang Dương đang cười rạng rỡ.

_____ Chị xin lỗi.

Ba chữ này, làm thế nào cũng chẳng thể thốt ra được.

Bởi vì một khi bật khỏi miệng, thì tất thấy đều mất hết. Hết thấy những oán hận, đồ kỵ, chạt vật, tuyệt vọng bao nhiêu năm qua của tôi, tất cả đều biến thành trò cười.

Cho đến khi Tiền Tiểu Đạo xuất hiện.

“Nếu như em nói với chị, Giang Dương không phải vì chuyện của Viên Lễ mà tự sát thì chị có tin không?” Thằng bé học sinh nhìn chẳng có chút cảm giác tồn tại này, lời nói ra lại khiến cho tôi kinh ngạc trợn trừng đôi mắt.

Những lời tiếp theo của thằng bé lại khiến cho tôi thờ hắt ra một hơi.

_____ Giang Dương đã biến thành hồn ma, quên hết lý do mà mình tự sát, bị trói buộc ở trường học. Chỉ có một mình Tiền Tiểu Đạo có thể nhìn thấy nó.

Nghe cứ như một bộ phim ma thô tục của Hàn Quốc.

Tôi vốn cho dù có thế nào cũng không thể tin được những lời nói vô căn vô cứ này.

Nhưng khi tôi đi đến trường học của Giang Dương, đứng dưới dãy hàng hiên hoa Tử Đằng, lúc nhìn về hướng ngón tay chỉ của Tiền Tiểu Đạo, tôi lại có thể cảm nhận được thứ cảm giác mơ hồ bị áp lực đè nặng, hít thở không thông.

Không thể như thế.

Không thể nào.

Tôi hỏi rất nhiều câu, những chuyện chỉ có tôi và Giang Dương biết được, thế mà Tiền Tiểu Đạo lại một lời chẳng lộ, trả lời được hết.

Giang Dương thật sự tồn tại.

Nó đang đứng trước mặt tôi. Nó có thể nhìn thấy tôi, còn tôi thì lại chẳng nhìn thấy được nó. Tôi chẳng biết là nó đang cười hay là hoàn toàn vô cảm, chẳng biết được nó đang vui mừng hay là đang tức giận.

Con ớn lạnh đến tận xương tủy tràn từ trên đỉnh đầu tôi xuống tận gót chân. Tôi muốn chạy, chạy về nhà, chạy vào phòng ngủ của mình, dùng chăn mềm che kín hết cả đầu lại.

Sau đó tôi mới chợt nhớ ra, Giang Dương đã quên mất lý do tự sát, quên mất tất cả những chuyện không vui vẻ, chỉ có thể dựa vào người bên cạnh gọi nhắc thì mới có thể từ từ hồi phục từng giọt ký ức nhỏ bé.

Vì thế tôi vẫn là người chị gái mà nó yêu thương nhất, vẫn là người chị gái mà nó đã hứa là sẽ nuôi cả đời.

Chúng tôi vẫn là hai chị em vô cùng thân thiết gắn bó.

Nhưng ký ức thì vẫn sẽ có một ngày hồi phục lại. Tất cả những tăm tối và tuyệt vọng kia rốt cuộc vẫn sẽ có ngày xâm chiếm lấy nội tâm của Giang Dương.

Hơn nữa còn có một Tiền Tiểu Đạo ở bên cạnh xen vào.

Tôi không thể nào để cho Giang Dương chịu đựng thêm một lần cái loại mùi vị trước khi chết được.

Biện pháp duy nhất, chính là để cho nó biến mất trước khi ký ức phục hồi lại.

_____ Tôi thà để cho nó mang theo ký ức tươi đẹp mà hồn phi phách tán, cũng chẳng muốn nó một lần nữa nhớ lại cái mặt đáng ghê tởm kia của tôi, đối với tôi bằng trái tim như tro nguội.

Hết chương 7

Bạn đang đọc truyện *Tôi Quên Mất Lý Do Mà Mình Tự Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Không Nhìn Thấy Được Tương Lai

[Người khao khát tương lai]

Mấy ngày nay trường học cho nghỉ, trời cứ mưa suốt.

Điểm tốt của làm ma là, cho dù trời có mưa lớn đến thế nào thì cũng có thể khỏi cần che dù, ở bên ngoài mặc sức hoạt động.

Hai tay đút túi, tôi dẫm lên những vũng nước trên mặt đất. Mưa bắn lên người tôi rồi lại rơi xuống nền đất.

Một tán dù đột nhiên che kín đỉnh đầu của tôi.

Tôi xoay đầu nhìn về Tiền Tiểu Đạo ở sau lưng, cậu ta cười với tôi, trên mảnh kính vuren vài giọt nước mưa.

“Không phải được nghỉ rồi sao? Mày còn đến đây làm gì vậy?” Tôi nói.

“Muốn gặp anh.” Cậu ta trả lời một cách trịnh trọng.

Tôi chép miệng, đi thẳng về phía trước, “Bớt buồn nôn đi, chú mày không phải đã tỏ tình với Mộ Dung Tuyên rồi sao? Sao không đi tìm con bé cùng chơi đi?”

“Hôm đó tôi tỏ tình với cô ấy xong... ... cô ấy cho tôi một tát.” Tiền Tiểu Đạo rầu rĩ nói.

Tôi ngoác miệng cười trên nỗi đau của kẻ khác, cười oi là cười, bỗng nghe thấy Tiền Tiểu Đạo ở sau lưng thấp giọng nói, “Có thể hay không, đừng tìm

hiểu lý do tự sát nữa?”

Tiếng mưa rất lớn, tôi nghĩ rằng bản thân mình nghe nhầm.

Giọng của Tiền Tiểu Đạo rất thấp, “Nếu như tìm đến cuối cùng, phát hiện ra lý do khiến cho anh tự sát là chuyện mà anh không thể nào chấp nhận nổi, vậy chẳng phải là lại phải chịu đựng nỗi đau đó thêm một lần nữa hay sao?”

“Tại sao, cứ nhất định phải đi tìm nguồn gốc của đau khổ vậy? Cứ không buồn không lo thế này mà ở trong trường học, không phải là rất tốt sao?”

“Sau kỳ nghỉ này tôi sẽ xin ở nội trú, chúng ta cùng nhau trò chuyện, cùng nhau đọc manga, cùng nhau xem đá banh, cứ như thế mà sống cả đời này, được không?”

“Ai muốn cùng mày sống cả đời chứ!” Tôi chán ghét cau mày.

Tiền Tiểu Đạo nói tiếp, “Tuy rằng có một ngày tôi sẽ tốt nghiệp khỏi ngôi trường này, nhưng tương lai tôi sẽ theo ngành sư phạm, sau khi tốt nghiệp đại học sẽ trở về đây làm thầy giáo, lúc đó mỗi ngày chúng ta vẫn có thể gặp mặt nhau.”

“Vậy lúc mày 18 tuổi, tao 18 tuổi, lúc mày 20, tao vẫn là 18, lúc mày 30 tuổi, tao vẫn còn mợ nó 18, vậy ông đây chẳng phải quá lỗ rồi sao?” Tôi khó chịu khoanh tay lại, “Mày vẫn nên tranh thủ thời gian tìm ra lý do tự sát của tao đi, anh mày còn phải nhanh chóng đi đầu thai nữa.”

“... .. Không.”

Còn biết cãi lại!

Tôi giận dữ, sắp xếp vô số loại lời lẽ chuẩn bị giáo huấn thẳng oắt một trận, xoay người lại, lại thấy Tiền Tiểu Đạo đang xoay mặt, gỡ mắt kính xuống, len lén lau nước mắt.

“Mày khóc cái gì?” Tôi nói.

“Mưa rơi trúng mắt tôi.”

“Xem ra mưa này giống tao nhỉ, có cái khả năng xuyên thấu qua mắt kính của mày.”

Tiền Tiểu Đạo không lên tiếng, dùng tay bịt chặt mắt lại, nước mắt từ kẽ tay của cậu ta chảy ra ngoài.

“Đừng khóc nữa.” Tôi bước đến gần.

“Không có khóc.” Cậu ta khàn giọng nói.

“Được rồi.” Tôi thở dài, “Sợ mày luôn rồi.”

Cậu ta sững người, ngẩng mặt về phía tôi, trợn trừng cặp mắt đã khóc đến đỏ au, “Anh đồng ý rồi hả?”

Tôi hừ lạnh, “Không phải chỉ một đời thôi sao, sống thì sống.”

Tiền Tiểu Đạo vui vẻ cười đến toét miệng, cậu ta quên cả đeo kính lên, hai con mắt nhỏ cười híp lại thành một đường chỉ.

“Sau này tao muốn dạy mày chơi bóng rổ, không cho mày viện đủ mọi loại lý do lý trấu ra để thoái thác!” Tôi nói.

“Ừm.”

“Viết thư cho tác giả của One Piece để hỏi thúc ông ta nhanh chóng ra chương mới!”

“... .. Ừm.”

“Có người ăn hiếp mày nữa thì mày phải hung hăng ăn hiếp lại nó, không cho phép mày trốn vào phòng dụng cụ lau nước mắt nữa!”

“... .. Ừm.”

“Sau này tao mà muốn xem phim của Sora Aoi, hoặc là muốn đi ký túc xá nữ, mày không được cản tao!” Tôi nói một cách nghiêm túc.

“Nói đến cái này,” Tiền Tiểu Đạo trả lời chẳng chút ăn nhập, “hôm đó đến nhà anh, trong phòng của anh, ở dưới gầm giường, tôi tìm thấy mấy cái đĩa H...”

Cậu ta ho khò khè, “Tôi giúp anh tiêu hủy rồi.”

“Mày có thể giữ lại cho mình xem mà, mấy thứ đó đều là bản tuyến chọn cả đấy.” Tôi xót xa nói, “Đúng rồi, dạo này sao mày không dẫn chị tao đến thăm tao vậy?”

Tiền Tiểu Đạo biến sắc, chiếc dù trên tay suýt chút rơi xuống đất.

“Mây sao...” Tôi còn chưa kịp nói hết câu thì đã nhìn thấy hai bóng người quen thuộc đang che dù đi về phía chúng tôi.

Là Trần Hoa Sam và Viên Lễ.

Tiền Tiểu Đạo thuận theo ánh mắt của tôi nhìn về phía đó, lấp bắp nói, “Sao Trần Hoa Sam cũng đến đây?”

“Là sao?” Tôi khẽ nhún mày.

“Viên Lễ hẹn hôm nay gặp tôi ở trường, nói là có chuyện quan trọng muốn nói cho tôi biết, chuyện liên quan đến anh.” Tiền Tiểu Đạo nhỏ giọng nói.

“Mây bị ngu thôi CMN nào ra rồi hả?!” Tôi gầm.

Tôi lớn lên cùng với Trần Hoa Sam, biết quá rõ tính nết của hắn, chỉ cần có người dám đắc tội thì dù cho có phải đem cả tính mạng ra cược thì sợ rằng thằng này cũng quyết báo thù rửa hận cho ra trò.

Cho nên sau khi biết hôm đó Tiền Tiểu Đạo dùng chai rượu đập thẳng đó, tôi mới nhất thời nổi cáu rồi phát khùng với cậu ta.

Thằng Tiền Tiểu Đạo này ngu méo còn gì để nói mới tự ném mình vào cái hồ lửa kia.

Hôm nay, chuyện tôi lo lắng nhất cuối cùng cũng xảy ra.

Nhưng thật không ngờ là Viên Lễ lại đứng ra dụ dỗ Tiền Tiểu Đạo.

“Chạy nhanh đi đồ đàn!” Tôi quát với thằng nhóc đang đứng ngu người tại chỗ kia.

Tiền Tiểu Đạo lúc này như mới tỉnh mộng, cậu ta xoay người bắt đầu chạy, nhưng đã bị Trần Hoa Sam bước nhanh tới, quơ một cái liềm túm được cổ áo của cậu ta.

“Mày muốn chạy đi đâu hả?” Trần Hoa Sam nhếch môi cười hiểm. Bàn tay nắm lấy cổ áo của Tiền Tiểu Đạo từ từ dôi lên cần cổ của cậu ta. Hắn ta dùng lực ghì chặt, bàn tay cứng như thép lôi Tiền Tiểu Đạo về phía hồ bơi.

Trời mưa rất lớn.

Trong sân trường, ngoài bọn họ ra, chẳng còn người nào khác.

Tôi trơ mắt nhìn Tiền Tiểu Đạo hoàn toàn không có khả năng phản kháng, mặc sức bị người ta lôi xềnh xệch về phía hồ bơi, đầu của cậu ta bị ấn ngập xuống nước. Tiền Tiểu Đạo đau đớn vùng vẫy, nhưng cả tiếng kêu cứu cũng chẳng bật ra nổi.

Cậu ta không biết bơi.

Nếu như tôi còn sống, nhất định tôi sẽ ra sức mà đánh cho Trần Hoa Sam bò lặn dưới đất, dùng sức ôm lấy Tiền Tiểu Đạo, nói với cậu ta rằng, đừng sợ, có anh mày ở đây.

Nhưng mà tôi đã chết rồi.

Tôi chỉ là một hồn ma chẳng chút tốt lành.

Tôi cứ không nổi cậu ta.

Tôi chẳng làm được gì cả.

“Lần trước cái chỗ bị mày đập đến tận bây giờ vẫn còn đau âm ỉ đấy,” Trần Hoa Sam đột nhiên kéo đầu của Tiền Tiểu Đạo lên khỏi mặt nước, ghé sát vào tai cậu ta nhỏ giọng nói, “Mày nói tao phải báo đáp mày như thế nào mới được đây?”

Tiền Tiểu Đạo đã uống phải mấy ngụm nước, cậu ta đang cố sức mở to miệng hít lấy hít để không khí. Trần Hoa Sam mỉm cười, lại ấn đầu của thằng nhóc xuống nước.

Viên Lễ im lặng che dù đứng một bên, trước sau chẳng hé môi lấy nửa câu.

“Tiểu Lễ, Hoa Sam, van các người đấy,” Tôi quỳ xuống hướng về phía bọn họ, giọng run rẩy, “Dừng tay đi.”

Tiền Tiểu Đạo khó khăn xoay đầu nhìn về phía tôi, dùng khẩu hình nói với tôi rằng, “Tôi không sao.”

Một giây tiếp sau, cậu ta bị Trần Hoa Sam một cước đá rơi xuống hồ bơi.

Trần Hoa Sam hướng về phía Tiền Tiểu Đạo đang quấy đạp trong lòng nước, hấn ta làm một động tác vẫy chào, “Uống cho no nhá.”

Sau đó hấn ta tiến vào dưới tán dù của Viên Lễ, ôm lấy eo cô ta, nghênh ngang rời khỏi.

Tôi lao đảo nhảy vào bể bơi, thân thể vừa ma sát với lòng nước liền cảm thấy như có vô số cục sắt nặng nề dồn về phía mình, như muốn chôn chặt tôi tận dưới đáy bể nước. Tôi cố thể nào cũng chẳng có tí sức lực, nhìn thấy Tiền Tiểu Đạo cách tôi 2 mét đang quấy đạp dần dần yếu đi.

Tôi khốn khổ bơi về phía cậu ta, đưa tay ra cho cậu ta. Cậu ta mỉm cười yếu ớt với tôi, cố gắng giơ tay ra nắm lấy tay tôi. Nhưng cả hai chúng tôi đều quên mất, cậu ta và tôi, chẳng thể nào chạm được vào nhau. Tay của cậu ta xuyên qua tay tôi, thân thể cứ thế mà chìm dần xuống.

Tôi chết sững tại chỗ, trơ mắt nhìn Tiền Tiểu Đạo bị dòng nước nuốt chửng.

Đừng.

Đừng mà.

Ông trời ơi, ông không thể đối xử với tôi như vậy.

[Kẻ nhìn không thấy được tương lai]

Khi tôi mở mắt, in vào con người là gương mặt gần trong gang tấc của Mộ Dung Tuyên. Đôi tay của cô đặt trên ngực tôi đang không ngừng ấn xuống, hình như cô ấy còn định cúi xuống dùng miệng làm hô hấp nhân tạo. Thấy tôi tỉnh lại, cô lập tức bắn ra ngoài.

Tôi định cảm ơn cô ấy, nhưng lại ho ra mấy ngụm nước.

“Cả bơi mà cũng không biết, ông có còn là con trai không vậy!?” Mộ Dung Tuyên mắng.

“Sao cậu lại ở đây?” Tôi hỏi.

“Mấy ngày nay tôi bị ông nội phạt phải ở lại trường học.” Cô ấy buồn bực nói, “Lúc nãy tôi mới nhìn thấy cái tên tóc vàng cùng với Viên Lễ đi ra từ phía hồ bơi, vì tò mò nên tôi mới đến đây xem, không ngờ là lại nhìn thấy một con heo ngâm trong nước.”

“Cám ơn.” Tôi nở nụ cười cảm kích với cô ấy.

"Cười khi gì," Mộ Dung Tuyên liếc tôi một cái, "Do ông hại mà quần áo của tôi ướt hết rồi nè!"

Tôi vừa xin lỗi vừa quan sát xung quanh, nhưng chẳng tìm thấy bóng hình của Giang Dương.

Thậm chí ngày thứ hai, ngày thứ ba, tôi cũng không nhìn thấy Giang Dương nữa.

Chắc là anh ta đang trốn ở một xó xỉnh nào đó, lẳng lặng hổ thẹn vì không cứu được tôi quá, mấy ngày nữa tâm tình khá hơn chắc anh ta sẽ chui ra thôi.

Rõ ràng là lớn hơn tôi hai tuổi, vậy mà lại giống y chang đứa con nít vậy.

Thầy Lý lại đến tìm tôi nói chuyện lần nữa.

Mở cửa phòng làm việc của thầy Lý ra, tôi nhận ra Giang Nam cũng ở bên trong.

Chuyện phải đến cuối cùng cũng sẽ đến.

"Em tự mình tính thử xem, từ khi Giang Dương xuất hiện, cuộc sống bình yên vốn có của em đã gặp bao nhiêu sự thay đổi? Đã trải qua biết bao nhiêu sự nguy hiểm?" Lời thầy Lý nói ra đầy ẩn ý và thâm thúy, "Là lúc trở về với cuộc sống trước nay của em rồi, Tiểu Đạo à."

Nếu như không có Giang Dương, tôi sẽ không quen biết Viên Lễ và Trần Hoa Sam, càng sẽ không vì thế mà dùng chai rượu đập lên đầu Trần Hoa Sam, cũng sẽ không bị Trần Hoa Sam báo thù, đẩy xuống bể bơi.

Nhưng nếu như không có Giang Dương, tôi vẫn sẽ là cái thằng Tiền Tiểu Đạo chết nhát, mỗi ngày đều bị bạn học hà hiếp, chơi xấu, khúm na khúm núm, không có bạn bè, không dám tỏ bày với người con gái mà mình thích.

"Không phải là lỗi của Giang Dương." Tôi nắm chặt nắm đấm, "Người đập vỡ đầu của Trần Hoa Sam là em, bị trả thù cũng là chuyện nằm trong dự đoán, chẳng có liên quan gì đến Giang Dương hết. Tại sao cứ phải đem tất cả mọi sai lầm đổ lên đầu của Giang Dương chứ?"

Người đáng thương, người bất hạnh rõ ràng phải là Giang Dương mới đúng.

"Cậu định là sẽ cứ theo Giang Dương, một người một ma, như thế này mà sống cả đời sao?" Giang Nam từ nãy giờ luôn trầm mặc đột nhiên lên tiếng.

Chị ấy nhìn chăm chú thẳng vào mặt tôi, gương mặt giống hệt của Giang Dương kia làm lòng tôi co rút từng cơn.

Rõ ràng đó là ruột thịt thân thiết nhất của Giang Dương, rõ ràng là người chị gái mà Giang Dương tin tưởng nhất.

Nhưng đó lại là người khát khao hồn ma của Giang Dương biến mất khỏi thế gian này nhất.

"Cậu em à, làm người thì phải thực tế một chút, bây giờ cậu mới học lớp 10, cả EQ và IQ của cậu vẫn đang ở tại mức thấp nhất." Thấy tôi chẳng nói năng gì, Giang Nam lại tiếp tục nói, giọng đầy trào phúng, "Sẽ có ngày cậu tốt nghiệp, rời khỏi ngôi trường này. Tốt nghiệp đại học xong về đây làm thầy giáo? Cậu dám đảm bảo cậu sẽ thi vào được chuyên ngành sư phạm không? Mà dù cậu thi đỗ, cậu có dám đảm bảo cậu sẽ được phân về ngôi trường này không? Hơn nữa, qua nhiều năm như vậy, ngôi trường này liệu có còn tồn tại nữa không? Cứ cho là cậu làm được hết, cậu thành công trở về trường này làm thầy giáo, xin hỏi, cậu có thể cả đời này ăn uống vệ sinh đều ở trong cái trường này sao? Cậu còn phải làm việc, kết hôn, sinh con, còn có cha mẹ lớn tuổi đợi cậu đi phụng dưỡng, cậu sẽ có những chuyện bận đến tối tăm mặt mũi, cậu sẽ dần dần không còn chú ý đến Giang Dương nữa, bắt buộc cậu phải bỏ rơi nó để đi lo những chuyện của riêng mình cậu."

"Một đời, nói ngắn không ngắn, nói dài không dài." Giang Nam đến gần tôi, một tay đặt lên vai của tôi, "Cậu chẳng nói trước được ngày nào mình sẽ chết, chết trên giường của cậu, chết trên đường, hay là chết trong bệnh viện, chẳng thể đến ngôi trường này được nữa. Đến lúc đó, Giang Dương một mình ở tại cái chốn đã trở thành nơi cảnh còn người mất, đêm nào đêm nấy đều cô độc loang quanh luẩn quẩn, nó sẽ tuyệt vọng đến mức nào, cậu có thể hiểu nổi không?"

Không thể nào.

Không thể giống như những gì chị ta nói được.

Lòng bàn tay tôi rịn đầy mồ hôi lạnh, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập.

"Thay vì để cho Giang Dương làm một con ma vất vưởng, chi bằng để cho nó sớm ngày siêu thoát, thoát khỏi bể khổ."

"Giang Dương là em trai của tôi, tất cả những gì tôi làm đều là vì tốt cho nó." Giọng nói của Giang Nam lơ lửng trong tai của tôi.

Vì tốt cho nó.

Hay cho cái câu "vì tốt cho nó."

Tôi lùi lại mấy bước, xoay người, đầu chẳng hề chuyển mà rời khỏi phòng làm việc.

Được trận mưa lớn vài hôm trước gột rửa, bầu trời càng thêm trong xanh sáng sủa. Nhưng dù tôi có phóng tầm mắt về nơi xa cũng chẳng thể nhìn thấy được tương lai của tôi.

Tương lai rốt cuộc sẽ như thế nào, chúng ta chẳng ai biết được.

Ngày tôi tỏ tình với mộ Dung Tuyền, mặt trời rất gay gắt, da của cô ấy bị mặt trời nung đến đỏ ửng.

Cho dù cậu không thích tôi, nhìn thấy tôi là chán ghét, nghĩ ra trăm cách để chơi xấu tôi, thì tôi vẫn thích cậu.

Tôi đã nói với cô ấy như vậy.

Sau đó tôi nhìn thấy Giang Dương xoay người, một mình lặng lẽ rời khỏi.

Tôi dán mắt vào bóng lưng của Giang Dương, tiếp tục nói với Mộ Dung Tuyền, "Đã từng, tôi cho rằng tôi cứ như vậy mà thích cậu."

"Đã.... từng?" Mộ Dung Tuyền sững người.

"Tôi từng cảm thấy cậu chính là ánh sáng chói lọi, mấy đứa con trai trong lớp đều theo đuổi cậu, ai cũng thích cậu hết, nên tôi cảm thấy bản thân mình cũng nên thích cậu, như thế mới hợp với mọi người." Tôi nói, "Nghe xong những gì cậu nói về tình cảm của cậu đối với Giang Dương, tôi phát hiện ra tình cảm của tôi đối với cậu thật sự chẳng xứng được gọi là thích."

Mộ Dung Tuyền vung một nắm đấm lên mặt tôi, "Không thích tôi là tốt nhất! Ai cần ông thích cơ chứ?! Người tôi thích từ trước đến nay chỉ có anh Giang Dương thôi!"

"Cám ơn cậu đã thích anh ấy." Tôi bung mặt, cười với cô ấy.

"Hả?"

"Cám ơn cậu không giống như những người khác, nhanh chóng quên mất Giang Dương, đem toàn bộ những ký ức liên quan đến anh ấy vứt bỏ hết."

Mộ Dung Tuyền nhìn chằm chặp vào tôi rồi nói, "Tại sao phải là ông cảm ơn tôi? Ông lấy thân phận gì để cảm ơn tôi? Ông là em trai của anh ấy? Hay là em vợ của anh ấy?"

"Tôi là bạn của anh ấy." Tôi nói.

Trước đây, mỗi khi nghe thấy hai chữ "bạn bè" là tôi đều cố ý né tránh, nhưng giờ thì trong lòng lại tràn đầy sự ảm áp.

"Cậu cũng vậy," Tôi nhìn về phía người con gái trước mặt mà tôi đã thầm yêu cả một năm trời kia, "Cậu cũng là bạn của tôi."

Mộ Dung Tuyên hừ lạnh một tiếng, ngược ngùng quay đầu đi, "Vì cái thân phận bạn của anh Giang Dương, tôi sẽ miễn cưỡng cố gắng làm bạn tốt của ông!"

Bạn bè.

Tôi với Giang Dương, thật sự là bạn bè sao.

Khi tôi định thần lại, mới phát hiện ra không biết từ khi nào Giang Nam đã xuất hiện ở bên cạnh tôi, cùng tôi gục trên lan can ngẩn mặt nhìn lên trời.

Lúc tôi nhắc chân chuẩn bị rời khỏi, thì lại nghe thấy giọng Giang Nam hết sức bình tĩnh, "Giang Dương vì tôi nên mới tự sát."

Chân tôi ngừng lại, cùng lúc chiếc điện thoại run lên bần bật.

"Nếu như sau bao khó khăn trắc trở Giang Dương tìm ra được sự thật, biết được lý do tự sát của mình, lại là do người chị gái mà nó thân thiết, yêu thương nhất, nó sẽ tuyệt vọng đến mức độ nào đây?"

"Chỉ cần nó vẫn còn tồn tại trên cái thế gian này, thì tất sẽ có một ngày nó nhớ ra lý do khiến cho nó tự sát."

"Là bạn của Giang Dương, cậu chắc không muốn trở mặt ra nhìn Giang Dương chìm trong tuyệt vọng không thể nào gượng dậy nổi chứ?"

"Điều duy nhất mà chúng ta có thể làm, chính là nhân lúc nó còn chưa bị tuyệt vọng và oán hận nuốt chửng, trầm luân thành oán linh, giúp nó sớm ngày thăng thiên."

Tôi lấy di động ra, là tin nhắn của Viên Lễ gửi đến.

____ "Không bị chết đuối coi như cậu may mắn, nên tôi sẽ tuân thủ lời hứa lần trước, nói cho cậu biết chuyện mà lần trước tôi đã hứa. Sở dĩ tôi phản bội Giang Dương là vì trước nay anh ta chưa từng thích tôi một chút nào. Mỗi phút mỗi giây ở bên cạnh tôi, anh ta đều nói về cái người gọi là chị gái của anh ta. Tôi thật chẳng hề muốn cùng một thằng con trai cuồng yêu chị nói chuyện yêu đương đâu."

Tôi cất di động, nhìn gương mặt hoàn toàn bình tĩnh của Giang Nam trước mắt mình. Tôi vung cánh tay lên muốn tát vào gương mặt đó, nhưng cuối cùng vẫn chán nản buông thõng xuống.

Giang Nam nhếch khóe miệng cười cười, giống như là đang tự cười mỉa mình, lại giống như đang cười nhạo tôi.

Tôi ra sức dùng tay trái giữ lấy tay phải của mình, tránh cho hai tay run rẩy dữ dội, run giọng hỏi, "Phải làm như thế nào... mới có thể giúp cho Giang Dương thăng thiên?"

____ Tất cả những gì tôi làm đều vì tốt cho nó.

Vì tốt cho nó.

"Trước tiên, muốn cậu giúp tôi dụ em tôi ra, chỉ vị trí của nó." Giang Nam trả lời.

"Chị! Tiền Tiểu Đạo!" Dưới lầu đột nhiên vọng đến tiếng nói quen thuộc.

Tôi nhìn về phía phát ra tiếng nói, nhìn thấy Giang Dương đang đứng dưới lầu vẫy tay với chúng tôi.

Gương mặt của anh ta mang theo nụ cười rạng rỡ. Nụ cười đó, dường như có thể đánh tan được toàn bộ bóng tối trên thế giới này.

Hết chương 8.

Lời tác giả: ... Mọi người yên tâm đi, kết thúc chẳng ngược chút nào hết...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Quên Mất Lý Do Mà Minh Tự Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tôi Quên Mất Lý Do Mà Mình Tự Sát

Tôi từ trên tầng thượng nhảy xuống, cú chạm đất cực kỳ dữ dội, thậm chí tôi còn nghe thấy tiếng rạn nứt của xương cốt trong cơ thể mình.

Cậu ta đứng trước mặt tôi, khóe miệng cong lên nhẹ nhẹ, nở một nụ cười dịu dàng với cái thẳng tôi đang nằm trong vũng máu.

Tôi cố gắng nhớ lại xem cậu ta là ai.

Nhưng lại đột nhiên phát hiện ra, tôi đã quên mất lý do khiến mình tự sát.

Cậu ta đưa tay về phía tôi, nụ cười trên mặt lại càng thêm ấm áp.

Tôi chậm chậm giơ cánh tay của mình lên, nắm chặt lấy bàn tay của cậu ta lại.

[Ánh dương vụt mất]

Vào cái ngày Giang Dương tự sát, cặp sách của tôi bị đám người mà Mộ Dung Tuyên chỉ đạo ném vào trong toilet. Tôi ngồi xổm xuống nhặt, bị một thằng con trai đạp ngã sóng soài ra đất. Mộ Dung Tuyên đứng bên cạnh nghịch móng tay của mình, gương mặt hoàn toàn không chút quan tâm.

Trước kia, rõ ràng là cô ấy không như vậy.

Mùa hè năm trước, tôi lên cấp ba.

Người lớn nói với tôi rằng, lên cấp ba chính là một bước đi trên con đường trở thành người lớn, tôi sẽ không còn là đứa bé bị ăn hiếp xong là trốn về nhà khóc lóc nữa. Tôi sẽ cao lên, sẽ trở nên cường tráng, sẽ hòa nhập vào xã hội, sẽ kết được rất nhiều bạn, sẽ tham gia đủ thể loại hoạt động xã hội, mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp.

Lòng tôi tràn đầy mong đợi.

Thế mà vẫn giống như hồi cấp hai, ở trong lớp, tôi vẫn chỉ là một vai diễn mờ nhạt, chẳng ai chú ý đến sự tồn tại của tôi.

Chỉ trừ lớp trưởng Mộ Dung Tuyên.

Khi tôi bị mọi người cô lập, chỉ có cô ấy là cười ngọt ngào với tôi, tận tình chỉ ra chỗ sai trong vở bài tập của tôi.

Tôi vô lực kháng cự mà đổ rầm trước nụ cười ấy, càng lún càng sâu, không cách nào thoát ra được.

Quét dọn phòng học, cúp tiết mua đồ ăn vặt, chuyển bàn học, xách cặp dùm cô ấy.

Chỉ cần cô ấy cười với tôi một cái, nhẹ nhàng nói một tiếng cảm ơn là tôi liền cảm thấy như thế giới này đều đang phát sáng.

Cho đến khi trong lớp có một đứa con trai lấy trộm nhật ký của tôi, đọc to trước mặt mọi người tình cảm của tôi đối với Mộ Dung Tuyên, đem bí mật chôn giấu sâu kín trong đáy lòng tôi chẳng chút lưu tình phơi bày trước tất cả mọi người.

Trong tiếng huyên náo của cả lớp, tôi nhìn thấy Mộ Dung Tuyên đang trừng mắt nhìn về phía tôi, trong mắt chẳng có lấy một tia cười, mà chỉ là sự chán ghét đến cùng cực.

Tiếp sau đó là sự ức hiếp, chế giễu, bề mặt không có điểm dừng.

Ai ai cũng châm chọc chế nhạo tôi.

“Thật không biết trời cao đất dày, lại dám mơ tưởng đến Mộ Dung Tuyên cơ đấy.”

“Ai mà chẳng biết Mộ Dung Tuyên thích anh Giang Dương ở lớp 12 chứ, ông rõ là đi nhảy vào hòng súng rồi.”

“Giang Dương vừa đẹp trai, lại con nhà giàu, ngay cả cái góc áo của người ta ông còn không bằng, vậy mà dám đi thích Mộ Dung Tuyên?”

“Cho nên nói, càng là đám rác rưởi hạ đẳng thì càng không biết tự lượng sức mình, thường ngày đối xử tốt với mày một chút mà đã muốn chòi mâm son.”

“Cái thằng vút đi như mày mà cũng dám so sánh với Giang Dương?”

Hai tiếng Giang Dương này, cứ như sét đánh vào cuộc sống tôi. Cho dù tôi cố gắng thế nào cũng không thể xóa được nó đi.

Ngày hôm đó, trước mặt Mộ Dung Tuyên, tôi ngồi xổm trên sàn nhà vệ sinh, nhặt từng quyển từng quyển sách vở bị ngâm trong nước, cát vào trong

cặp, sau đó lão đảo đứng thẳng người dậy, đi lên sân thượng.

Tôi nghe người sau lưng nói, “Thằng này chắc không phải đi nhảy lầu đó chứ?”

Mộ Dung Tuyền cười lạnh, “Vậy thì cho nó nhảy, chết càng tốt, khỏi làm bẩn mắt.”

Lên đến sân thượng, tôi đem cặp sách và sách vở ướt nhem bày ra dưới ánh mặt trời, sau đó gục trên lan can, nhìn trời xanh đến ngẩn ngơ.

Cho đến khi có một bàn tay đột nhiên vươn tới vỗ vỗ lên vai tôi, “Nhóc con, cậu có chuyện gì nghĩ không thông?”

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy Giang Dương trong truyền thuyết.

Ở trong trường, anh ta rất nổi tiếng. Hơn nữa, Mộ Dung Tuyền thích anh ta, cho dù là tôi không muốn thì cũng phải nhận ra được.

Lúc Giang Dương chơi bóng rổ trên sân trường, xung quanh luôn là tiếng la hét đến chói tai của đám con gái vây quanh. Tôi đứng trên ban công khu lầu lớp học nhìn xuống, vẫn thường hay thấy dáng vẻ cầm bóng đột phá vòng vây và ghi bàn của anh ta từ phía xa.

Mộ Dung Tuyền ngang ngược khi đứng trước mặt mọi người, nhưng khi đối diện với Giang Dương lại luôn luôn cẩn thận núp vào một góc, ngay cả cam đảm để tiến lên đưa nước cho anh ta như những đứa con gái khác cũng không có.

Đây chính là thích.

Bây giờ, cái người được Mộ Dung Tuyền cực kỳ yêu thích kia đang đứng trước mặt tôi.

Anh ta đang nghiêm túc nhíu mày, hình như anh ta cho rằng tôi muốn nhảy lầu tự sát, tay anh ta bấu chặt lấy vai tôi, như sợ tôi sẽ nhảy xuống.

Ngay cả dừng khí để nhìn thẳng vào anh ta tôi cũng không có, đầu tôi rũ xuống, nhỏ giọng nói, “Tôi đến để phơi sách, không có nghĩ không thông.”

Giang Dương ngẩn người rồi mới phát hiện ra trên mặt đất đang phơi đầy sách vở. Anh ta tự cười nhạo chính mình rồi sau đó chẳng còn để ý đến tôi nữa, đốt một điếu thuốc.

Anh ta cùng gục trên lan can với tôi, nhả từng vòng khói lên trời xanh.

Tôi bị sặc khói thuốc ho khan vài tiếng, Giang Dương xoay đầu nhìn tôi, dùng cùi trỏ hếch hếch tôi, đưa hộp thuốc về phía tôi, “Một điếu không?”

“Hút thuốc không tốt cho cơ thể.” Tôi nói.

Giang Dương nhếch miệng cười chế giễu, gió vờn nhẹ mái tóc của anh ta, mùi thuốc lá nhàn nhạt lượn lờ quanh mũi tôi.

Anh ta nhìn trời xanh, tôi nhìn anh ta, nghe thấy anh ta lẩm bẩm với chính mình, “Cho dù có xảy ra chuyện gì đều không được tự sát.”

Ở trong lòng, tôi thầm trả lời, “Nói rất đúng.”

Sách vở rất nhanh chóng đã được hong khô, tôi thu dọn cặp sách, trước khi đi, tôi nhặt mẩu đầu thuốc trên đất lên, nói với bóng lưng của anh ta, “Tạm biệt.”

Anh ta không lên tiếng, cũng chẳng hề quay đầu lại nhìn tôi lấy một cái.

Khi tôi đặt chân lên bậc thang thứ nhất, chuông điện thoại của Giang Dương vang lên.

Tôi cũng chẳng biết vì sao lúc đó mình lại ngừng bước.

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy Giang Dương nhìn màn hình báo tin hiệu đến vài giây rồi sau đó mới bắt máy. Đầu tiên là một khoảng lặng dài, sau đó anh ta thấp giọng nói, “Còn nhớ hồi trước em nói nếu sau này chị già không được thì em sẽ nuôi chị cả đời không?”

Chắc là bạn gái quá. Trong lòng tôi thầm nghĩ.

Sau đó anh ta nói những gì, tôi chẳng nghe rõ, tôi xoay người chuẩn bị rời khỏi. Một cơn gió thổi qua, một tờ đề thi trong cặp tôi bị cơn gió cuốn bay, tôi bước lên hai bước tính nhặt nó lại, nhưng lại nhìn thấy Giang Dương sau khi nói điện thoại xong chẳng biết khi nào đã trèo lên lan can, giờ chân về phía trước.

Tôi vô ý thức chạy bỏ qua, trước khi anh ta rơi xuống, cách hàng lan can, tôi đã chụp được một cánh tay của anh ta.

Giống như đột nhiên bừng tỉnh sau khi bị trúng thuốc, Giang Dương trừng to mắt nhìn tôi, thân thể của anh ta lơ lửng giữa không trung, tay tôi bấu thật chặt lấy tay của anh ta, run rẩy nói, “Cái câu ‘Cho dù có xảy ra chuyện gì cũng tuyệt đối không được tự sát’ vừa nãy là nói giỡn sao?”

Giang Dương mặt mày cười khở, “Có vài chuyện, hình như thật sự chỉ có thể dùng tự sát để giải quyết.”

Anh ta không muốn chết.

Trong mắt anh ta đầy ăm ắp đều là khát vọng được tiếp tục sinh tồn.

Sức nặng trên tay từ từ gia tăng, tôi lùi ra toàn bộ sức lực để nắm chặt lấy cánh tay của Giang Dương, cổ tay của anh ta đã bị xiết chặt đến hằn cả dấu đỏ.

“Chỉ cần còn sống thì sẽ có hy vọng.” Tôi cắn răng nói.

“Hy... vọng?” Trong mắt của Giang Dương hiện ra một loại cảm xúc mà tôi nhìn không hiểu.

“Tất cả đều sẽ tốt đẹp.” Tôi cười với anh ta, nhưng biết rằng mình khi cười lên nhất định rất khó coi, “Ngày mai mặt trời vẫn mọc lên như thường, bầu trời vẫn cứ trong xanh, người thích anh vẫn cứ thích anh, tất cả mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi.”

Anh ta nhìn thẳng vào tôi rồi đột nhiên vươn tay ra túm lấy lan can, nói, “Cậu nói rất có đạo lý, hơn nữa cũng sắp nghỉ hè rồi, bây giờ mà chết, hình như là quá lỗ vốn.”

“...”

Tôi thở hắt ra một hơi, thử ra sức kéo anh ta lên. Qua khoeo mắt tôi chợt liếc thấy sách vở cùng bài thi đang rơi đầy trên mặt đất. Vừa nãy vì muốn đưa tay ra cứu Giang Dương nên tôi đã thuận tay ném chúng xuống đất.

Trước mặt tôi thoáng hiện lên vẻ mặt căm ghét cực độ của Mộ Dung Tuyên.

Dáng vẻ chán ghét của cô ấy khi ra lệnh cho tôi cách xa cô ra, dáng vẻ cô cầm lấy miếng giẻ lau bảng ném về phía tôi, dáng vẻ cô đưa tay cầm sách vở của tôi ném vào bồn cầu.

Và còn khoảnh khắc đầu tiên nhất, dáng vẻ cô mỉm cười với tôi.

Nếu như không có Giang Dương, cô ấy có phải sẽ trở về cô lớp trưởng tận tình chỉ cho tôi chỗ sai trong vở bài tập?

Có phải sẽ chẳng còn lúc nào cũng nghĩ đến anh ta nữa?

Có phải sẽ không đem tôi ra so sánh với anh ta, sau đó mặc sức cười nhạo nhục mạ tôi?

Cho nên, tôi đang làm cái gì đây?

Tại sao lại chạy lên kéo anh ta?

Tại sao lại đi ngăn cản anh ta tự sát?

Tại sao lại đi nói với anh ta, chỉ cần sống là sẽ có hy vọng, tất cả mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp?

Tại sao lại dùng hết sức lực đi cứu cái tên đầu sỏ đã khiến tôi ngã vào vực thẳm của sự đau khổ?

Giống như trong khoảnh khắc bất chợt tỉnh ngộ, cho nên tất cả sự tăm tối trong suy nghĩ trong chớp mắt đã chui tọt vào đầu óc của tôi.

Chính trong chớp mắt đó.

Tôi nhìn Giang Dương trước mắt, anh ta đang đợi tôi kéo mình lên.

Tôi từ từ nói lòng bàn tay đang nắm lấy tay của anh ta, nói, “Tôi hết sức rồi, anh bấu vào lan can đợi một chút, tôi đi tìm người đến giúp.”

Giang Dương trông có vẻ rất mệt mỏi, vật lộn này giờ đã khiến anh ta tiêu tốn không ít thể lực, bây giờ sức lực của anh ta chỉ còn đủ để bám lấy lan can, nhưng anh ta vẫn cố gắng cười với tôi, “Tôi đợi cậu.”

Tôi xoay người, khom lưng nhặt hết sách vở và bài thi, còn có mẩu đầu thuốc kia. Tôi chẳng dám quay đầu nhìn Giang Dương đang hết sức chặt vật ở sau lưng, nhanh chóng phóng xuống lầu như trốn chạy.

Trên đường đi xuống có vài người đi ngang qua, chỉ cần tôi kêu bọn họ, đưa bọn họ đến sân thượng thì Giang Dương chắc chắn sẽ được cứu. Nhưng cả đầu óc và lưỡi của tôi giống như chẳng thể vận động, hai chân tôi không thể kiểm chế được mà chỉ muốn bỏ chạy. Tôi mong muốn cháy bỏng được chạy khỏi trường học, chạy khỏi cái người tên Giang Dương đã cười với tôi, nói rằng sẽ đợi tôi kia.

Nhưng khi tôi vừa chạy xuống đến cửa tầng trệt, Giang Dương đã roi thẳng đứng xuống dưới chân tôi.

Tôi cúi đầu nhìn sắc đỏ tươi của vết máu bắn lên trên giày tôi, bất chợt bỗng nhiên choáng tỉnh.

_____ Tôi đợi cậu.

Giang Dương nằm trong vũng máu, đôi mắt khẽ mở ra, nhìn tôi chăm chăm không động.

Hai tay của tôi run rẩy dữ dội, sách vở ôm trong lòng đều rơi vãi xuống đất, trong đó còn có một tờ đề thi đáp lên mặt Giang Dương, vừa vắn sao lại che đi ánh nhìn chiếu thẳng vào tôi phát ra từ đôi mắt chết mà không nhắm kia.

Xe cấp cứu nhanh chóng lao đến đưa thi thể của Giang Dương đi mất.

Nhưng đây chỉ mới là phần mở đầu.

Tôi lạnh ngắt tay chân đứng ở một chỗ không xa, nhìn thấy Giang Dương hoàn toàn lạnh lặn đứng dưới lầu, hoặc là nói, là hồn ma của anh ta.

Anh ta thậm chí còn giơ tay lên vẫy chào tôi.

Cho nên tối hôm anh ta xuất hiện trong phòng học của lớp tôi, lòng tôi lạnh ngắt mà cho rằng, anh ta nhất định là đến tìm tôi báo thù.

Thế nhưng,

“Tôi quên mất lý do mình tự sát,” Đèn trong phòng vệ sinh chớp nháy liên tục, anh ta nghiêng đầu thoải mái mỉm cười với tôi, “cậu giúp tôi điều tra đi.”

Anh ta đã quên.

Quên đi lý do tự sát, quên đi những ký ức không vui vẻ, quên luôn cả tôi.

Nhưng cũng chẳng thể nào làm tan biến được sự kinh hãi của tôi đối với anh ta.

Nhưng tôi chẳng có chỗ nào để trốn.

Chỉ cần tôi còn học ở ngôi trường này thì nhất định sẽ gặp anh ta. Anh ta cứ như là một linh hồn bám theo sau lưng tôi vô cùng tận tụy, lúc nào cũng theo bên cạnh tôi.

Thậm chí tôi còn tuyệt vọng đến mức nghĩ đến việc chuyển trường.

Cho đến cái lần bị nhốt trong phòng dụng cụ.

Từ nhỏ tôi đã sợ tối, trong cái phòng dụng cụ nhỏ hẹp kín mít này tôi càng thêm hoảng loạn.

Mới nghĩ đến có thể sẽ bị nhốt cả đêm trong phòng là tôi đã cảm thấy tuyệt vọng đến cực độ.

Là Giang Dương đã hóa giải sự bất an trong lòng tôi.

Mặc dù anh ta bức bối nhũn nhũn, miệng cứ luôn mồm chửi rủa, thậm chí còn uy hiếp tôi thay anh ta đi tìm ra lý do tự sát của mình.

Nhưng anh ta lại giống như một vật phát sáng, soi sáng không gian chật hẹp tăm tối xung quanh, khiến cho trái tim đang hoảng loạn và bất an của tôi từ từ bình tĩnh lại.

Đêm đó, chúng tôi ngồi trên tấm nệm trong phòng dụng cụ, anh ta cứ câu được câu mất mà kể chuyện cười cho tôi nghe. Nếu như tôi không cười thì anh ta liền nghiêm mặt lại, tròn trừng mắt nhìn tôi, khi đó tôi sẽ lập tức mà nhếch miệng cười xòa, rồi anh ta lại hăng giọng tiếp tục kể một câu chuyện khác.

Thật ra... anh ta cũng chẳng đáng sợ lắm.

Dần dần tôi cũng quen chuyện Giang Dương đi theo tôi, quen cái vẻ mặt pha trò dí dỏm đó, quen cái tật nhin không được là nói tục, quen cái nét cong khi miệng anh ta nhếch lên, quen việc mỗi buổi sáng Giang Dương đều xuất hiện trước cổng trường, hai tay nhét túi, nói câu chào buổi sáng với tôi.

Anh ta là người bạn đầu tiên mà tôi quen được trong đời này.

Bạn bè, từ ngữ ám áp làm sao.

Nhưng người bạn mang đến cho tôi vô vàn sự ám áp này, lại bị chính tay tôi hại chết.

Anh ta chẳng hề hay biết chút nào mà theo sát bên mình tôi, cau mày với tôi, mỉm cười với tôi, thậm chí còn chủ động giúp tôi theo đuổi Mộ Dung Tuyền.

Theo thời gian, sự hối hận càng ngày càng khoét sâu vào tim tôi.

Nếu lúc đó tôi không buông tay thì tốt biết mấy.

Nếu như Giang Dương không hồi phục ký ức, cứ mãi bên tôi như thế này thì tốt biết mấy.

Chúng tôi cùng nhau đọc manga, cùng nhau xem đá banh, cùng nhau trò chuyện.

Tôi cho rằng chúng tôi có thể như thế mà sống cả đời.

Nhưng tất cả chỉ là tôi tưởng.

Khi Giang Nam dùng vẻ mặt bình tĩnh mà nói với tôi, “Giang Dương vì tôi nên mới chết,” tôi vùng tay ra, như cố thay Giang Dương cho chị ta một cái tát.

Nhưng người không có tư cách tát người khác, thật ra phải là tôi mới đúng.

Trong phút giây cuối cùng đó, người cho Giang Dương đứng khi để tiếp tục sống là tôi, người buông bỏ tay của Giang Dương, cũng là tôi.

Tôi mới chính là kẻ đầu sỏ không thể nào tha thứ nổi.

Nhưng Giang Nam tiến đến bên tai của tôi, nhẹ giọng nói, “Sớm muộn gì cũng nhớ ra.”

Sớm muộn gì cũng sẽ nhớ ra toàn bộ.

Sớm muộn gì cũng sẽ phục hồi lại toàn bộ ký ức trước khi tự sát.

Sớm muộn gì cũng sẽ nhớ ra người chị gái ruột thịt và cái người được gọi là bạn tốt tôi đẩy lại chính là nguyên do thật sự khiến cho anh ta mất mạng.

Sớm muộn gì cũng sẽ từ một Giang Dương rạng rỡ, lạc quan, không phiền không lo mà biến thành một hồn ma chứa đầy sự oán hận, bị bóng tối và sự thống khổ ăn tươi nuốt sống.

Nụ cười ấm áp chữa khỏi được mọi bệnh tật đó, sớm muộn gì cũng sẽ biến mất.

Tôi không có cam đảm tưởng tượng ra sau khi phát hiện ra chân tướng, Giang Dương sẽ dùng vẻ mặt gì để nhìn tôi.

Ngay cả nghĩ thôi cũng không dám.

Vào cái ngày đồng ý giúp Giang Nam trợ giúp bọn họ cùng đưa Giang Dương thăng thiên, tôi theo Giang Dương đi khắp từng góc của sân trường.

Anh ta chẳng hề hay biết mà theo tôi đi dạo, cho rằng tôi bất chợt tâm huyết dâng trào muốn đi thăm quan ngôi trường này.

Mà lại chẳng hề hay biết tôi dự tính muốn lưu lại những hồi ức tươi đẹp với anh ta.

Chúng tôi đi đến sân tập, Giang Dương lại làm một tư thế ném rổ tiêu chuẩn. Sau khi tiếp nhận ánh mắt sùng bái của tôi, anh ta đắc ý nói, “Nhóc mầy luyện tập đẳng hoàng cho anh, cố gắng gia nhập vào đội bóng rổ của trường, đến lúc lên được chức đội trưởng thì khỏi lo không có gái theo nữa!”

Tôi ho khù khụ, “... ... Tôi lại không muốn con gái theo.”

“Vậy con trai hả?” Giang Dương liếc tôi một cách gian tà.

Tôi lúng túng nói không nên lời.

Giang Dương cười khoái trá, sau đó lại trưng ra một bộ mặt nghiêm túc, “Đến lúc đó, anh giao cái trọng trách dạy Mộ Dung Tuyền ném rổ lại cho mầy đây.”

Tôi sững người, nhìn nét mặt nghiêm túc của anh ta, trong ngực khẽ nhói lên.

Sau đó là đi đến phòng dụng cụ.

Giang Dương ngồi xổm xuống nghiên cứu cửa phòng dụng cụ, nói, “Lần sau nếu mà còn bị nhốt trong đó nữa thì dùng hết sức mà đập cửa ấy, tao quan sát rồi, cái cửa sắt nát này đã bị gì hết rồi, một đập là mở bung.”

Đập không ra cũng chẳng sao, dù sao thì cũng có anh ở bên mà.

Rất muốn nói với anh ta như vậy.

Nhưng lời đến cửa miệng thì lại nhàn nhạt biến thành “Ừm.”

Sau đó đến thư viện.

“Lúc tao còn sống chẳng đến thư viện được một lần.” Giang Dương đứng trước một giá sách, dáng vẻ mặc áo sơ mi trắng của anh ta lộ ra vẻ rất ngoan dụ, nhìn cứ như một đứa học sinh ngoan hiền đến thư viện chăm chỉ đọc sách vậy.

“Mấy bữa nay cứ theo mầy ở đây đọc manga riết, cảm thấy cũng rất được.” Giang Dương tiếp tục nói. Dường như là nhìn ung mắt một cuốn sách trên

giả, anh ta đưa tay ra với lấy, nhưng tất nhiên là xuyên qua.

Mỗi tôi chưa xót, đưa tay lên lấy quyển sách mà anh ta muốn lấy, nhìn tên sách trên bìa,

Tôi vẫn luôn ở tại nơi cậu chỉ cần vươn tay ra là với tới được.

Chúng tôi lại vĩnh viễn chẳng thể nào chạm được vào đối phương.

Cẩn tin.

Giang Dương lái nhái theo tôi nói món ăn nào ngon, món ăn nào ăn như c*t.

“Dáng người của mày không lùn, chỉ là quá ốm, anh mày chỉ cần một hơi cũng có thể thổi mày bay ra khỏi cổng trường.” Giang Dương đánh giá tôi từ trên xuống dưới, đột nhiên anh ta tiến lại gần tôi, nhẹ nhàng thổi một cái.

Mặt tôi đầy sọc đen, “Anh còn muốn thổi bay tôi nữa hả?”

“Cho nên,” Giang Dương ho khò khè, “Để không bị tao thổi bay mất, mày phải ăn nhiều cơm vào.”

“Ừm.” Tôi cười cười gật đầu.

Giang Dương giơ tay chỉ về phía cửa sổ số 2, “Bà chị ở cửa kia mỗi lần xới cơm đều xới nhiều nhất, thịt cũng cho nhiều, dùng muỗng cũng là cái sạch sẽ nhất, sau này có xếp hàng thì xếp vào số 2 ấy.”

Tôi kinh ngạc cho rằng Giang Dương sẽ không chú trọng mấy cái chi tiết lặt vặt kia, vậy mà một giây tiếp theo đã nhìn thấy anh ta vuốt cằm “Hơn nữa ngực của chị ta cũng rất to.”

“...”

Sau cùng là hồ bơi.

Chúng tôi đứng sững đôi bên hồ bơi. Ngày hôm đó cái cảnh tượng bị Trần Hoa Sam ấn đầu xuống nước như vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Lúc đó, hình ảnh Giang Dương không chút do dự, dứt khoát quỳ trước Trần Hoa Sam và Viên Lễ vẫn in khắc trong đầu tôi. Tôi nhớ được biểu tình trên mặt anh ta lúc đó, sự đau đớn và tuyệt vọng của anh, tất cả tôi đều nhìn thấu.

Chỉ mấy ngày trước đây, Trần Hoa Sam và Viên Lễ đã chết.

Nghe nói là Trần Hoa Sam dùng motor chở Viên Lễ rồi đâm phải trụ điện ven đường. Viên Lễ ngồi phía sau bị văng xa 3 mét, đầu va chạm nặng nề với đất bùn, còn Trần Hoa Sam thì bị linh kiện của xe motor đâm xuyên qua ngực.

Chuyện này được đăng lên báo của địa phương, ai ai cũng đang bàn tán về cái chết của hai người.

Tôi không nói chuyện này cho Giang Dương biết. Dù rằng bọn họ là những kẻ phản bội vô tình nhưng Giang Dương nhất định không hy vọng bọn họ vớ phải cái tình huống kết thúc sinh mệnh như vậy. Thậm chí anh ta có thể còn vì cái chết của họ mà đau lòng khó chịu.

Giang Dương chính là một thẳng ngốc lương thiện thế đấy.

Tôi xoay mặt nhìn về phía Giang Dương ở bên cạnh, anh ta cũng đang nhìn tôi chăm chú.

Chúng tôi nhìn nhau thật lâu, gió nhẹ lướt qua mặt tôi, nhồn nhột, tôi chẳng rảnh tay đưa lên gãi.

Cho đến khi Giang Dương mở miệng đánh tan không khí tĩnh lặng, “Nhảy xuống đi.”

... .. Hả?

“Mày phải học bơi.” Anh ta nghiêm túc nói.

Tôi gật lùi hai bước. “Tôi sợ nước.”

“Càng sợ thì lại càng phải đánh bại nó.” Giang Dương như có chuyện gì đó xảy ra, làm động tác vẫy tay muốn tôi nhảy xuống.

Tôi quay đầu chạy biến, sau lưng truyền đến tiếng gầm của Giang Dương, “CMN sao mà mày y chang như đàn bà con gái vậy!”

Tôi tiếp tục phóng nhanh về phía trước, anh ta dễ dàng đuổi theo được tôi. “Được rồi được rồi, không ép mày là được chứ gì.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó nghe anh ta nhỏ giọng lâu bâu, “Dù sao ngày tháng sau này vẫn còn dài mà, có thời gian thích hợp sẽ đồn đốc mày tập bơi.”

_____ Dù sao ngày tháng sau này vẫn còn dài mà.

Chân tôi khựng lại.

“Sao vậy?” Giang Dương nhướn mày.

“Không có gì.” Tôi cười với anh ta, “Tôi sẽ học bơi mà.”

Anh ta hài lòng gật gù đầu, hai tay nhét túi, một mình đi lên phía trước, chỉ để lại cho tôi hình ảnh cái ót của mình.

Tôi chậm chậm đi theo sau lưng anh ta, dùng khẩu hình để nói với bóng lưng của anh, tôi xin lỗi.

Cuối cùng thì tôi cũng thành một kẻ phản bội, tôi xin lỗi.

Không cách nào giữ trọn lời hứa sống cùng anh một đời, tôi xin lỗi.

Giang Dương như cảm nhận thấy điều gì đó, xoay đầu lại nhìn tôi, khóe miệng như mang theo một tia cười khác lạ. Khi tôi cố gắng muốn nhìn cho rõ thì anh ta đã xoay đầu đi mất.

(Còn tiếp)

Ngày hôm sau, thầy Lý không lên lớp. Lớp chúng tôi lại đổi một giáo viên chủ nhiệm tạm thời khác.

Giáo viên thay thế vẻ mặt nghiêm trọng nhìn chúng tôi tuyên bố, “Tối qua, thầy Lý của các em bị cướp vào nhà, vì thầy ra sức phản kháng nên đã bị tên côn đồ sát hại tàn nhẫn., đến bây giờ vẫn chưa biết tên côn đồ đó ở đâu. Hy vọng mọi người trong lúc thương tiếc thầy Lý thì cũng nên chú ý an toàn khi ra ngoài...”

Tôi ngây người trong giây phút, lòng bàn tay túa ra đầy mồ hôi lạnh.

Viên Lễ, Trần Hoa Sam, thầy Lý... từng người từng người một kéo nhau mà chết.

Thật sự chỉ là trùng hợp sao?

Ngẩng đầu lên, tôi nhìn thấy Giang Dương vẫn như mọi ngày đang đứng dựa vào cửa phòng học lớp tôi, đang nghiêng đầu cười với tôi.

Tôi ra sức gõ đầu một cái, xua tan đi những ý niệm không bình thường.

Chỉ là chuyện ngoài ý muốn.

Ừm, nhất định là chuyện ngoài ý muốn.

Thầy Lý đã chết, tôi những tưởng chuyện làm cho Dương Gương thắng thiên đã trục trặc, nhưng sau đó lại nhận được điện thoại của Giang Nam.

Chị ta bình tĩnh nói, “Tôi sẽ nghĩ cách mời một pháp sư khác, tóm lại sắp tới Giang Dương phải biến mất.”

“Chị thật sự muốn tốt cho Giang Dương sao?” Tôi nói.

Giang Nam không lên tiếng.

Tôi tiếp tục nói, “Chị thật sự khẳng định là thầy Lý, hoặc là một pháp sư nào đó, có thể thành công làm cho Giang Dương thắng thiên sao? Kỳ thật cái loại chuyện này chẳng ai có thể chắc chắn mà? Nếu như, Giang Dương không thắng thiên mà lại bị đẩy xuống 18 tầng địa ngục, hoặc là hồn phi phách tán, chị cũng đâu thể nào biết được?”

Sau một hồi yên ắng kéo dài, trong điện thoại, Giang Nam nhẹ cười một tiếng, “Dù sao cũng đã chết rồi, lên thiên đường hay xuống địa ngục thì có gì khác nhau?”

Bàn tay cầm điện thoại của tôi ra sức siết lại, tôi nâng cao âm lượng, “Chị rốt cục cũng chỉ vì bản thân mình, chị sợ Giang Dương oán hận, sợ bị báo thù!”

Dường như Giang Nam trong phút chốc sụp sỡ, khàn giọng quát, “Cậu thì hiểu cái gì?! Nếu như người hại chết Giang Dương là cậu thì cậu cũng sẽ giống tôi, mỗi ngày đều kinh hoàng khiếp đảm! Sợ hãi không biết ngày nào sẽ bị hồn ma của nó lấy mạng! Bây giờ cả Trần Hoa Sam, Viên Lễ và cái tên họ Lý kia đều đã chết rồi, nếu như tôi không tranh thủ hành động thì người chết tiếp theo sẽ là tôi! Nó sẽ đến giết chết tôi! Nó nhất định sẽ đến...”

Nếu như người hại chết Giang Dương là cậu.

Nếu như người hại chết Giang Dương là cậu.

Rõ ràng... chính là tôi mà.

“Không thể đâu, không thể nào.” Mãi cho đến khi cúp điện thoại rồi tôi vẫn còn tự lẩm bầm.

Giang Dương không thể nào ra khỏi cổng trường, Giang Dương là một tên ngốc lương thiện, cho dù thế nào kẻ hại chết mấy người kia cũng không thể nào là Giang Dương.

Tuyệt đối không thể.

Không thể là anh ta được.

“Tiền Tiểu Đạo!” Tiếng hét của Mộ Dung Tuyền kéo suy nghĩ của tôi về với thực tại, “Buổi tối tan học đưa tôi về nhà!”

“Hả?” Tôi ngẩn người.

Mộ Dung Tuyền hơi đỏ mặt, nhưng trên miệng vẫn đủ mười phần khí thế, “Không phải là tôi sợ cái tên côn đồ kia mới không dám về nhà một mình đâu!”

Tôi bất đắc dĩ gật đầu, “Biết rồi.”

Mộ Dung Tuyền yên tâm, xoay người về chỗ ngồi của mình, nhưng sau đó lại vươn đầu ra nhìn về phía tôi, vẻ mặt muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Lúc tôi tính hỏi thì cô ấy lại trừng mắt nhìn tôi một cái rồi lại xoay đầu, không thèm nhìn tôi nữa.

Cho dù Mộ Dung Tuyền tùy hứng, ngạo mạn, tính khí khó chịu, nhưng kỳ thật cũng vẫn chỉ là một cô gái đơn thuần, nhát gan, hay ngượng ngùng mà thôi.

Tôi từng coi cô ấy là ánh sáng chói lọi, thậm chí vì cô mà buông bỏ tay của Giang Dương, đến bây giờ tôi như đã thật sự có được sự chú ý của cô ấy.

Nhưng sự yêu mến của tôi đối với cô ấy lại mang nặng sự ích kỷ và u tối trong đáy sâu nơi nội tâm tôi, mang nặng tính mạng của Giang Dương, quá mức nặng nề, khiến cho tôi ngay cả hít thở cũng không nổi.

Cho nên, không thể không buông tay.

...

Trên đường đưa Mộ Dung Tuyền về nhà, cả hai chúng tôi đều không nói gì. Đi qua quảng trường có đài phun nước, cô ấy đột nhiên đứng lại, giơ cổ tay lên xem đồng hồ, nụ cười từ từ hiện lên trên gương mặt, miệng khẽ nhẩm, “Một, hai, ba!”

Tiếng nói vừa thoát ra, nước trong đài phun lên thành một cột nước khổng lồ tuyệt đẹp. Tia nước bắn lên mặt tôi, tôi giơ tay ra chắn lại, đột nhiên Mộ Dung Tuyền tiến sát lại giữ lấy tay của tôi, kiễng chân hôn lên môi tôi.

Tôi đưa tay ra, muốn vỗ vỗ vai của Giang Dương, nhưng vẫn là ngừng lại giữa không trung.

Giang Dương tiếp tục nói, “Ngày đó tao vô tình nghe thấy cuộc điện thoại của Viên Lễ và Trần Hoa Sam, không cẩn thận rơi từ trên lầu xuống, chính lúc đó tao đã phục hồi lại toàn bộ ký ức.”

“Tao nhớ lại hết sự phản bội của Viên Lễ và Trần Hoa Sam, sự oán hận của chị Giang Nam, còn có chú mày.”

“Lúc đó trong lòng tao nghĩ, bản thân mình sống thật qua thất bại, miễn cưỡng quanh quẩn ở trường cũng chẳng có ý nghĩa gì hết. Nhưng trong giây phút tao sắp sửa biến mất, nước mắt của mày lại đúng lúc rơi xuống mặt tao.”

“Chính là cái cảm xúc ấm nóng đó đã khiến cho tao nảy sinh ra sự lưu luyến đối với thế giới này.”

“Không, là tao nảy sinh lưu luyến với mày.”

“Mày đã là chỗ gòai gắm duy nhất của tao.”

“Cho nên, tao giả vờ quên mất lý do tự sát, còn mày giả vờ chưa bao giờ buông tay của tao ra.” Giang Dương vươn tay ra, lòng bàn tay che phủ đôi mắt của tôi, nhẹ nhàng sờ lên khóe mắt còn vươn nước mắt của tôi, “Cứ thế này không hay không biết mà sống hết một đời, không phải là rất tốt sao?”

“Hôm đó tao trở mắt nhìn mày chìm dần xuống nước, tao nghĩ rằng mày sẽ cứ thế mà chết mất, cho đến khi nhìn thấy Mộ Dung Tuyền tình cờ đi ngang qua. Tao xông lên muốn kêu con bé nhanh đến cứu mày, không ngờ mà xui quýt khiến lại nhập vào người con bé.”

“Trong chớp mắt đó, tao chợt hiểu ra thì ra mình có thể đi ra khỏi trường, thì ra mình có thể chạm vào vật thể.”

“Nhưng chỉ cần có mày ở bên cạnh, có thể hay không đi ra khỏi trường, có thể hay không đụng vào vật khác, thật ra cũng chẳng sao cả.”

“Nhưng mà, tại sao, ngay cả mày cũng muốn xua đuổi tao vậy?”

Anh ta đau đớn nhìn tôi chăm chú, khiến tôi chẳng biết làm thế nào.

Tôi hé miệng, muốn giải thích, nhưng cổ họng lại chẳng phát ra được một chút âm thanh.

“Nếu như Viên Lễ và Trần Hoa Sam không chết, nói không chừng bọn họ còn sẽ đến hại mày nữa. Nếu như Lý Tong Teo không chết, tao chắc chắn sẽ bị loại bỏ. Chúng ta không phải đã nói sẽ sống một đời sao? Cho nên, ai cũng không thể xảy ra chuyện được.”

Giang Dương cười với tôi, nhìn qua cứ như một nụ cười rạng rỡ ánh mặt trời, nhưng lại làm tôi sồn gai ốc, anh ta nói, “Tao chưa từng trách mày. Cho dù hôm đó ở trên sân thượng mày buông tay ra, cho dù mày giúp Lý Tong Teo và chị tao loại bỏ tao, tao cũng không trách mày.”

“Mày chỉ cần tiếp tục sống cho tốt, chúng ta cứ như thế mà sống cả đời, được không hả?”

“Lưng đeo nặng bấy nhiêu đó tính mạng mà sống cả đời sao?” Tôi kiềm chế không được mà lắc đầu, thật lười liên tục.

Giang Dương giờ chân ra muốn bước đến gần tôi, tôi chợt xoay đầu lại, lao đảo chạy mất.

Giang Dương bị tôi vứt bỏ lại sau lưng, anh ta đang dùng ánh mắt gì nhìn bóng lưng trốn chạy từ xa của tôi, tôi hoàn toàn không biết.

...

Tôi thường hay mơ cùng một giấc mơ.

Trong mơ Giang Dương vẫn chưa chết, tôi cũng chẳng buông lỏng tay. Tôi đã nắm chặt lấy anh ta, ra hết sức kéo anh ta lên. Chúng tôi ngồi bệt trên nền sân thượng thờ hồn hèn, sau đó nhìn nhau một hồi lâu rồi cùng nhau cười thành tiếng. Giang Dương vừa cười vừa đưa tay về phía tôi, nói, “Cám ơn.” Tôi từ từ giờ cánh tay lên, cố gắng nắm lấy bàn tay của anh ta. Nhưng bàn tay ấy lại đột nhiên chuyển hướng, bóp chặt lấy cổ tôi.

Đây chỉ là con ác mộng.

Tỉnh dậy, Giang Dương vẫn cười với tôi, vẫn hay nói tục khi kể chuyện cười cho tôi nghe. Chúng tôi đi khắp mọi ngóc ngách của khuôn viên trường, anh ta dạy tôi ném rổ, dạy tôi bơi lội, dạy tôi cưa gái. Ánh mặt trời chiếu lên người anh ta, làm cho thân thể của anh cứ như biến thành một màu sắc trong suốt cực đẹp.

Nhưng nếu như tôi vĩnh viễn không tỉnh lại được thì sao.

Nếu như sau khi tỉnh lại, vẫn là cái thế giới bị khói mù che lấp, không còn chút ánh mặt trời thì sao.

Tôi từng tin chắc rằng, chỉ cần còn sống, thì sẽ có hy vọng.

Còn hiện thực, có khi, nếu như còn sống, chắc chắn là vô vọng.

Trong đời mỗi người đều sẽ phạm phải ít nhiều vài sai lầm. Có sai lầm chỉ cần kịp thời sửa đổi, rất dễ dàng sẽ được tha thứ. Nhưng cũng có sai lầm, dù có bồi thường bằng tính mạng, thì cũng không bù đắp nổi.

Nếu như tôi không buông tay của Giang Dương ra, anh ta sẽ không chết.

Nếu như tôi không đồng ý giúp Giang Nam xua đuổi linh hồn của Giang Dương, anh ta cũng sẽ không vì rồi mà thất vọng rồi trầm luân thành oán linh.

Không có nếu như.

Từ khoảnh khắc tôi buông tay Giang Dương ra, kết cục của tôi và anh đã được định sẵn.

Định sẵn là tuyệt vọng.

Định sẵn là đau khổ.

Định thần lại, tôi đã đứng ở tầng cao nhất chỗ dãy lầu học.

Tôi đứng tại nơi Giang Dương từng từ đó nhảy xuống. Xuyên qua hàng lan can, tôi nhìn thấy Giang Dương đã đuổi theo đang đứng phía dưới lầu, ngẩng đầu chăm chú nhìn thẳng vào tôi.

Tôi nhớ lại câu trước khi chết Giang Dương đã nói với tôi.

_____ Tôi đợi cậu.

Thật ra anh ta vẫn luôn đợi tôi.

Tôi đến đây.

-Hết-

Bạn đang đọc truyện *Tôi Quên Mất Lý Do Mà Minh Tự Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.